

Kasr-1

Arifan®

Kasr-1 Hinduvân'dan Kasr-1 Ârifân'a...

Ahmet Mahmut ÜNLÜ (Cübbeli Ahmet Hoca)

ALLÂH-U TE'ÂLÂ AYLARDAN RAMAZÂN-I ŞERÎFİ SEÇMİŞTİR

Malumunuz geçtiğimiz ay umreden döndük. Tabii oralarda sizleri de unutmadık, o mübarek makamlarda, duaların kabul olduğu yerlerde sizleri de dualarımıza kattık. Göndermiş olduğunuz selamlarınızı Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'e tevdi ettik. Bizlere şefaathçi olması, mânen elimizden tutması için ricacı olduk. Bize emanet ettiğiniz hatimlerin, yâsini şeriflerin, salavât-ı şerîfelerin, salât-ı tefriciyelerin ve kelime-i tevhid hatimlerinin dualarını yaptık ve hediye ettik. Ayrıca hangi kardeşimiz bize ne dua ısmarladıysa, hangi hacetleri, dert ve sıkıntıları için dua istedilerse hepsini, rahmetlerin sağanak sağanak yağdığı, hidayetin ve bereketin kaynağı olan Kâ'betullah'da en yüce makama, Mevla Teala Hazretlerine ısmarladık. Rabbim dualarımızı o mübarek beldeler hürmetine kabul buyurup, dualarımızın kabul eserini bir an önce görmek nasip eylesin. Amin!

Bu umremizde, Mekke'de yaşayan bazı Seyyid'lerin davetlerine katılmak nasip oldu. Cübbeli hocamızla birlikte katıldığımız bu davetler beni çok etkiledi diyebilirim. Davet dediysem sadece yemek-içmek türünden bir ziyafet akla gelmesin. Büyük ilim alakaları kurulmuş, başlarında üstadları olduğu halde topluca hadis dersleri yapıyorlar. O anın lezzet ve feyzini kelimelere dökmek mümkün değil, bunu anlamak için ancak orada bulunmak lazım.

Şunu da sizlerle paylaşmak isterim ki; orada yapılan davetlere iştirak edip ulema meclislerine katıldığımızda, Cübbeli Hocamızı şeref misafiri olarak başköşeye buyur etmeleri ve ısrarla hocamıza birkaç kelam etmesi için söz hakkı vermeleri bizleri çok duygulandırdı. Bir Türk âliminin Arap ulemâsına ve o meclisteki ilim taliplerine, onların diliyle nasihat etmesi ve o meclisteki herkesin bu nasihatleri pür dikkat dinlemesi takdire şâyan bir durum.

Bu arada kısaca İzzet Efendiden de söz etmek istiyorum. İzzet Efendi, Efendi Hazretlerimizin çok sevdiği, medreselere çok hizmeti olan, bu yola gönül vermiş bir ağabeyimiz. Başka bir gurupla umreye gelmişti. Kaldığı otelin yemekleri sebebiyle zehirlenince hastalandı ve durumu ağırlaştı. Takdiri ilahi Mekke'de vefat edip Cennetü'l-Muallâ'ya defnedildi.

Manevi pencereden bakınca gerçekten de çok güzel bir âkıbet ve imrenilecek bir son... Şöyle ki; İzzet Efendi maliyla, canıyla, tüm gayretiyle hizmet edip Ehli Sünnet âlimleri yetişsin diye Beykoz'da bir medrese inşa ediyor. Daha sonra orada okuyan talebeyi ulûma harçlıklarını, hediyelerini veriyor ve mukaddes beldelere ziyarete gidiyor. Orada umresini yapıyor varsa günahlarından arınıp tertemiz oluyor. Sonra o mübarek topraklarda vefat edip Cennetü'l-Muallâ'ya defnediliyor. Nitekim Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve

Selem) buyuruyor ki: **"Her kim iki Harem (Mekke ve Medine)'den birinde vefat ederse, Allah onu kıyamet günü (azaptan) emin olarak diriltir."**

İnşallah İzzet ağabeyimiz de bu Hadisi Şerife muhatap olan bahtiyarlardan oldu. Rabbim makamını cennet, derecesini âlî eylesin. Bizlere de İslam'a hizmetle geçen hayırlı bir ömür ihсан ederek, çok güzel bir son ikram eylesin. Amin!

Kıymetli Ârifân okurları!

Başı rahmet, ortası mağfiret, sonu da cehennemden kurtuluş olan Ramazanı şerif ayı iyice yaklaştı elhamdülillah. Ramazan ayı bu ümmetin ayıdır. Fazileti büyük, kazancı çoktur.

Bir hadisi şerifte Efendimiz (Sallallahü aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur: "Cennet seneden seneye Ramazan ayının girmesiyle süslenir ve temizlenir. Ramazan ayının ilk gecesi olunca arşın altından "Mesire" denen tatlı bir rüzgar eser. Esen bu rüzgarla cennet kapılarının halkaları vurmaya başlar. Cenneteki ağaçların dalları, yaprakları birbirine değer. Bu sürtünmeden öyle güzel sesler, nağmeler çıkar ki, hiç kimse bundan daha güzel bir ses ne duymuş ne de işitmiştir. Cenneteki huri kızları da süslenip cennetin balkonlarına çıkarlar. Cennetin bekçisi Rıdvan'a sorarlar:

- Bu gece ne gecedir? Rıdvan der ki:

- Ey cennet Hurileri! Bu gece Ramazan ayının ilk gecesidir Cennet kapıları Muhammed

ümmetine açıldı.

Allah-u Teala cennetin bekçisine emreder:

- Ey Rıdvan! Cennetin kapılarını aç! Cehennem bekçisi Malike'de:

- Oruç tutanlara cehennem kapılarını kapat! diye emreder. Cebrail (Aleyhisselam)'a ise:

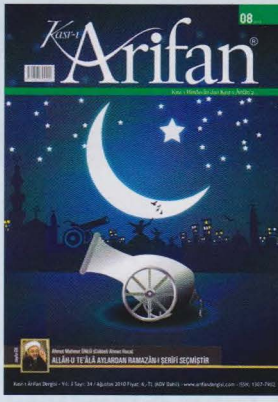
- Ey Cebrail! Sende yeryüzüne in, azgın şeytanları bir yere hapsed. Onları zincirlerle bağla ve engin denizlere bırak ki, Habibim'in ümmetinin oruçlarını bozamasınlar."

Görüldüğü üzere, ehli cennet Ramazan ayında bizler için seferber olup hazırlık yapıyor. İnşallah bizlerde seferber olup Ramazan ayına hazırlanalım.

Bu vesileyle hepinizin Ramazan-ı şerif ayınız şimdiden mübarek olsun. Başındaki rahmetten, ortasındaki mağfiretten istifade edip, sonunda da cümlemizi Rabbim cehennemden kurtulanlardan eylesin. Amin!

Mustafa Özşimşekler

mustafaosimsekler@arifandergisi.com

Ağustos 2010 - Yıl 3 Sayı 34
ISSN: 1307-7902

Arifan Yayın Film Adına
İmtiyaz Sahibi
Barış SEZEK

Genel Yayın Yönetmeni
Mustafa ÖZŞİMŞEKLER

Grafik Uygulama
Fatih ARAZ

Genel Koordinatör
Hakan SELÇUK

Muhasebe Müdürü
Mustafa YARTAŞI

Temsilci Sorumlusu
İlhan GÖRÜR

Abone Dağıtım
Murat Erdoğan

Yurtiçi Abonelik Bedeli (Yıllık)
60,- TL

Yurt Dışı Abonelik Bedeli (Yıllık)
60 Euro

Abonelik İçin Banka Hesap Noları

Bank Asya (Fatih Şb.)

TL IBAN: TR830020800022023097800001
EUR IBAN: TR290020800022023097800003
USD IBAN: TR560020800022023097800002

Posta Çeki

Bütün PTT şubelerinden 22-2309780-1 Nolu
Bank Asya hesabına hiç bir kesinti olmadan
abonelik ücretlerinizi yatırabilirsiniz

Adres

Defterdar Mah.
Meşatlık Sk. No: 8 (Halk Ekmek Fabrikası Yanı)
Eyüp/İST.

Tel: 0212 521 93 92
Faks: 0212 534 43 75
www.arifandergisi.com
bilgi@arifandergisi.com

Yayın Türü

Yerel, Süreli, Aylık

Basım Yeri

Türmatsan 2010

ALLÂH-U TE'ÂLÂ AYLARDAN RAMAZÂN-I ŞERİFİ SEÇMİŞTİR

Ahmet Mahmut ÜNLÜ
(Cübbeli Ahmet Hoca)

6

ORUCU BOZAN VE BOZMAYAN ŞEYLER

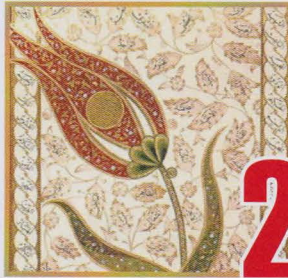
Mehmet TALÛ

12

AHLAKTA MÜKEMMEL ÖRNEK

Mehmet PAKSU

18

MÜSLÜMANLARIN ZİHNİ BÖYLE BULANDIRILYOR...

Ali EREN

22

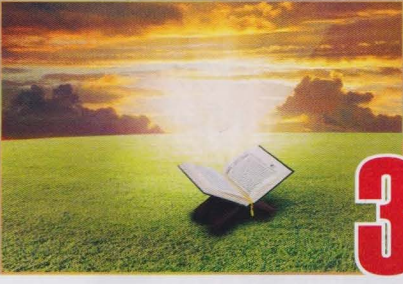
EVLİLİKTE GÖRÜCÜ USULÜ

Mustafa ÖZŞİMŞEKLER

28

*Dergimizde yayınlanan yazıların, reklamların sorumluluğu yazarına ve reklam sahibine aittir.

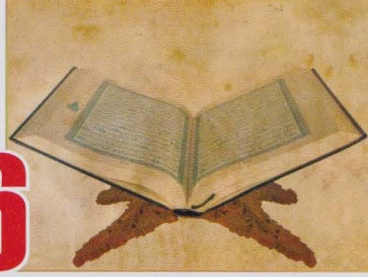

DOSTLUK
Adem ŞENER

32

HAYATTA MISINIZ?

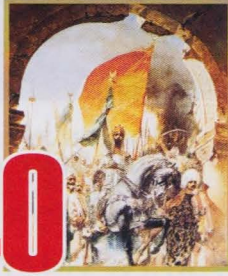
Ali Ulvi UZUNLAR

36

FATİHİ YETİŞTİREN ÇEVRE

Yavuz BAHADIROĞLU

40

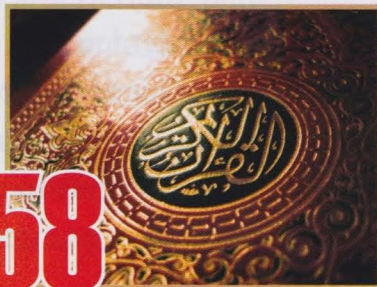
FIKHÎ SUALLERİNİZE CEVAPLAR

Ahmet Mahmut ÜNLÜ

48

DUÂLAR VE ZİKİRLER

Ahmet Mahmut ÜNLÜ
(Cübbeli Ahmet Hoca)

58

ALLÂH-U TE'ÂLÂ AYLARDAN RAMAZÂN-I ŞERÎFİ SEÇMİŞTİR

“O Ramazan ayı ki Kur’ân onda indirildi” (Bakara Sûresi:185’den) buyuran Allâh-u Te’âlâ’ya Zât’ının yüceliğine ve saltanatının azametine yaraşır şekilde hamdeder, “**Ramazan ümmetimin ayıdır**” (Beyhakî, Şu’abu’l-îmân, no:3813, 3/374) buyuran **Muhammed Mustafâ** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e, Ehl-i Beyt’ine, eshâbına, ve cezâ gününe kadar ihsan üzere (iyilikte) onlara uyanlara Allâh-u Te’âlâ’nın ilminin ihâta ettikleri dolusunca salât-ü selâm ederim!

Ka’b (Radiyallâhu Anh) şöyle buyurmuştur: “Şüphesiz ki Allâh-u Te’âlâ gece gündüz saatleri arasında seçim yaparken beş vakit namaz saatlerini tercih etmiştir. Günler arasında tercih yaparken cuma gününü ihtiyar etmiştir.

Aylar arasında seçim yaparken ramazan ayını tercih etmiştir. Geceler arasında ayırım yaparken Kadir Gecesi’ni seçmiştir. Yer parçaları arasında tercih yaparken de mescitleri seçmiştir.” (Beyhakî, Şu’abu’l-îmân, no:3363, 5/142; Suyûtî, ed-Dürrü’l-mensûr, 2/221)

Ebû Bekr el-Verrak el-Belhî (Radiyallâhu Anh) şöyle demiştir. “Receb ayı ekim ayı, şa’bân ayı ekim sulama ayı, ramazan ayı ise ekimin hasat ayıdır.”

Yine buyurmuştur ki: “Receb ayı rüzgar gibi, şa’bân ayı bulut gibi, ramazan ayı ise yağmur gibidir.”

Zünnûn-u Mısri (Radiyallâhu Anh) şöyle buyurmuştur: “Receb, günahları bırakmak, şa’bân, ibadetlere yönelmek, ramazan ise dereceler beklentisine girmek içindir.

Günahları bırakmayan, ibadetlere yönelmeyen ve mertebelere heveslenmeyen kimse, boş işlerle uğraşanlardandır.”

Sâlihlerden biri şöyle buyurmuştur: “Sene bir ağaç gibi kabul edilirse, receb o ağacın yaprak açma dönemi, şa’bân meyve verme mevsimi, ramazan ise o ürünlerin toplanma zamanıdır.

O mahsülleri devşirenler ise müminlerdir. İbadet tohumunu recebde ekmeyen, şa'bân ayında da o tohumu gözyaşıyla sulamayan kişi, ramazandaki rahmet hasadına nasıl ulaşabilir?!”

Buyrulmuştur ki: “Receb cefayı terk etmek için, şa'bân amel ve vefa için, ramazan ise sıdk ve safa içindir. Receb tevbe ayıdır, şa'bân muhabbet ayıdır, ramazan ise kurbet (manevi yakınlık) ayıdır. Receb hürmet ayıdır, şa'bân hizmet ayı, ramazan ise nimet ayıdır.

Receb ibadet ayıdır, şa'bân zehadet (dünyadan uzaklaşma) ayıdır, ramazan ise ziyadet (fazla mükâfat) ayıdır.

Receb **Allâh-u Te'âlâ**'nın sevapları kat kat artırdığı bir aydır, şa'bân günahların örtüldüğü bir aydır, ramazan ise üstün kerametlerin beklendiği ve kalplerin nurlandığı bir aydır.

Receb hayırda ileri gidenlerin ayı, şa'bân orta gidenlerin ayı, ramazan ise günahkârların ayıdır. Receb bedeni arındırır, şa'bân kalbi paklar, ramazan ise ruhu tathir eder.”

Meşâyih şöyle buyurmuştur: Aylar arasında ramazân-ı şerîf ayının durumu, **Ya'kûb** (Aleyhisselam) ın çocukları içerisinde **Yûsuf** (Aleyhisselam) ın hali gibidir.

Yûsuf (Aleyhisselam) babasının en sevdiği çocuğu olduğu gibi, ramazân-ı şerîf ayı da **Allâh-u Te'âlâ**'nın en sevdiği aydır.

Yûsuf (Aleyhisselam) kardeşlerinin bunca eziyetini ve cefasını görmezden gelip onları bağışladığı gibi, ramazan ayı da on bir ayda işlenen günah ve hataları bağışlatacak bereket, nimet ve hayırlara maliktir.

Yûsuf (Aleyhisselam) ın kardeşleri ona karşı işledikleri bunca suçun ardından onun cömertliğine güvenip huzuruna geldiklerinde, o kendilerini güzelce ağırlayıp emellerine ulaştırmış ve açıklıklarını gideyip, en güzel bir şekilde babalarına dönüşlerine müsaade vererek on bir kardeşinin de açığını kapatmıştır.

İşte böylece ramazan ayı da, bir ay olduğu halde on bir ayda işlenen bütün kusur ve küsurları kapatarak tüm bozuk işleri düzeltmekte ve günahkârları bayrama sevinçle kavuşturmuştur.

Yine böylece **Ya'kûb** (Aleyhisselam) yanında bulunan on bir erkek evladının tüm hallerine vakıf iken onlardan hiçbirinin, değil elbiseleriyle, ellerinin değmesiyle bile gözüne kavuşmamıştır.

Ama **Yûsuf** (Aleyhisselam) ın gömleğinin kokusunu yüzlerce kilometre uzaktan fark etmiş ve gözüne değer değmez görmeye başlamıştır.

İşte böylece günahkâr bir kul da, ramazanın kokularını aldığı anda, iman ve İslam şartıyla beraber vaaz meclislerinde oturur ve Kur'ân okursa, gıybeti ve iftirayı da bırakırsa asi olmasının ardından inşaallah mağfûr olur.

Uzakken yakın olur. Kalp gözü kör iken görmeye başlar. Şakî iken sa'îd olur. Gazaptan sonra rahmete nail olur. Zahmetsiz ve meşakkatsiz rızıklara kavuşur.

Hayatı boyunca hayırlara muvaffak olur. Vefatı anında yumuşak muameleyle tâbi olur. Mevlâsına kavuştuğunda ise yüksek derecelerle mahzûz olur. Artık şu sayılı günlerin faziletleri ganimet bilinmeli ki sonsuz nimetler, yüksek dereceler ve uzunca istirahatler elde edilebilsin.

Tam bir rahatlık, yüksek bir mertebe, makbul bir hal ve âsân bir nimet, **Cebbâr Te'âlâ**'nın tâzim ettiği ve **Muhammed-i Muhtâr**'ı kendisiyle tafdil etmiş bulunduğu bu aya saygısız elde edilemez. Bu aya değer vermeyenlerin gideceği yer ateş olur.

Ulemanın beyanına göre; aylar içinde ramazan ayının durumu, göğüsteki kalp gibi; halk içinde peygamberler gibi, şehirler içerisinde de harem-i şerîf gibidir.

Mel'ûn Deccâl hareme giremeyeceği gibi, ramazân ayında da azgın şeytanlar bağlanır. Peygamberler günahkârlara şefaati oldukları gibi ramazan ayı da oruçluların şefaatisidir.

Kalp marifet ve iman nuruyla ziynetlendiği gibi, ramazan ayı da Kur'ân tilâvetinin nuruyla müzeyyendir. Artık ramazan ayında bağışlanmayan kişi hangi ayda bağışlanacaktır.

O halde tevbe kapıları kapanmadan önce kul tevbe etmeli, **Allâh-u Te'âlâ**'ya yönelik zamanı kaçmadan O'na inâbe etmeli ve ağlama vakti tükenmeden ağlayıp rahmete ermelidir.

"Nîsâbûrî (*Rahimehullah*) şöyle demiştir: **"Allâh-u Te'âlâ** tarafından, recebde şöyle buyrulmaktadır: 'Recebde seni şefaatisiz bağışlarım. Şa'bânda seni bağışlar, **Rasûlümü** de senden razı ederim. Ramazânda ise seni bağışlar, diğer müminlere de şefaati kılarım.

Ben bu üç ayı, üç odalı bir hamam gibi yaptım. Kul birinci odaya girip bir saat oturur, sonra alışıp ikinci odaya girer, sonra üçüncü odaya girip kendisini temizler.

O halde receb istiğfar, şa'bân namaz, ramazân ise Kur'ân ayıdır."

Buyrulmuştur ki: "Receb abdest gibi, şa'bân elbise giymek gibi, ramazan da namaz gibidir. Recebte nidâ (yalvarış-yakarış) suyuyla abdest almayan, şa'bânda vefa libasını giymeyen, ramazânda nasıl namaz kılabilir?!"

Yine şöyle denilmiştir: "Receb ağaçlar gibi, şa'bân çiçekler gibi, ramazan ise meyveler gibidir.

Çiçeği olmayan ağacın meyvesi olmayacağı gibi, recebe hürmeti olmayanın, şa'bâna da saygısı olmaz. Şa'bâna tazim etmeyenin ise ramazâna saygısı hiç olmaz."

Ulemâdan biri şöyle buyurmuştur: "Receb-i şerîf bedeninin temizliği, şa'bân-ı şerîf kalbin arındırılması, ramazan-ı şerîf ise ruhun paklanması içindir.

Receb-i şerîfte beden, şa'bân-ı şerîfte de kalp taharete kavuşmazsa, ramazân-ı şerîfte ruh nasıl aklanıp paklanabilir?!" (*Abdülkadir-i Geylânî, el-Ğunye, 1/326, 2/15, Safîrî, Nûzhetü'l-mecâlis, 1/142, Şihâbuddîn Ahmed el-Feşnî, Tuhfetü'l-ihvân, sh:10,41, Ebü'l-Ferac İbnü'l-Cevzî, Bustânu'l-vâ'izîn, sh:317-319*)

Bu vesîleyle ramazan-ı şerîf ayınızı tebrik eder ve: **"Ramazan günahlardan selâmette olursa bütün sene selâmetle geçer"** (*Suyûtî, Câmi'u'l-kebîr, no:2137*) hadîs-i şerîfi fehvâsınca hepinizin ramazan-ı şerîf ayının günahlardan uzak bir şekilde geçerek sene boyu selâmet ve âfiyette kalmanızı bu ayda Kur'ân-ı Kerîm'i indiren **Allâh-u Te'âlâ**'dan niyaz ederim.

Oruç bir ib det olduğu için, her ne suretle olursa olsun başladıktan sonra orucu bozmak günahdır. Hem de büyük günah. Çünkü Ebu Hureyre (Radiyalâhü Anh)'den rivâyetinde göre, Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu: **“Her kim dinen geçerli bir ruhsat veya hastalık olmaksızın Ramazandan bir günün orucunu yerse, bütün bir ömür oruç tutsa da onu ödemiş olmaz!”**

ORUCU BOZMAYAN ŞEYLER

Soru: Orucu bozmayan şeyler nelerdir?

Bismillâhirrahmânirrahîm.

Orucu bozmayan şeyler şunlardır:

- 1-** Hatırlayınca bırakmak şartıyla, oruçlu olduğunu unutarak yemek, içmek, cinsi münasebette bulunmak.
- 2-** Bir kadına bakmak veya onu düşünmek suretiyle inzal vaki olmak, menisi gelmek. (Ancak bu gibi haller orucun sevabını azaltır.)
- 3-** Uyurken ihtilam olmak, yani uyurken cünüplük hali meydana gelmek.
- 4-** Hanımını sadece öpmek.
- 5-** Cünüp olarak sabahlamak ve sabahleyin yıkanmak.
- 6-** Ağızına gelen balgamı veya kafasından burun içine inen akıntıyı içine çekip akıntıyı yutmak. Ağızındaki tükürüğü yutmak. Ağızından dışarı çıkıp tamamen ayrılan tükürüğü tekrar yutmak orucu bozar.
- 7-** Yıkanırken kulağına su kaçırarak.
- 8-** Kendi isteğiyle olmayarak boğazına duman kaçırarak.
- 9-** Boğazına toz girmek veya sinek kaçırarak.
- 10-** Ağızına aldığı ilacın tadı boğazına vararak.

11- Dişleri arasında sahur yemeğinden kalan ve nohut tanesinden küçük olan şeyi yemek.

12- Dışardan susam tanesi kadar bir şey alarak ağzının içinde yavaş yavaş çiğneyip yok etmek ve tadı boğazına varmamak. Eğer çiğ-nemeden dışardan böyle bir şeyi yutarsa oruç bozulur.

13- İhlil; yani erkeğin aletinin idrar deliğine, ilaç veya su akıtmak.

14- Oruçlu iken kan aldırarak, bıyık yağlamak.

15- Oruçlu iken gıybet etmek, yalan konuşmak. (Ancak bu gibi haramları işlemek orucun sevabını yok eder.)

16- Göze ilaç damlatmak, sürme çekmek.

17- Orucu bozmaya niyetlenmek, fakat bozmamak.

18- Kulağını bir şeyle karıştırıp irin v.b. şeyler çıkarmak.

19- Bir şeyi koklamak.

20- Kendiliğinden gelen kusuntunun gene kendiliğinden geri gitmesi. Fakat kendiliğinden gelen kusuntuyu iade orucu bozar.

21- Boğaza parmak salıp azıcık kusmak. Ağız dolusu olursa, bozulur.

22- Kendi elinde olmaksızın kusmak.

Not: Kusma hadiselerinde, orucu ihtiyaten kaza etmek gerekir.

ORUCU BOZAN, HEM KAZA VE HEM DE KEFFARET GEREKTİREN ŞEYLER:

Orucu bozan, hem kaza ve hem de keffaret gerektiren şeyler nelerdir?

Bismillâhirrahmânirrahîm.

Oruç bir ibâdet olduğu için, her ne suretle olursa olsun başladıktan sonra orucu bozmak günâhtır. Hem de büyük günah. Çünkü Ebu Hureyre (*Radıyallâhü Anh*)'den rivâyete göre, Resûlullah (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*) Efen-

dimiz şöyle buyurdu: **"Her kim dinen geçerli bir ruhsat veya hastalık olmaksızın Ramazandan bir günün orucunu yerse, bütün bir ömür oruç tutsa da onu ödemiş olmaz!"**

Binaenaleyh çok çok tevbe-istiğfar etmek ve onu kaza etmek gerekir. Ramazan orucu, dinen geçerli bir mazeret olmadan bozulduğu takdirde, ayrıca keffaret adı verilen dünyevî bir ceza da vardır.

Şimdi orucu bozan, hem kaza ve hem de keffaret gerektiren şeyleri izah edeceğiz:

Önce kaza ve keffaret tabirlerini izah edelim.

Kaza: Bozulan orucu gününe gün tutmaktır.

Keffaret: Bozulan Ramazan orucuna karşılık dünyevî bir cezadır ki sırasıyla:

a- Varsa bir köle azad etmek, hür kılmak.

b- Köle azad etme imkânını bulamazsa, iki ay aralıksız oruç tutmak.

c- Yaşlılık, zayıflık veya hastalıktan dolayı (tabii ki bu mazeretlerin dinen geçerli olması lâzımdır) oruç tutamazsa, altmış fakiri sabah-akşam doyurmaktır. Ya da altmış fitre vermektir. İşte keffaret bunlardan ibarettir. Bunların hiçbirisine gücü yetmezse, Allâh-u Teâlâ'dan afv-ü mağfiret ister.

Keffaret gerektirecek şekilde birkaç defa oruç bozan kimseye, eğer evvelkilerin keffareti yapılmamış ise, hepsine bir keffaret kâfi gelir. Şimdi maddelere geçelim:

1- Oruçlu olduğunu bile bile yemek, içmek.

2- Oruçlu olduğunu bile bile cinsî münasebette bulunmak.

3- Ağza giren yağmuru, doluyu veya karı, bile bile yutmak.

4- Sigara, puro vb. şeyleri içmek, enfiye çekmek.

5- Çiğ et vb. şeyleri yemek.

6- Az miktarda tuz yemek.

7- Hanımının veya sevdiği bir başka kimse-
nin tükürüğünü yutmak.

8- Kil vesaire gibi yemesini adet ettiği bir ça-
muru vb. şeyleri, meselâ kömür, kül gibi ye-
mek.

9- Hanımını şehvetle öptükten, gıybet yap-
tıktan veya kan aldirdıktan sonra, oruç bozul-
du zannıyla bile bile orucu bozmak.

10- Hariçten susam tanesi veya en az o bü-
yüklükte olan başka bir yiyecek maddesini
ağza alıp yutmak. Buğday ve arpa tanesi yut-
mak.

Kaza ve keffaret gerektirecek şekilde oru-
cu bozan kimseye, aynı gün, orucu bozmayı
mubah kılan bir hastalık gelse veya bu kimse
kadın ise, hayız kanı gelse veya lohusa olsa
keffaret düşer. Çünkü bu durumlarda olan
kimsenin orucu zaten bozulacaktı ve sadece
kaza gerekecekti. Ancak böyle durumlarda
sefere çıkmak keffareti düşürmez.

ORUCU BOZAN VE YALNIZ KAZA GEREK- TİREN ŞEYLER

**Orucu bozan ve yalnız kaza gerektiren
şeyler nelerdir?**

Bismillâhirrahmânirrahîm.

1- Sade un, sade hamur veya pirinç yemek.

2- Bir defada çok miktarda tuz yemek.

3- Yenmesi adet edinilmeyen bir toprağı ye-
mek.

4- Zeytin çekirdeğı vb. şeyleri yutmak.

5- Ayva gibi olmadan yenmeyen ham meyve
yemek.

6- Pamuk ve kâğıt gibi yenmesi adet edinil-
meyen şeyi yutmak.

7- İçi henüz olmamış taze ceviz yutmak.

8- Kuru ceviz, fındık, fıstık veya bademi katı
kabuğıyla yutmak.

9- Taş, demir, bakır, altın, gümüş, toprak
yutmak.

10- Hukne etmek; yani arkasından ilaç akıt-
mak, şırınga yaptırmak.

11- Burnuna ilaç çekmek, burun damlası kul-
lanmak.

12- Boğazına huni ile bir şey akıtmak.

13- Kulağının içine yağ, ilaç veya su damlat-
mak.

14- Ağzına aldığı boyalı ibrişim vb. şeyin bo-
yasıyla rengi bozulmuş olan tükürüğünü yut-
mak.

15- Karnında veyahut başında bulunan bir
yaraya akıtılan ilaç mideye veya dimağa yani
beynin, kafanın içine ulaşmak. Bu bakımdan
zamanımızda, oruçlu iken vurulacak olan iğne
veya aşının orucu bozar kabul edilmesi daha
ihtiyatlıdır.

16- Boğazına kaçan yağmur veya karı iste-
meyerek yutmak.

17- Abdest alırken, ağzına aldığı su boğazi-
na veya burnuna aldığı su genzine hata yoluy-
la kaçmak.

18- Bir başkasının zor kullanmasıyla oruç
bozmak.

19- Dişleri arasında nohut tanesi kadar ka-
lan şeyi yemek.

20- Uyurken birisi tarafından boğazına su
dökülmek.

21- Unutarak yedikten veya içtikten sonra
oruçu bozuldu zannıyla, bilerek yemek ve iç-
mek.

22- Boğazına parmak salıp kendi isteğıyle
kusmak.

23- Ağız dolusu gelen kusmayı iade etmek.

24- Bile bile midesine veya genzine duman
sokmak. Binaenaleyh astım hastalarının kul-
landığı nefes açıcı fısıs orucu bozar. Çünkü o
sadece hava değil, nefes açıcı ilaç içeren özel
bir havadır.

25- Tan yeri ağarmışken, vakit var zannıyla yeme ve içmeye devam etmek.

26- Güneş batmadan evvel, battı zannıyla iftar etmek.

27- Ramazan orucundan başka bir orucu bozmak.

28- Cinsel ilişki dışında, kadının bir tarafına temas ettirmek veya öpmek suretiyle inzal vaki olmak, menisi akmak.

29- Ramazan orucuna niyet etmeyerek gündüz yiyip-içmek.

30- Oruçlu iken sefere niyet edip, memleketinden çıkınca orucu bozmak.

31- Hastalık gibi dinen geçerli bir özür sebebiyle orucu bozmak.

32- Arka veya ön uzvuna yaş, ıslak parmağını girdirmek.

33- Ön veya arka organlara, kaybolacak şekilde pamuk ve sargı bezleri sokmak. Böyle kuru maddelerin uçları dışarıda kalırsa, oruç bozulmaz.

34- Oruçlu bir kimseye ok veya mermi gibi bir şey saplandığında, saplanan şeyin ucu dışarıda kalmayacak şekilde vücûd içinde kaybolursa oruç bozulur ve kaza lâzım gelir.

Not: *Bu sebeplerden herhangi birisiyle orucu bozulmuş olan bir kimsenin, tan yeri ağardıktan sonra hayzı veya lohusalığı bitip temizlenmiş olan bir kadının, akşama kadar gene imsak etmesi, yani oruçlu gibi durması vaciptir.*

ORUÇLUYA MEKRUH OLAN ŞEYLER

Oruçluya mekruh olan şeyler nelerdir?

Bismillâhirrahmânirrahîm.

1- Bir şeyi tatmak. Kocasını aksi olan bir kadın yemeğinin tuzuna bakabilir.

2- Bir şey çiğnemek. Bir kadın ufak çocuğu için, oruçsuz kimse bulamazsa çiğneme yapabilir.

3- Ağzında tükürüğü biriktirip yutmak.

4- Zayıf düşürme ihtimali bulunduğu zaman kan aldirmek, hacamat olmak veya meşakkatli işlerde bulunmak.

5- Nefsinden emin olmayanların hanımını öpmesi, sarılması ve kucaklaması. Bir boşalma olmaması durumunda böyledir. Eğer öpmek veya kucaklamakla boşalma meydana gelirse mekruh olmakla kalmaz, oruç bozulur.

6- Oruçlunun taharet yaparken ilgili mahalli yıkamakta aşırılığa kaçması veya abdestte ağızına-burnuna su verirken suyu aşırı derecede genzine çekmesi ve ağzında tutması.

7- Oruca visâlen, yani iftar etmeden diğer günün orucuna devam etmek.

ORUÇLUYA MEKRUH OLMAYAN ŞEYLER

Oruçluya mekruh olmayan şeyler nelerdir?

Bismillâhirrahmânirrahîm.

1- Nefsinden emin olan kimselerin hanımını öpmesi, sarılması.

2- Misk veya gül vb. şeyleri koklamak.

3- Gözüne sürme çekmek, göz damlası kullanmak.

4- Bıyığına yağ sürmek.

5- Zayıf düşürmediği takdirde kan aldirmek, hacamat olmak.

6- Misvak kullanmak, ağızını fırça ile yıkamak.

7- Ağızına su almak.

8- Burnuna su çekmek.

9- Su yutmamak veya içeriye su kaçırmamak, şartıyla serinlenmek için yıkanmak.

ORUÇLUYA MÜSTEHAH OLAN ŞEYLER

Oruçluya müstehab olan şeyler nelerdir?

Bismillâhirrahmânirrahîm.

- 1-** Sahura kalkıp bir şeyler yemek-içmek.
- 2-** Sahuru münasib vakte kadar tehir etmek.
- 3-** Vakit girince iftarı hemen yapmak, iftarda acele etmek.

ORUÇ TUTMAMAYI VEYA TUTTUKTAN SONRA BOZMAYI MUBAH KILAN DİNİ ÖZÜRLER

Oruç tutmamayı veya tuttuktan sonra bozmayı mubah kılan dini özürler nelerdir?

Bismillâhirrahmânirrahîm.

Özürsüz olarak Ramazan ayında oruç tutmak hem günahdır, hem de cezası vardır. Ancak bir kimse aşağıdaki durumlarda Ramazan orucunu tutmayabilir veya başlamış olduğu orucu bozabilir. Ancak sonradan ilk fırsatta tutamadığı oruçları kaza etmesi gerekir.

1- Hastalık: Oruç tutulduğu takdirde hastalığın artması, uzaması veya ölüme sebep olması Müslüman ve mütehasıs bir doktor tarafından teşhis edildiği zaman, böyle bir kimse orucuna devam etmez, iyileşince güne gün kaza eder. Hastalık ömür boyu devam edebilecek türde ise, her gün için bir fitre verir. Hastaya bakan da hasta gibidir.

2- Seferilik, yolculuk: Ramazan ayında seferî olan kimse oruç tutmayabilir. Seferîlik hâli bitince, tutmadığı günleri kaza eder. Oruç tutmasında bir güçlük yoksa, seferî olan kimse nin oruç tutması daha hayırlıdır, faziletlidir.

3- Gebelik ve emziklik: Hamile bir kadın, oruç tuttuğu takdirde kendisine veya çocuğuna bir zarar geleceğinden korkarsa, oruç tutmayabilir, sonra kaza eder. Çocuk emziren bir kadın da oruç tutması halinde sütü azalırsa oruç tutmayabilir, sonra kaza eder.

4- Düşkünlük ve ihtiyarlık: Vücutça gündüze zayıflayan ve oruç tutmaya gücü olmayan düşkünlük, ihtiyarlar ilerde de bu orucu kaza edemeyecekleri sebebi ile her gün için bir fidye verirler. Fidyenin tutarı aynen fitre kadardır. Bu fidyeler Ramazanın başlangıcında verilebileceği gibi, Ramazanın içinde veya sonunda da verilebilir. İsterse fidyenin hepsini bir fakire topluca verir, ayrı ayrı fakirlere de verebilir. Bu durumda olan kimseler, fidye vermeye gücü yetmiyorsa, Allâh-u Teâlâ'dan bağışlanmalarını isterler. Oruç tutmaya gücü yetmeyen yaşlılar ile iyileşme ümidi olmayan hastalar, eğer ilerde tutabilecek duruma gelirlerse, tutamadıkları oruçları kaza etmeleri gerekir. Önceden verdikleri fidyelerin hükmü kalmaz, bunlar nafîle bağış sayılır.

5- Bir başkasının zor kullanması: Dediğini yaptırmaya gücüne sahip bir kimse tarafından orucu bozması, bozmadığı takdirde kendisini öldüreceği veya vücuduna bir zarar vereceği söylenirse, orucunu bozabilir.

6- Şiddetli açlık ve susuzluk: Oruç tutarken kendisinde şiddetli açlık ve susuzluk hissederek oruca dayanamayan ve devam ettiği takdirde ölmekten veya akli dengesinin bozulmasından korkan bir kimse de orucunu bozabilir, sonradan kaza eder.

Not: Düğün veya ziyafete davet edilmek, sadece nafîle oruç tutanlar için bir özürdür. Nafîle oruç tutanlar bu durumda oruçlarını bozarlar ve kaza ederler.

BAZI GÜZEL HASLETLER VARDIR KI, her insan onlara sahip olmak, onları kendi hayatında yaşamak ister: Sabır, kanaat, cömertlik, tevazu, fedakârlık, cesaret gibi...

Çünkü bunlar ve benzeri güzel vasıflar, insana gerçekten "insan" olma özelliği kazandırır.

"Güzel ahlak" adı altında toplanan bu güzel vasıfları "örnek insan" olarak en mükemmel şekilde yaşayan insan, Peygamber Efendimizdir (a.s.m.). Onun ahlakı o kadar yücedir ki, Cenab-ı Hak, ona hitap ederek şöyle buyurur:

"Hiç şüphesiz senin için bitmez tükenmez bir mükâfat vardır. Ve hiç şüphesiz sen pek büyük bir ahlak üzerindesin." (Kalem Sûresi, 3-4)

Yine Kur'an'da Peygamberimiz için "Allah'ın Resulünde sizin için güzel bir örnek vardır" (Ahzâb Sûresi, 21) buyurularak, müminlerin, hayatlarının bütün safhalarında onu örnek almaları tavsiye ve emredilir. Çünkü onun ahlakı bizler için en güzel örnek, onun yaşayışı, halleri, sözleri ve hareketleri en mükemmel modeldir.

Peygamberimiz de, "Ben ancak güzel ahlakı tamamlamak için gönderildim" buyurur ve bu özelliğini, dünyadaki göreviyle bağlantılı olarak dikkat çekip bizlere anlatmaktadır.

Onun ahlakı, Allah'ın övdüğü ve Kur'an'ın öğrettiği temiz ahlakıdır. Yüce Allah, İslam'ı insanlığın imdadına gönderip Kur'an'ı indirirken, İlahî prensiplerin uygulamaya

geçişini hayatıyla gösterecek bir insan olarak Peygamberimizi seçmiştir.

Kur'an'da anlatılan güzelliklerin tamamını Peygamberimizin şahsında görmek mümkündür. Sahabilerin, Peygamberimizin ahlakı hakkında bilgi almak istemeleri üzerine, Efendimizin hanımı Hz. Aişe şu cevabı vermişti:

"Siz Kur'an'ı okumuyor musunuz? Onun ahlakı Kur'an'da."

Peygamberimizin hayatında ve ahlakında, her meslek ve seviyeden insan, örnek alacak yönler bulabilir. İnsan olarak O'nun hayatından alacağı sayısız fazilet ve güzellik yanında, kendi mesleğini ve toplumdaki yerini ilgilendirecek yüzlerce dersi de alabilir. Çünkü Peygamberimizin hayatı her yönüyle hepimize

örnektir.

Mesela, zengin bir insan, hicretten birkaç sene sonra bütün Arabistan'a hakim olup çok büyük servetlere sahip olan ve hepsini ihtiyaç sahiplerine dağıtan Peygamberimizi kendisine örnek alabilir.

Sahipsiz, çaresiz ve kimsesiz insanlar; Mekke hayatı boyunca akla hayale gelmeyen işkence ve baskılara maruz kalıp, üstelik bütün yakınları tarafından yalnız bırakılan, ama hiçbir biçimde davasından ve inancından taviz vermeyen bir Peygamberi kendine rehber alabilir.

Bir öğrenci; Allah tarafından Kur'an ayetlerini vahiy yoluyla indiren Hz. Cebrail karşısında oturup Kur'an'ı öğrenen Peygamberimizi hayatına örnek alabilir.

Başarılı bir kumandan; Bedir ve Huneyn Savaşları'nda düşmanı mağlûp edip, az sayıdaki mücahitleriyle beraber çok sayıda düşman karşısında büyük zaferler kazanan; Mekke'nin fethi sırasında muhteşem ordusuyla şehre girerken, mütevazı halinden, başını devesinin semerine eğecek kadar engin gönüllü ve vakar sahibi bir Peygambere bağlanabilir.

Çiftlik sahibi bir insan; fetihlerin hemen sonunda Hayber, Beni Nadir ve Fedek topraklarına sahip olduktan sonra o araziye islah edip, en iyi şekilde ürün alacak kimseleri iş başına getiren, bir avuç toprağı olmayan sahabilerine araziye paylaştıran zeki ve âdil bir Peygamberden ders çıkarabilir.

Bir tüccar; hanımı Hz. Hatice-

'nin ticaretini işleten, ticarete alıp satarken doğruluktan ve dürüstlükten ayrılmayan, Suriye'ye, Busra'ya giden kafilenin en yücesi olan Peygamberimizin yaşayışını, ticarî ahlakını rehber edinebilir.

Küçük yaşta yetim kalmış bir çocuk; ana rahminde altı aylıkken babasını kaybeden, altı yaşında annesinin ölümünü gören, bütün hayatı anasız babasız geçen, fakat daha sonra insanlığın övündüğü, Allah'ın en çok sevdiği insan, "inci gibi bir yetim" olarak sayılıp sevilen Sevgili Peygamberimizi örnek alabilir.

Aklı başında bir genç; gençlik yılları boyunca iffet, doğruluk, haya, edep timsali olan, amcası Ebu Talib'in koyunlarını otlatarak hayatını kazanan genç Muhammed'in (a.s.m.) hayatını kendisine rehber edinebilir. Çünkü onun yirmi beş yaşına kadarki hayatı boyunca ve daha sonrasında herhangi bir çirkin hareketine, bir yalanına, hilesine rastlanmamıştır.

Halka nasihat eden bir vaiz; mescitte Sahabesine en güzel bir dille yol gösterici hakikatleri anlatan, tavsiye ettiklerini bizzat kendi şahsında mükemmel manada yaşayan, tek bir sözülle kabilelerin hidayetüne vesile olan mürşit Peygamberi hatırlar, onu örnek alır.

Kısaca, her insan hangi şartlarda bulunursa bulunsun, hangi meslek ve sanatta çalışırsa çalışsın, sabah-akşam, gece-gündüz, her zaman ve her yerde Sevgili Peygamberimizi kendisi için güzel bir örnek olarak alabilir.

Öyle bir rehber ki, ona uydu-

ğumuz zaman hayatımızın karanlıkları kaybolup, onun nuru sayesinde yolumuz aydınlanır, işlerimiz yoluna girer, hayatımıza bir düzen ve disiplin gelir.

Peygamberimizin hayatı, insanların meşgul olduğu ve karşılaştıkları her ihtiyaca cevap verebilecek güzel ahlakın bütün kurallarıyla süslenmiş nurlu bir zincir gibidir. Onun güzel ahlakı, o nuru arayanların önüne nur serper. Onun hidayeti doğru yolu arayanlara bir kılavuz olur. Onun takdim ettiği şifalı su, ıssız ve kavurucu gaflet çöllerinde bocalayan şaşkın ruhlara bir ab-ı hayat yerine geçer. Ondaki gelen ışık huzmeleri isyan ve günah bataklığında çırpınan zavallı insanların kurtuluşa ermelerine ve sahile çıkmalarına yardımcı olacak bir deniz feneri hükmüne geçer.

PEYGAMBERİMİZİN AHLAKININ en önemli özelliği, Allah vergisi oluşudur. O bütün güzel vasıfları, çalışıp, emek verip, bir çaba sonucu kazanmış değildir. Onun ahlakı Allah tarafından ihvan edilmiş, ikram edilmiştir. Yüce Allah onu insanların örnek alacağı kusursuz, eksiksiz ve seçkin bir şekilde yaratmıştır.

O dünyaya gözünü açıp kapayınca kadar hep aynı huy ve ahlak üzerinde yaşamıştır. Ondaki güzel vasıflar yaratılışında mevcuttu. Onu eğiten, edep ve ahlakın en üstün özellikleriyle süsleyen Yüce Rabb'idir. İşte bundan dolayı, onu kendisine örnek kabul eden insan, onu ne kadar taklit edebilirse, o kadar istifadesi fazla olur, o nurdan aldığı feyiz, o

nispette çoğalır.

Peygamberimizin ahlakının en belirgin özelliklerinden birisi de, insan yaratılışında var olan birbirine zıt ve ters huyları en mükemmel şekilde bağdaştırıp, bütün duyguların ideal noktasını bulmasıdır. Hiçbir şekilde aşırılığa kaçmadan, orta yola, doğruya ulaşmasıdır.

Peygamberimiz, herkesin arzu edip de bir türlü ulaşamadığı en üstün değerleri ve olgunluğu mükemmel bir şekilde hayatı boyunca ümmetine göstermiş, bütün insanlığın gözleri önüne sermiştir.

Bazı anlar olmuş, en cesur bir fedai olarak, düşmanın kat kat üstünlüğüne hiç al-dırmadan, binlerce düşmana tek başına meydan okumuştur. Ama bu halinde bile yumuşak kalpliliğini, merhame-tini geri bırakmamıştır.

Mesela bir savaş sonrası, öldürülmüş olarak gördüğü düşman çocuklarına o kadar acımişti ki, düşman da olsa çocukların öldürülmemesi gerektiğini, çünkü onların suçsuz ve cennetlik olduklarını haber vermişti.

O, bütün insanlığın kurtuluşu ve İslam'ın dünyaya yayılması gibi yüce bir gaye için zihnini yorarken; bu arada binleri bulan ve Arabistan'ın her tarafına dal budak salan ümmetinin halini ve işlerini düşünürken; çevresinde bulunan yoksul ve fakir Müslümanlara hiçbir zaman unutmamış; kendi çoluk çocuğunu, onların eğitim ve ihtiyaçlarını da ihmal etmemiştir.

Birincisini büyük görürken, öbürünü küçümsememiştir.

Bu kadar ağır ve sorumluluk isteyen bir görev üzerinde bulunduğu halde, o yine kendisini Rabb'ine vermiş, günün büyük bir kısmını ibadet ve zikirle geçirmiştir.

Kalbi her an Allah'a bağlıdır. Bu haliyle dünya ile ilişkisini kesmiş gibi görünse de, yine o dünyanın içindedir. Bütün işlerinde Allah'ın rızasını gözetmiştir.

Peygamber Efendimiz, dava arkadaşlarını gözü gibi korumuş, onlara ana-babalarından görmedikleri şefkat ve yakınlığı göstermiş, kendi şahsına yapılan kötülüğü affetmiş, intikam almayı düşünmemiştir. Kendisini öldürmek için tuzak kuranları yaladığında serbest bırakmış, ama Allah düşmanlarını asla bağışlamamış, onların yakasını bırakmamıştır.

İç i bozuk, dıştan Müslüman gibi görünen münafıkların kalbine devamlı cehennem korkusunu vermiş, ahiretteki acı hallerini hatırlatmıştır.

İslam toprakları, güneyde Yemen'e kuzeyde İran ve Suriye sınırına dayandığı sırada Peygamberimiz, Arapların sultanı, Arabistan'ın hakimi idi. Savaş sonrası düşmanın bırakıp gittiği mallar ve ganimetler mescidin içini doldururken, en kıymetli mallar Müslümanların eline geçtiği halde, yine o kuru bir hasır üzerinde yatacak kadar engin ruhlu; iç i ot dolu bir yastığa yaslanacak kadar mütevazı; her türlü imkân mevcutken,

açlık sıkıntısı çekecek kadar kanaatkâr ve tok gönüllü idi.

H z. Ömer'in "Bizans kralı ve İran şahı dünya nimetleri içinde yüzerken, Resulullah kuru hasır üstünde yaşıyor" diyerek ağlaması üzerine, sahibisinin gönlünü hoş tutan yüce Peygamberimiz:

"Ya Ömer, varsın, Kisra ve Kayser dünya nimetlerinden zevklerini alsınlar, keyif sürsünler. Ahiret nimeti bize yeter" diyerek tevekkül ve rızasını dile getiriyordu.

Peygamberimizin ahlakı bir meleke halindeydi, öz olarak mevcuttu. Güneş nasıl ışık saçar, çiçekler nasıl rengi ve kokusuyla ortalığı cennete çevirip burcu burcu kokular saçarsa; ağaçlar nasıl türlü türlü meyveler verir, yaratılışlarında var olanları ortaya çıkarırsa; Resul-i Ekrem Efendimizin ahlakî hayatı da o şekilde normal bir seyir içinde cereyan ediyordu.

Öyle ki, her gören, Peygamberimizin o fazilette birlikte yaratıldığı kanaatine varırdı. Hiç kimse ondan o fazilete aykırı bir şeyin görüleceğine inanmazdı.

O her zaman muhtaçlara yardım eder; zayıfları korur; tatlı sözlü, güler yüzlü bulunur; izzet ve vakarını muhafaza eder; tevazu ve hoşgörüsünü hiç kimseden esirgemezdi.

Güneş nasıl ki, Allah'a inananın da, inanmayanın da üzerine doğarsa, Peygamberimizin dünyayı kaplayan şefkati de küçük-büyük, genç-ihtiyar, müslim-gayr-i müslim

Ali EREN

Yeryüzünde semâvî kitaplara inanan üç topluluk var: Yahudiler, Hıristiyanlar, Müslümanlar.

Bunlardan, **Mûsâ** (Aleyhisselam)'a inanan Yahudilere **Mûsevî**, **Îsâ** (Aleyhisselam)'a inanan Hıristiyanlara da **Îsevî** deniliyor.

Biz Müslümanlara da, diğerleri gibi sevgili Peygamberimiz **Muhammed** (Aleyhisselam)'ın ismine izâfeten, **Muhammedî** denilse yanlış olmaz.

Nitekim İslamın ilk yıllarında Müslümanlara **Muhammedî** deniliyordu. Yanlış da değil. Çünkü Muhammedî demek Müslüman demektir. Zira, bizler Müslüman olarak **Peygamberimiz'e** inanmakla beraber haliyle ona indirilen Kur'an-ı Kerim'e ve tebliğ ettiği İslam dinine de inanıyoruz.

Tabii ki, **"Artık bundan sonra Müslümanlara Muhammedî denilsin"** demek istemiyoruz. Çünkü durup dururken böyle söylemek, hem eski köye yeni âdet getirmek, hem de lüzumsuz bir işgüzarlık olur. Asırlardır İslam dini mensuplarına **Müslim / Müslüman** deniliyorken, ortada fol yok yumurta yokken ortaya böyle bir iddia atmanın hiçbir mânâsı olamaz...

Yukarıda söylediğim, **"Eskiden Müslümanlara Muhammedî deniliyordu. Öyle söylene de doğrudur"** sözümü tersine çevirip, **"Muhammedî kelimesini kullanmak doğru değildir"** desem olur mu?

Tabii ki o da doğru olmaz.

Doğru olmamaktan öte, iki söz birbirine uymayacağı için, bu sözü duyanlar **"Bu adam ne söylediğini bilmiyor. Bir öyle söylüyor bir böyle. Söyledikleri birbirini tutmuyor"** demezler mi? Tabii ki derler, derlerse de haklı olurlar.

Bu girişten sonra esas meselemize geçebiliriz.

Elimde, ismini biraz sonra arz edeceğim bir kitap var. Kitapta, yukarıda temas ettiğim gibi, birbirinin tam tersi olan ifadeler yer alıyor. Şimdi bu iki ayrı yeri görelim.

1- Kitabın 207. sahifesinde üç yerde, ayrı ayrı cümlelerde şöyle deniliyor:

a- "Hz. Peygamberin tebliğ ettiği dine Muhammedîlik, o dine mensup olanlara da Muhammedî denilemez."

b- "Hz. Muhammed aleyhisselama vahyedilen İslâm mesajı, onun adına dahi indirgenemez."

c- "Kur'an'ın tebliğ ettiği İslam'ı "Muhammedîlik" olarak algılamak ne kadar yanlış..."

2- Şimdi de aynı kitabın 229. sahifesine bakalım. Orada da tam tersi ifadeler mevcut:

"Yunan-Batı ahlâkı, sınıf temelli bir ahlâktır ve olanı esas kabul eder. Oysa ki olan, olması gerekenden farklı olabilir ve ahlâkın ilkeleri Atina sitesinin zulme dayalı kast sisteminden yola çıkılarak tesbit edilemez. İşte, Muhammedî davetin kadîm Arap ahlâkına getirdiği itiraz da bu olmuş, vahiy, onu baştan sona elden geçirerek ıslah etmiştir."

"Muhammedî davet, cahiliyyenin kabileci fikrine dikey ve yatay iki pencere açtı."

1. ve 2. maddedeki cümlelerdeki altı çizili kelimelere dikkat ederek lütfen tekrar bakalım...

1. maddedeki cümlelerde söylenenle 2. maddede söylenenler birbirine uyuyor mu? Uymadığı ortada...

1. maddedeki üç cümlenin üçünde de **“İslam dinine Muhammedîlik, müslümana da Muhammedî denilemez”** denildiği halde, 2. maddedeki cümlelerde **“Muhammedî davet”** kelimesini yazar bizzat kendisi kullanıyor. Yani olamaz dediğini bizzat kendisi yapıyor.

Şimdiii... Aynı kitapta, böyle birbirine uymayan iki ayrı hükmü okuyan okuyucu ne diyecek?

Yukarıda söylediğimiz gibi, **“Bu adam ne söylediğini bilmiyor. Bir öyle söylüyor bir böyle. Söyledikleri birbirini tutmuyor”** demeyecek mi? Derse, suçlayacak mıyız?

Değerli okuyucular!

Kitaplarına işte böyle birbirine uymayan cümleleri dolduran ve birbirine zıt şeyler yazan kimseler maalesef Türkiye’de kendilerini yazar ve alim olarak satıyorlar. Hem de **“Kur’an âlimi”**...

İçinizden soruyorsunuzdur:

Bu kimseler hem de aynı kitapta birbirine uymayan şeyler yazdıklarına göre çok mu câhilliler?

Hâyır! Hiç de câhil değiller. Elbette bir seviyeye kadar bilgileri var. Var ki, kitap yazmaya kalkışıyorlar.

Öyleyse niçin böyle hatalara düşüyorlar?

Efendim, hırsları bilgilerini geçtiği için. Hırslarını frenleyemedikleri için düşüyorlar böyle hatalara.

Daha açıkçası mesele şu:

Şimdi... Bir tarafta okyanus gibi ehli sünnet âlimleri duruyor, diğer tarafta da onlara göre bir damla bile ilme sahip olmayan bunlar...

Bu kimseler, kısır ilimlerini artırmak yerine, ehli sünnet itikadını kitaplarına derc eden okyanus gibi âlimlere saldırmayı tercih ediyorlar.

Niçin?

Ehli sünnet inancını içlerine sindiremedikleri için.

Böyle olunca da, ehli sünnetin okyanus gibi âlimlerine saldırmak onlara vazife oluyor...

Bu saldırıda muvaffak olurlarsa bir taşla iki kuş vurmuş olacaklar:

1- Bu âlimleri küçük göstererek, onların ilimlerini Müslümanların zihninde geçersiz ve değersiz kılmak.

2- Bu âlimleri zihinlerden silerek, onların eserlerinde anlattıkları ehli sünnet inancını silmek...

Bu hususta alabildiğine hırslılar.

İşte bu hırs, onlarda o kadar ileri ki, -yukarıda okuduğunuz gibi- aynı kitapta hırsla birbirine uymayan şeyler yazarak kendi kendileriyle tenakuza / çelişkiye düştüklerinin farkında bile olmuyorlar.

Âlimlere saldırıyorlar dedik ya, hazır laf açılmışken, buna dair bir misal verelim.

İslam âlimlerinden bir zat var: İmam Mâverdî.

Hicrî 4. ve 5. asırda yaşamış olup Şâfi mezhebi üzere pek çok eserler vermiş olan bu zat, şimdi kendi aleyhinde olanlar gibi yazarlık hevesinde olmadığı için, hayatındayken hiçbir eserini açığa çıkarmamıştır. Eserleri, isteği üzerine vefatından sonra yayıldı.

İşte bu büyük âlim hakkında önümüzdeki kitapta bakın hırsla neler yazılmış:

“Mâverdî, ilk defa ahlâkı düalist bir zeminde ele alarak “din edebi” (edebü’ddin) ve “dünya edebi” (edebü’d-dünya) diye ikiye ayırdı. Bu şekilde İslâmî ahlâk, fıkıhçılar ile mistikler arasında pay edilmeye müsait hâle getirildi. Mistikler berr ve takvâyı sosyal içeriğinden tamamen soyutlayan bir ahlâk anlayışını şiar ederken, fıkıhçılar da bireysel terbiye, ruh terbiyesi ve nefis tezkiyesini görmezden gelen bir helal-haram formalizmini ruhsuz

bir biçimde dayattılar. İlâhî adâletle beşerî adâletin arası açıldı. Adâlet sadece âhirete hasredilerek, insanın âdil bir dünya kurma iddiası yok edildi.” (Sa: 229)

Şimdi siz ne dersiniz bunları yazan kişiye?

Yukarıda anlattığım yanlışlarını yani kendi gözündeki merteye görmüyor, başkalarının gözündeki kibrit çöpünü tenkide kalkışıyor.

Kaldı ki kendi gözündeki mertek, görüşünü tamamen kapattığı için, başkalarını zaten görüyor. Bu görüş kıtlığıyla bir de başkalarının gözünde, var olduğunu zannettiği fakat aslında hiç olmayan hayâlî kibrit çöpünü tenkide kalkışıyor.

İnsan önce kendi haline bir bakar da ondan sonra başkasını tenkide kalkışır değil mi?

Hem de nedir o öyle İslâmî olmayan kelimeleri bu derece kullanma hırs ve hevesi?

İslâmî meselelerin ele alındığı bir kitapta bu kelimelerin ne işi var?

İslamı, İslâmî kelimelerle anlatabilme kapasiteniz yoksa, ne demeye kitap yazmaya hevesleniyorsunuz?

Nedir o yabancı kelimeler?

Düalist ne demek?

Mistik ne demek?

Formelizm ne demek?

Bu Frengistan menşe’li kelimeleri kullanmak çok mu lezzet veriyor size?

Bunun yanında bir de İslâm âlimlerine ve Müslümanlara iftiranız var ki asıl felâket işte o.

Meselâ, **“Mâverdî, ilk defa ahlâkı düalist bir zeminde ele alarak “din edebi” (edebü’-d-din) ve “dünya edebi” (edebü’-d-dünya) diye ikiye ayırdı. Bu şekilde İslâmî ahlâk, fıkıhçılar ile mistikler arasında pay edilme-ye müsait hâle getirildi ”** ne demek?

Sanki Müslümanlar kandırılmaya hazır bir topluluktu. Bir Mâverdî çıktı, Müslümanları

ikiye böldü. Onlar da bölünüverdiler öyle mi?

İmam Mâverdî, din edebiyatıyla dünya edebiyatını birbirinden ayırmak gibi bir ihanette mi bulundu İslama?

Sizin, Müslümanları, fıkıhçılar ve mistikler (tasavvuf erbabı) diye ayırmaya çalışmanızın sebebi ne?

Bu iki gurup iki ayrı inanç sahipleri midir ki ayrı ayrı topluluklar gibi ele alınıyor?

Tasavvuf erbabı aynı zamanda fıkıh erbabı değil mi, olamaz mı?

Tasavvuf erbabı olanların fıkıhla alâkası kesiliyor mu?

Onlar ibâdetlerini fıkıh göre yapmıyorlar mı?

“Fıkıhçılar” denilmesine gelince...

Onlar da aynı zamanda tasavvuf erbabı olmaz mı?

Nitekim tarih boyunca olmamış mıdır?

Tarihte sayısız kimseler hem fıkıh âlimi olup hem tasavvuf hayatı yaşamadı mı?

Bakın bakın, şu cümlelerdeki iftiralara bakın:

“Mistikler berr ve takvâyı sosyal içeriğinden tamamen soyutlayan bir ahlâk anlayışını şiar edinirken, fıkıhçılar da bireysel terbiye, ruh terbiyesi ve nefis tezkiyesini görmezden gelen bir helal-haram formalizmini ruhsuz bir biçimde dayattılar.”

Bir insanın bunları yazabilmesi için, sadece şiddetli bir tasavvuf ve fıkıh muarızı olması kâfi gelmez aynı zamanda büyük bir iftira hazinesinin de sahibi olması lâzım. Aksi takdirde böyle şeyler yazamaz.

Yazara göre, tasavvufçular **“İyilik ve takvâyı sosyalilikten çıkararak bir ahlâkı benimseyerek”** İslamın bir tarafını çökertirken, fıkıhçılar da **“bireysel terbiyeyi, ruh terbiyesini ve nefis tezkiyesini görmezden gelerek”** İslamın başka bir tarafını çökertip yıkmışlar...

Bu fıkıhçılar ile tasavvufçular meğer ne şiddetli İslam düşmanı imişler. Demek, bunların her biri İslamı ayrı cihetlerden bozan guruplarmış(!)

Öyleyse gelin fıkhı da tasavvufu da ortadan kaldıralım.

Ne dersiniz, öyle mi yapalım?

Önce tasavvufu ortadan kaldıralım da, farzları yerine getirdiği gibi nâfile ibâdetleri bile yapan ve Allah'ı en çok zikreden guruplardan dünya kurtulsun bari.

Peki fıkıhçıları ne yapalım?

Onları da halledelim.

Hallettik diyelim, peki ibâdetlerimizi neye göre yapacağız?

Aman canım, senin düşündüğün şeye de bak!

Hele bir fıkihtan kurtulalım da gerisi kolay.

Tamam da nasıl yani, neye göre ibâdet edeceğiz?

Canım telaş etme, yine fıkhıya göre yaparsın ibâdetini.

Ama **"hem bireysel terbiyeyi hem ruh terbiyesini hem de nefis tezkiyesini görmezden geldiler"** diye fıkıh âlimlerini hani kötülüyorduk?

Senin anlayışın da amma da kıtmış yani. Biz sadece eski fıkıhçıları istemiyoruz. Onların yazdıkları ortadan kalsın da gerisi kolay.

Nasıl kolay?

Canım zamanımızdaki fıkıhçılarımız ne güne duruyor? Onların dedikleri gibi ibâdet edebiliriz...

Haa... Siz eski müctehidlerin ictihadlarını atalım, modern müctehidlerin dediklerine göre ibâdet edelim demek istiyorsunuz.

Hele şükür ki anlayabildin. Tabii öyle demek istiyorum...

Değerli okuyucular, bu tiplerin dillerinin al-

tındaki işte bu.

Onların zihinlerinde tasavvuftan, fıkihtan bahseden eski âlimler tuu kaka, İslamı Nasrettin Hoca'nın kuşuna benzetmeye çalışan yeni müstehidler cici mi cici...

Neden?

Çünkü o ciciler bizzat kendileri de ondan...

Değerli okuyucular!

Yukarıdan beri yanlışlığına dikkat çektiğimiz eser, Mustafa İslamoğlu'nun **ÜÇ MUHAMMED** isimli eseridir.

Makalemize, bu kitaptaki sonu gelmez çelişkilerden bir tanesine işaret ederek son verelim.

İslamoğlu, Müslümanların Peygamberimiz'i aşırı derecede sevmesinden son derece rahatsız. Bunu kitabında açıkça yazmaktan da çekinmiyor. Ama kendisi hakkında, **"Bu zat Peygamber sevgisinden rahatsız"** denilmesini de istemiyor. Bu tür bir tenkide muhatap olmamak için de kurnazlık yapıyor ve kendisini kurtaracak bazı cümleler kullanıyor.

Meselâ şöyle diyor:

"Hz. Peygamber'i diğer peygamberlerden ayıran fark, Kur'an vahyini diğer vahiylerden ayıran farktır. O da, bütün insanlığı muhatap alan bir mesajla geldiği için bütün âlemlere rahmet olma farkıdır. Nasıl ki Kur'an kendisinden önceki ilâhî mesajların özünü içerisinde toplayan ve onlara "hakem" olan bir zirve ise, Hz. Peygamber de kendisinden önceki nebilir zincirinin taç halkası ve zirvesidir." (Sa: 231)

Bunlar ne kadar güzel ve ne kadar doğru sözler değil mi? Gördüğümüz gibi, Sayın İslamoğlu **"Peygamberimiz'in bütün âlemlere rahmet olduğunu"** ve **"Peygamberler zincirinin en üstün halkası ve zirvesi yani en yükseği olduğunu"** söylüyor.

Doğrudur, aynen yazdığı gibidir. Ancak, işin bir de başka yönü var.

Gönül isterdi ki bu güzel cümleler takiyyesiz ve samimi olarak yazılmış olsun. Ama maalesef bu satırlarda biz samimiyet bulamıyoruz. Sebebini anlatayım:

60-65 sene önce vefat eden Musa Cârullah isimli reformist bir âlim vardı. Bir kitabında şöyle demiş:

"...Hz. Peygamber kendisini ümmetin bir ferdi gibi takdim ediyor. Öyleyse ümmetin her ferdi de Peygamber gibidir."

Adam bu sözüyle, **"Ha Peygamber ha diğer insanlar. Arada fark yok"** diyerek Peygamberlik makamını açıktan açığa inkar ediyor.

O inkar ediyorsa bunun Islamoğlu ile alâkası ne? Şu: O da onun bu sözlerini **ÖVÜYOR...** (Sa: 28)

Onun için biz de Islamoğlu'na soruyoruz: O zaman sizin Peygamberimiz hakkında **"O, peygamberler zincirinin zirvesidir"** demenizin ne mânâsı kaldı?

Bir taraftan Peygamberimiz'in peygamberler zincirinin zirvesi olduğunu söyleyeceksin, bir taraftan da **"Peygamber ile diğer insanların arasında hiç bir fark yok"** diyen birisini överek peygamberlik makamını yok sayacaksın. Bu olmaz...

Kimse bizden, bu çelişkiyi görmememizi beklemesin.

İkinci bir misal:

Islamoğlu, yukarıdaki güzel ve doğru sözleri yazmakla beraber, Peygamberimiz'in diğer peygamberlerden üstün olduğunu söylemenin doğru olmadığını ispata çalışıyor, buna delil olarak da Kurtubî tefsirini öne sürüyor. Şunu yazıyor:

"Kurtubî, peygamberlik açısından üstünlük iddiasının, âyetin (Bakara, 253) açık anlamına aykırı olduğu sonucuna varır" diyor. (Sa: 66)

Asla!... Kurtubî öyle söylemiyor. İftira huyundan bir türlü vazgeçemeyen Islamoğlu, Kurtubî'ye iftira ediyor. Ama galiba **"Canım kim açıp da Kurtubî öyle yazıyor mu yazmıyor mu diye bakacak"** diye düşünüyor olmalı ki Kurtubî'de olmayan bir cümleyi varmış gibi gösteriyor.

Sebebi de şu: Peygamberimiz'in diğer peygamberlerden üstün olmadığını kendisi söylese itiraz edileceğini biliyor. Bildiği için kendi kanaatını Kurtubî tefsirine söyletiyor...

Kendisine soralım:

1- Kitabınızın 28. sahifesinde yazdığınız gibi, **"Hz. Peygamber ümmetin her ferdi gibi, ümmetin her ferdi de Peygamber gibi"** midir, yoksa 231. sahifede yazdığınız gibi, Peygamberimiz bütün insanlardan üstün olduğu gibi **"Bütün peygamberlerden üstün olup bütün âlemlere rahmet"** midir?

2- Kurtubî'ye atfen 66. sahifede yazdığınız gibi, **"Peygamberlik açısından üstünlük iddiasının âyetin açık anlamına aykırı"** olduğu mu doğrudur, yoksa 231. sahifede yazdığınız gibi, **"Peygamberimiz'in bütün peygamberlerin zirvesi olduğu"** mu doğrudur?

Kısaca soralım:

Kitabınızın 28. ve 66. sahifesinde yazdıklarınız mı doğrudur, yoksa 231. sahifede yazdıklarımız mı?..

Cevap?..

EVLİLİKTE GÖRÜCÜ USULÜ

Geçen ayki yazımızda evlilikte flört konusunu işlemiştik. Kısaca hatırlayacak olursak; flört devresinde duyguların yoğun olduğunu, çiftlerin bu dönemde aklın muhakemesiyle değil duyguları ve hisleriyle hareket ettiklerini, dolayısıyla bu durumdaki çiftlerin karşısındakinin eksikliğini, hatasını görmesinin mümkün olmadığını anlatmıştık. Ayrıca flört döneminde her iki tarafın da kendini karşı tarafa beğendirmek için gayet toleranslı davrandıklarını, hatta iyi yönlerini göstermekle kalmayıp bunu ellerinden geldiğince allayıp pullayarak adeta iyilik meleği rolü oynadıklarını yani flört devresinin, maskelerin takıldığı bir devre olduğunu, dolayısıyla flörtte aslında bir aldatma ve tuzak olduğunu uzunca ifade etmiştik.

Görücü usulüne gelince...

Öncelikle şunu ifade edelim ki, flört ederek evlenmek sanki modernlikmiş de görücü usulüyle evlenmek gericiymiş gibi son derece yanlış bir kanaat vardır. Bunun sebebi ise, kulaktan dolma yanlış bilgilerdir. Görücü usulü evlilik demek; Anadolu'nun bazı köy-

lerinde olduğu gibi, kızları evlendirirken onların fikirleri sorulmadan, rızaları alınmadan hiç tanımadıkları birine zorla verilmeleri ya da kızların evleneceği erkekle görüştürülmeden bir mal gibi para karşılığı adeta satılmaları demek değildir. Ne İslam'da böyle bir usul vardır, ne de İslam dini böyle bir şeye rıza gösterir, öncelikle bunun çok iyi bilinmesi lazımdır.

Hiçbir erkek ve kız, istemediği kişi ile zorla evlendirilemez. Evlenecek olan çiftlerin birbirini görmeleri, konuşmaları, birbirleri hakkında fikir sahibi olmaları İslâm'ın eş seçme özgürlüğünün bir gereğidir. Bazı bölgelerde yapıldığı üzere, evlenecek olan kız veya erkeğe sorulmadan hatta zorla gerçekleştirilen evlilikler İslâm Dini'ne mâledilemez. Bu tür geleneklerin ve cehâletten kaynaklanan yanlışlıkların İslâm Dini'ne fatura edilmesi çok büyük bir cehalet hatta bir nevi hıyanettir.

Görücü usulüyle evlenmek; evlenecek olan çiftlerin birbirini tanımadan, görmeden "ne çıkarsa bahtıma" diyerek gözü kapalı evlenmeleri değildir. Zaten adı üzerinde; görücü usulü... Görmeden olur mu? Elbette evlenecek olan çiftler birbirini görecekler, konuşacaklar, evlilik konusundaki şartları ve bu evlilikten beklentileri nelerse birbirlerine ifade edeceklerdir. Zaten İslâm Dini de evlenecek kimselerin birbirlerini görmelerini tavsiye etmektedir. Nitekim Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem), bir kadınla evlenmek isteyen Muğîre b. Şu'be (Radyallahü anh)'a evleneceği kadını görüp görmediğini sormuş, Muğîre (Radyallahü anh) da görmediğini söyleyince, Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem): **"(Git ve) onu gör! Çünkü bu (birbirinizi görmeyiz), ileride birbirinizi sevmenize ve evliliğin devamlı olmasına vesile olur."** buyurmuşlardır.

Dolayısıyla insan hayatını birleştireceği eşini elbette görmesi lazımdır. Hatta çiftlerin sağlam bir yuva kurabilmeleri, gönüllerinin ısınıp ısınmadığını anlamaları için birbirlerini görmeleri lâzım değil, elzemdir. Tabi bu görüşme; gezip tozmak, eğlenip gününü gün etmek veya yalnız olarak görüşüp halvet olmak şeklinde değildir. Yanlarında yakın akrabalarından biri bulunmak şartıyla birbirlerini görmelerine ve karşılıklı konuşup anlaşmalarına müsaade vardır.

Evlilik bir hayat arkadaşlığıdır ama aynı zamanda ahirette de devam edecek olan ebedî bir akittir. Onun için sadece zahiren görmek de yetmez. Mutlaka huyları, karakter yapıları, fikirleri, hayata bakış açıları hatta aileleri hakkında da malumat sahibi olmaları lazımdır. Bunun için de, bu konuda tecrübe sahibi olan büyüklerin yardımına ihtiyaç vardır. İşte görücü usulü evliliklerde evlenecek olan erkek ve kızın görüşme safhasından önce, aile büyüklerinin veya evlilik konusunda tecrübe sahibi olan, herkes tarafından sevilen sayılan ve sözüne itibar edilen kimselerin araştırma safhası vardır. Ki, bu durum evlenecek olan çiftler için çok büyük bir avantajdır. Çünkü yapılacak olan bu araştırma, duyguların ve hislerin etkisiyle

değil aklî muhakemeyle yapıldığından, karşı tarafın iyi yada kötü yönlerini daha objektif bir bakış açısıyla tartıp değerlendirmek ve ona göre karar vermek mümkün olacaktır. Aracı olan bu büyükler, yılların verdiği tecrübeyle sadece dış görünüşe değil iç görünüşe, perdenin arkasına da bakarlar. Huyunu-suyunu, ahlakını, araştırırlar, gereken malumatları onun giyabında da sorup soruşturur, öğrenirler ve gerekli istihareler yapılır.

Netice itibariyle şayet uygun görülmüşse, sıra gelin ve damat adayının birbirini görmesine gelir. Onların görüşmeleri de çok önemlidir. Zira fiziksel olarak birbirlerini beğenip beğenmemeleri kendi takdirleridir. Çünkü bir ömür beraber geçirecek olan onlardır. Bu görüşme onların fiziksel ve duygusal olarak birbirlerini sevip sevemeyecekleri konusunda yeterli bir kanaat sahibi olmaları için kafidir. Görüşme neticesinde şayet çiftler de birbirini beğenirlerse, o zaman söz, nişan ve düğün hazırlıklarına geçilir.

Meseleyi hulasa edecek olursak; görücü usulüyle evlenecek olan çiftler, objektif bir araştırma safhasından sonra birbirlerini araçlar vasıtasıyla tanırlar, görüşürler ve birbirlerini her yönden değerlendirirler. Duyguların yoğun devresini ise evlilik sonrasına bırakırlar. Takdir edersiniz ki, birçok tecrübeli ve akliselim sahibi kimselerin ortak kararı neticesinde uygun görülen bir eş adayı konusunda yanılma payı daha az olacaktır. Dolayısıyla "görücü usulü" ile yapılan evliliklerin çok daha mantıklı ve sağlıklı bir yöntem olduğu gayet açıktır.

Oysa flörtte iki tecrübesiz insan, aklî muhakemeyi devre dışı bırakan duygu yoğunluğu içinde ve hisleriyle hareket ederek bir karar verirler ki, bunda yanılma payı çok fazladır. Nitekim Milli Eğitim Bakanı Nimet ÇUBUKÇU'nun, Aileden Sorumlu Devlet Bakanlığı yaptığı dönemde, Aile ve Sosyal Araştırmalar Genel Müdürlüğüne yapılan "Boşanma Nedenleri" ile ilgili araştırma neticesinde; boşanan çiftlerin yüzde doksananın, flört ederek ve birbirlerinden hoşlanıp aşık olarak evlenenler olduğu ortaya çıkmıştır. Yani boşananların çok büyük bir bölümü, evlilik

kararlarını kendi başlarına verenlerdir. Ayrıca, yapılan pek çok araştırmaların istatistiklerine baktığımızda, görücü usulü ile evlenenlerin daha mutlu ve boşanma oranının daha az olduğunu görüyoruz.

Evlilikte mutlu ve huzurlu bir beraberlik sürdürebilmek için, evlilik öncesi araştırmalar soruşturmalar elbette çok önemlidir. Ama bundan daha da önemlisi, çiftlerin evlendikten sonra birbirlerine karşı anlayışlı ve sadakatli olmaları, birbirlerine saygı ve sevgi çerçevesinde davranmalarıdır. Böyle olunca aile bağları kuvvetlenir, evlilik daha uzun ömürlü olur.

Asırlar önce yaşamış, çok soylu ve zengin bir aileye mensup olan Ümame Hanım, evlenecek olan kızının düğünü öncesinde onu karşısına alıyor ve ona öyle güzel nasihatler ediyor ki... Bu ibretli nasihat asırlardır tazeliğini korumuş ve günümüze kadar kıymetini muhafaza etmiştir. Evlenecek kızlarımızın kulağına küpe olacak cinsten olan bu nasihat, buyurun hep beraber kulak verelim:

“Sevgili Kızım!

Bir kız, annesi ve babası zengin, asil ve soylu diye kocaya varmasına gerek olmasaydı, senin ve benim hiçbir zaman evlenmeye ihtiyacımız olmazdı. Lakin durum böyle değil. Erkekler bizim için yaratıldığı gibi, biz de onlar için yaratılmışız.

Yavrum!

Sen artık büyüüp yetişmiş olduğun yuvadan çıkıp bilmediğin bir yuvaya gidecek ve evelce tanımadığın hayat arkadaşınla karşılaşacaksın! Sen ona tam bir sadakat göster ki, o da sana sadakat gösterip olanca sevgisiyle bağlansın.

Kızım!

Kırk yıllık evliliğimden edindiğim tecrübelerime dayanarak sana bazı nasihatlerde bulunmak istiyorum. Eğer bu tavsiyelerime iyice kulak verip ona göre hareket edersen, bir ömür boyu rahat edersin. Kocanla aranız çok iyi olur ve hiçbir zaman bozulmaz. Böylece dünyada huzur içinde bir ömür geçirdiğin gibi âhirette de ebedî saadete ulaşırsın.

· Evladım! Kanaatkâr ol. Yani kocanın eve getirdiği yiyecek ve giyecekleri

memnuniyetle kabûl et ve buna razı ol. Çünkü kanaat, kalbin rahata ve huzura kavuşmasının ilk yoludur.

· Sana söylediği sözleri dikkatlice dinle ve her zaman kocanın meşrû isteklerine itâat

üzere bulun. Olur olmaz şeylerde kocana itiraz etme, saygı ve hürmette kusur etme ve ona her konuda destek olmaya çalış. Bu şekilde olan hal ve hareketlerin eşini memnun ettiği gibi, Allah-u Teala Hazretlerini de razı eder.

· Kocanın görmesi muhtemel olan her yere itina ve ihtimam göster. Eşinin gözüne kötü

ve çirkin bir şeyin ilişmemesine dikkat et. Evinin temizliğine ve düzenine dikkat ettiğin gibi, kendi temizliğine de son derece ihtimam göster. Senden kocanın burnuna hoş olmayan bir koku sadır olmasın. Şunu iyi bil ki; dış görünüşün insanın içine yani kalbine de tesiri vardır.

· Eşinin yemek saati ile uyku saatine dikkat etmelisin. Adeti ne zaman ise, yemeğini o zamanda hazırlamalısın. İşlerini zamanında bitirip eşinin vaktinde uyumasına yardımcı olmalısın. Zira açlık insanı huysuzlaştırdığı gibi, uykusuzluk da asileştirip öfkelendirir ve gereksiz gerginliklerin çıkmasına ve geçiminizin bozulmasına sebep olur.

· Evinin mallarını ve eşyasını muhafaza etmekte titiz davran. Çünkü bu şekilde

davranman senin iş bildiğini, eşinin kâr ve zararını düşündüğünü gösterir.

· Yaptığın işleri ve iyilikleri eşinin başına kakma! Başa kakarsan, yaptığın iyilikler fayda yerine zarar getirir.

· Eşinin akraba ve yakınlarına güzel davran, onlara saygı ve hürmette kusur etme ki, o da

senin yakınlarına iyi davransın. Kocanın aile efradına, çevresine ve çocuklarına karşı itibarını sarsacak, onu mahcup edip küçük düşürecek söz ve hareketlerden de son derece sakın.

· Eşinin sırlarını hiç kimseye söyleme, eğer onun sırlarını etrafa yayacak olursan sana

karşı güven ve itimadını kaybeder, sevgisi azalır. Bundan böyle senin ona vefalı davranacağından emin olmadığı gibi, artık sende ondan emin olamazsın.

· Kocana hürmette, Islâm'a muhalif olmayan isteklerini yerine getirmekte kusur

etmemelisin. Onun söylediği sözün aksini söyleyerek karşı gelmemelisin. Eğer karşı gelir inat edersen, onun kızıp öfkelenmesine hatta sana karşı düşmanca davranmasına sebep olabilirsin. Ona ne kadar hürmet ve tazimde bulunursan kendini ona o kadar çok sevdirebilir, o nisbette muhabbetini kazanırsın.

· Eşinden, gücünün yetmeyeceği, almakta zorlanacağı şeyleri istemekten sakın. Zira bu,

hem senin hem de onun helâk olmasına sebep olabilir. Nitekim Peygamberi Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur: **"Bir zaman gelir ki adamın helâki, hanımının, ana- babasının ve çocuğunun elinden olur. Onu fakirlikle ayıplarlar, gücünün yetmediği teklif ve isteklerde bulunurlar. Böylece o kimse, bu istekleri temin için dinini kaybedeceği yollara sapar ve helâk olur."**

· Eşinin üzüntülü ve kederli olduğu zamanlarda sen de öyle görünmeye çalış. Onun

üzüntüsünü, kederini paylaşıp hafiflet. Eşinin neşeli ve sevinçli olduğu zamanlarda ise, sen de neşeli görünmeye gayret et. Çünkü bunun tersi bir davranış yani o üzüntülüken senin neşeli görünmen, onun neşeli zamanında senin kederli olman onu sevmemenin, dertlerine ortak olmamanın alametidir. Bu durum ise sevgi bağlarının zayıflamasına, aranızın açılmasına hatta yuvanın dağılmasına kadar gidebilir. Dolayısıyla sen eşinin dertlerine ne kadar ortak olup ilgi gösterirsen, ondan da o kadar ilgi ve alaka görüp sevgisini kazanırsın.

· Kadının güzel ahlaklı ve sâliha olanı, eşi için Cennet nimetidir. Kötü ahlaklı olanı da

Cehennem azabından sayılır. Sen kocana Cennet nimeti ol, azap çekirme!..

· Kızım! Şunu bil ki, bu nasihatlerimi yerine getirip söylediğim gibi hareket edebilmen

için, kendi isteklerini eşinin isteklerine tercih etmen gerekir. Onun gönül hoşnutluğunu, kendi hoşnutluğuna tercih edebilirsen bu nasihatlerimi kolayca yerine getirebilirsin. Yoksa hep kendi istek ve arzularını ön plana çıkarırsan, bu nasihatleri tutabilmen mümkün olmaz. Allah evliliği senin için hayırlı kılsın ve seni muhafaza buyursun. Amin!"

Rabbim, huzur ve mutluluk yolunda verilen bu nasihatlere kulak vermek nasip eylesin. Ailemizle birlikte Cennette de beraber olabileceğimiz dünya hayatını bizlere ikram eylesin. Amin!

Fî Emanillah!

Rahman ve Rahim olan Allah (Celle celalühü)'nün adı ile...

İnsanlar arasındaki samimiyet ve sevgiye dayalı bağlılık haline dostluk denilir. Kur'an-ı Kerim'de dostluk, **"Mü'min erkekler ve mü'min kadınlar birbirlerinin dostudurlar"**¹ ayet-i kerimesi ile ifade edilmiştir. Dostluk, ancak Allah (Celle celalühü) içindir. İslam dışı bir gaye için dostluk kurulmaz, kurulan bağa da dostluk denilmez.

Dünya hayatında her insanın onunla samimi olacağı, duygularını paylaşacağı, seveceği ve sevilleceği, görüş birliğinde bulunacağı dostlara ihtiyacı vardır. Dostluklar, Allah (Celle celalühü) rızası için ve çıkarsız olursa sürekli olur. Bir mü'minin genel olarak bütün mü'minlere dostluk göstermesi sünnettir. Ayrıca, fert olarak her mü'minin en çok sevdiği, bağlandığı dostları, arkadaşları da bulunur. Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) ile Hz. Ebu Bekir (Radiyallahü anh) arasındaki dostluk gibi.

Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) **"İyilerden birçok kardeşler edinin. Zira iyilerden, salih insanlardan her fert kıyamet gününde şefaate yetkili kılınmıştır"**² buyurarak din yolunda dostluğun ve kardeşliğin önemini beyan etmektedir.

Nitekim Mevla Teâlâ **"Dostlar o gün birbirlerine düşmandırlar. Ancak takva sahipleri müstesna"**³ buyurarak kıyamet gününde din kardeşliğinden başka

bir kardeşliğin fayda vermeyeceğini vurgulamaktadır.

Herkesi dost edinmek asla caiz değildir. Şu hasletleri kendisinde bulunduran kimselerle dostluk, kişiye dünya ve ahiret menfaati sağlar:

1- Akıllı olmak: Çünkü akılsız dosttan hayır gelmez. Kişiye faydalı olmaya çalışırken zarar verir de haberi olmaz.

2- Güzel huylu olmak: Kötü huylu kimseler vefasız olurlar. Bu tür kimselerden selametle kalmak mümkün olmaz. O kimsenin kötü huyları harekete geçince aradaki hakları unuttur ve kişiyi kırmaktan çekinmez.

3- Salih olmak: Çünkü günahlarda ısrar eden kimse Allahü Teâlâ'dan korkmaz. Allahü Teâlâ'dan korkmayan kimseye güvenmek ise caiz değildir.

4- Kanaat sahibi olmak: Dünyaya dört elle sarılan ihtiraslı kimselerin dostlukları menfaate bağlıdır ve geçicidir.

5- Doğru olmak: Yalancıyla dost olmak, kişiyi yalana ve yanlış işlere çeker.

Dostluğun faydası dörttür:

1- Din ve dünyada yardımlaşma,

2- Zekâyı artırma,

3- Kötülüğü terk ettirme,

4- Vakit geçirmektir.

1) Tevbe Suresi: 71

2) Camiu's Sağır: 1/35

3) Zuhuf Suresi: 67

Yedi kişiyle dostluk zararlıdır:

- 1- Günahından vazgeçmeyen,
- 2- Gıybet, haber dolaştırmaya müptela olan,
- 3- Kınayıcı, tenkitçi olan,
- 4- Sır ve ayıpları saklamayan,
- 5- İlimiyle amel etmeyen,
- 6- Senden yiyip de sana yedirmeyen (fakirse müstesna),
- 7- Hırs ve haset sahibi olan.

Abdülkadir-i Geylânî (Kuddise sirruhu) hazretleri insanları dört sınıf olarak beyan etmiş ve dost seçme konusunda nasihatte bulunmuştur:

1- Bir adam ki, ne dili vardır, ne de kalbi vardır.

Bu, isyankâr, mağrur ve kaba kimsedir. Onlarla düşüp kalkma, zira onlar azap ehlidir.

2- Bir adam ki, dili vardır, kalbi yoktur.

Hikmetli konuşur fakat onunla amel etmez. İnsanları Allah yoluna davet eder ama kendisi Allah yolundan kaçır. Bu kimseden uzaklaş. Tatlı diliyle seni avlamasın. Masiyetlerinin ateşi seni yakmasın.

3- Bir adam ki, kalbi vardır, dili yoktur.

Bu, öyle bir mü'mindir ki, Allahü Teâlâ halktan ve halkın gözünden nefsinin ayıpları ile bu zatı gizledi. Kalbini nurlandırdı. Bu zat Allahü Teâlâ'nın dostudur. Bütün hayır onun yanındadır. Ona yaklaşırsan, onunla düşüp kalkar ve ona hizmet edersen Allahü Teâlâ da seni sever.

4- Bir adam ki, öğrenir, öğretir ve bildiği ile amel eder.

Bu, Allahü Teâlâ'yı ve ayetlerini bilendir. Ona muhalefet etmekten kaçın. Ve onunla nasihatlerine dön.

Âlimlere göre dost, iki sınıftır:

1- Tam bir sadakat ile hiçbir şahsi gaye barındırmadan dostluk kuranlar,

2- Menfaat kazanmak veya bir zarardan kurtulmak için dostluk kuranlar.

Bunlardan en güvenilir olanı, samimi olarak dostluk kuranlar, birbirine Allah rızası için bağlanıp dost olanlardır. Samimi dost bulmak için de öncelikle kişinin kendisinin samimi olması, gurur, kibir ve bencillikten uzak durması gerekir.

Müslüman fertler arasında dostluk bağı kurulunca o kimselere de nikâh akdinde olduğu gibi bazı haklar terettüp eder ki bu haklardan bazıları şunlardır:

1- Mal ve mülkünü dostuna bağışlayıp rızasını almalıdır. Buna imkân bulamazsa fazla maliyle dostunun ihtiyacını gidermeye gayret göstermelidir.

2- Dar zamanlarında dostunun yardımına koşmalı, onun ihtiyaçlarını gidermeye çalışmalıdır.

3- Dostunun sırlarını halktan gizlemelidir.

4- Dostunun kusurlarını ve ayıplarını örtmelidir.

5- Dostuna karşı şefkat ve sevgisini sözleriyle ifade etmelidir.

6- Dostuna muhtaç olduğu dini bilgileri öğretmelidir. Zira din kardeşini cehennem ateşinden korumak, dünya sıkıntısından kurtarmaktan daha önemlidir.

7- Dostuna öğüt vermesi gerekirse güzellikle ve tenhada nasihatle bulunmalıdır. Kalabalık ortamda nasihatle bulunmak, dostun ağırlığına giderek onu rencide eder.

8- Dostunun kusurlarına, eksiklerine ve eziyetlerine göz yummalı ve onu bağışlamalıdır.

9- Dostu hayatta iken veya öldükten sonra her namazdan sonra onun için dua etmelidir.

10- Dostunun acılarını ve üzüntülerini paylaşmalı ve onunla dertlenmelidir.

11- Dostunun sevincine ve neşesine katılmalı ve onunla sürürlenmelidir.

12- Dostuna karşı vefalı olmalı, onun ölümünden sonra ailesiyle, çoluk çocuğu ile ilgilenmeli ve onlara yardımcı olmalıdır.

13- Dostuna karşı arada zahmete meydan vermeyip, yalnız iken nasılsa, dostuyla iken de o halde olmalıdır.

14- Kendisini dostundan aşağı bilmeli ve onlardan bir menfaat beklememelidir.

15- Hastalandığı zaman dostunun ziyaretini ihmal etmemelidir.

Rabbim bizleri, dostluğun hakikatine eren ve herhangi bir menfaat beklemeksizin Allah rızası için dost olabilenlerden eylesin...

Rabbim yar ve yardımcımız olsun...

Bu dönemin en belirgin özelliklerinden biriside çocukların üst benliklerinin iyice gelişmiş olmasıdır. Doğru ile yanlışın ayırımını iyi yaparlar. Kurallar vazgeçilmezdir. Haksızlığa gelemezler. Kurallar sert ve katıdır. Doğru bildiklerinden şaşmazlar. Özdeşim kurdukları öğretmenlerin koymuş oldukları kurallar, onlar için adeta değiştirilemez yasalar gibidir

İlkokul dönemi (6-11 yaşlar) çocuğun aileden çıkıp dış dünyaya açıldığı dönemdir. Anababasına bağımlılığı azalmıştır. Bütün gününü okul yada oyunda geçirebilir. Kendi gereksinimlerini karşılayabilir yaşıttır. Cinsiyet kimliği iyice belirgin olmaya başlamıştır. Hem cinsleri ile birlikte oyun oynamayı tercih ederler. Arkadaşlık bağları bu dönemde güçlenir. Toplu oyunlar oynarlar, oyunlarda kurallar ağır basar. Üstünlük kurma istekleri ortaya çıkar. Yetenek ve becerilerini ön plana çıkarmak, akranlarıyla yarışma hevesi bu dönemin en belirgin özelliklerindedir.

Bu dönemde çocukların anne ve babalarına yönelik hayranlığı öğretmenlerine doğru kay-

maya başlar. Özdeşim kurma, anne ve babadan kayarak öğretmene yönelir. Öğretmenin gözüne girmek, bir aferin almak için beceri ve yeteneklerini ortaya koyar. Öğretmenin beğenisini kazanmaya çalışır ve bu doğrultuda enerjisini harcar. Çalışkanlık, gayret gösterme, beceri ve yetenek gösterme bu dönemin en belirgin özellikleridir. Çocuklar bu dönemde gelecekteki kişilik yapılarının temellerini sağlamlaştırır. Gurup içerisinde kendini gösteremeyen, yetenek ve becerilerini arkadaşlarına kanıtlayamayan yada buna cesaret edemeyen çocuklar, yetersizlik ve aşağılık duygusuna kapılır.

Bu dönemlerde gençleri bilinçli yetiştirmek gerekir, çocuk

öğretmenine karşı özdeşim kurduğu için öğreticinin talebelerine olumlu yaklaşması ve sorunlarına çözüm bulması gerekmektedir. Eğitici, talebenin potansiyelini keşfetmeli ve yeteneklerine göre çocuğu yönlendirmelidir. Bir eğitici çocuğun sorunlarını çözemez ve ilgisine karşılık vermez ise, çocuk hayal kırıklığına uğrayabilir, ruhsal sağlığı bozulabilir, derslerinde gevşeme gösterebilir. Bir öğreticinin olumlu ve anlayışlı yaklaşımı, öğrencinin davranışlarını ve ruhsal durumunu kontrol altına alarak çocuğun sağlıklı bir birey olarak yetişmesine neden olur.

Çocuk başarılı olmak için caba göstermez, anne-baba ve öğretmenin ilgisini çekmek, dikkatlerini toplamak ve beğenilerini kazanmak için caba gösterir. İşte bu noktada veli ile öğretici arasında sıkı bir bağ kurulmalıdır.

Bu dönemin en belirgin özelliklerinden biriside çocukların üst benliklerinin iyice gelişmiş olmasıdır. Doğru ile yanlış ayırımını iyi yaparlar. Kurallar vazgeçilmezdir. Haksızlığa gelemesler. Kurallar sert ve katidir. Doğru bildiklerinden şaşmazlar. Özdeşim kurdukları öğretmenlerin koymuş oldukları kurallar, onlar için adeta değiştirilemez yasalar gibidir.

Cinsiyet bu dönem çocuklarında çok belirgin olur. Erkekler, karşı cinse karşı tavır alıp onları kızdırma, dalga geçme, üstünlük kurma gibi davranışlarda bulunurlar. Kız çocukları ise erkeklerin bu tür yaklaşımlarını kaba ve gereksiz görür ve karşı cinsten uzak durur. Bu dönemde cinsel uyarılar ergenlik döneminde canlanmak üzere uykuya yatar.

Çocuğun ilerleyen yaşlarında sağlam bir kişiliğin oluşmasında en önemli devrelerden biri olan bu dönem, çocuğun sağlam karakterde bir yapıya sahip olması gerekir. Anne ve babanın bu dönemde çok dikkatli olması gerekmektedir. Çocuklarına yalan söylememeli ve onları yalana yöneltememelidirler. Anne baba çocukların haklarını korumalı ve onlara riayet etmelidir. Söz ve

rildiği zaman yerine getirilmeli, aksi halde bu tutumu kendilerine haksızlık yapıldığını zannederek bir karşı tutum ve davranışa yönelmelerine sebebiyet verir.

Anne ve baba çocuğunun ergenlik döneminde, cinsel yönden sapma göstermemesi için, çocuklarının yataklarını ayırmalıdır. Çocuk anne ve babanın yatak odasına rahat bir şekilde girmemeli, acil bir durum söz konusu olduğu zaman dahi girerken izin alınması öğretilmelidir.

Kadın ve erkeğin ben merkezleri vardır. Bu ben merkezlerinde bireyler kendi kişiliklerinin farkına varır. Bir kadının ben merkezi genellikle mutfaktır. Erkeğin ben merkezi iş yeri, masası, koltuğu vs. Herkesin kendini rahat hissettiği ve kişiliğinin farkında olduğu bu ben merkezlerinin dışındaki kişiler arsında da ortak ben merkezi vardır.

Eşler arasındaki ben merkezi ise yatak odasıdır. Yatak odası eşlere aittir ve ben merkezlidir, bu merkezin başkaları tarafından ihlal edilmesini istemezler. Eşler bu noktada bu merkezlerin ihlal edilmemesi için çocuklarını yedi yaşından itibaren yatak odasına girmemeyi ve ben merkezi çizgisini ihlal etmemeyi öğretmeleri gerekmektedir. Kuranı kerimde: "Çocuklarınız ergenlik çağına girdikleri zaman, kendilerinden, öncekilerin istediği gibi onlarda izin istesinler." buyurulmaktadır. Yüce dinimizde bu konuya dikkat çekerek buluş çağına giren çocukların edep ve hayaya uygun bir şekilde hareket etmelerinin öğretilmesini bizlere bildirmiştir.

SELÂMIN ÖĞRETİLMESİ

Çocuğun toplum içine girmesi ve topluma rahat uyum sağlayabilmesi için toplum kurallarını iyi bilmesi gerekmektedir. Bir bireyin topluma girebilmesinin en belirgin özelliği selâm vermesidir. Selâm toplumda sevgi ve saygının artmasına ve yaygınlaşmasına vesile olur. Toplumda dayanışmaya kardeşlik duygularının artmasına sebebiyet verir. Selâmın şekli, bir toplumu

diğer toplumlardan ayıran en önemli semboldür. Dinin benimsenmesi ve ahlakın yaygınlaşmasına vesile olur. Enes (Radiyallahu Anh) çocuklara rastladığı an onlara selâm verir ve: "Resûlüllah (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) böyle yapardı." derdi.

Peygamberimizin çocuklara selâm vermesi hem onun tevâzusunu, hem çocuklara şahsiyet kazandırma yönündeki üstün ahlakını, hem de selâmı küçük büyük toplumun her kesimi arasında yayma gereğini ortaya koyucu özellikler taşır. Çocuklara selâm verme ve selâmlarını alma onların şahsiyet oluşumunu, topluma uyum sağlamalarını ve küçük yaştan itibaren eğitilmelerine büyük katkı sağlar.

SÖZÜ BÜYÜKLERE BIRAKMAK

Ebeveyn, çocukları arasında tartışma olduğunda, her ikisini bir anda dinlemek gerekirse önce büyük olanı, sonra küçük dinlemelidir. Bunun bir takım sebepleri vardır. Başlıca sebepleri ise şunlardır:

- Küçüğe, büyüğüne karşı saygılı davranmasını öğretmek
- Büyüklerin hakkını korumak
- Büyük çocuğu küçüğüne karşı ezdirmemek.

Böyle olmadı mı, küçük çocuk büyüğü önemsemez ve zamanla büyüklere karşı gereken saygıyı göstermez.

- Yaşça büyük olanlara her konuda öncelik hakkı tanınmalıdır
- Yeme içme ve konuşma gibi konularda yaşça büyük olana öncelik vermelidir.
- Büyüklere hürmet, küçüklere merhamet göstermek, Müslümanlığın güzelliklerindedir.

Gençlerimize hizmet etme alışkanlığı kazandırılmalıdır. Bu kazanımlar ise evde alıştırılır. Anne evladına kendi işlerinde yardımcı olmasını sağlamalı, yardımı sonunda teşekkür etmeli, memnuniyetini belirtme-

li ve güzel duâlarda bulunmalıdır. Böyle yapan bir anne, çocuğuna hizmet etme alışkanlığı kazandırarak, yaptığı her işte Cenâb-ı Hakk'ın rızasını gözetmesine vesile olacaktır. Peygamberimiz (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)in, çocukları, karşılama merasimlerine, düğün merasimlerine, ziyafetlere dahil ettiği, sadece ayakkabı gözlettirmek, abdest ibriği taşıtmak, içecek dağıtırmak gibi basit işlere koşmayıp, aynı zamanda "sır" olduğu bildirilen iş tevdi ettiği, mektup postacılığı yaptırdığı, liyâkati sebebi ile cemaate başkan tayin ettiği, kapısında nöbet tutturduğu gibi hususlarda belirtilir.

ÇOCUKLAR ARASINDA EŞİT DAVRANMAK

Çocuk terbiyesi mevzusunda Peygamberimiz (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem)in ısrar ettiği bir husus, çocuklar arasında eşit muamele yapılmasıdır. Nitekim çocuklarından birine bağışlarda bulunan ve bu bağış işine şahid kılmak üzere de Efendimize müracaat eden Numan b. Beşir (Radiyallahü anh)a, Peygamberimiz (Sallallâhu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurur: "Çocuklarının arsını eşit tut"... "bunu geri al"... "Beni şahit kılma; Ben cevre (zulme) şahâdetinde bulunmam"... "bu doğru değil, ben ancak hakka şahâdet ederim."

Ahmet b. Hanbel'den gelen bir rivayette ise: "**Çocukların senin üzerindeki haklarından biri, onlara eşit davranmandır.**" buyrulmuş, çocukları arasında eşit muamele yapmak, ana-baba üzerindeki haklarından biri olarak beyan edilmiştir.

FATİHİ YETİŞTİREN ÇEVRE

BİR TARAFTAN "İNSAN YETİŞMİYOR" diye ağlarken, bir taraftan da Fatihler yetiştirmiş bir milletin torunları olduğumuzu hatırlamamız lâzım. Acaba onlar nasıl yetişti?

Gelin Fatih Sultan Mehmed'i yetiştirenlere bakmaya devam edelim. Anne ve babasından sonra şimdi sıra yetiştiği çevrede...

Bir ev düşününüz ki, içinde yaşayanların hiçbiri, hiçbir sabah namazını kazaya bırakmıyor.

Bir ev düşününüz ki, günün her saatinde kubeleri Kur'an tilavetinin insanı vecde getiren İllâhî terennümüyle yıkıyor; odalarında, salonlarında, koridorlarında nâatlar, münâcatlar, ilâhiler doluyor.

Bir ev düşününüz ki, küçükten büyüğe herkes hayrat düşünüyor, iyilik konuşuyor; adımlar sevap ve günah kavramlarının şuurunda atılıyor.

Ve bir ev düşününüz ki, devrin en muttaki, en

kabiliyetli âlimleriyle dolup taşıyor; askerlikten mantık ilmine, matematikten astronomiye, tarihten dünya siyasetine kadar çok şey bir arada konuşuluyor.

İşte bu Fatih'in evidir.

Buna saray değil de ev dememiz ise zühul eseri değildir. Çünkü İstanbul'un fethine kadar Osmanlı padişahlarının bir sarayı yoktur.

Sanki kendilerine sarayı çok görmüşler, İstanbul'u fethetmeden kendilerini saraylarda oturmaya lâyık bulmuşlardır.

Gerek Bursa'da, gerekse İstanbul'da, sıradan evlerden belki birazcık büyük meskenlerde ikamet etmişlerdir. İstanbul'u

aldıktan sonra bile uzun müddet sadece Topkapı Sarayı'yla yetinmişlerdir.

Diğerleri (Dolmabahçe, Çırağan, Yıldız vs.) yıkılış devrinin mahsulüdür ve âdeta çöküşü şaşaa ile maskeleyen endişesinden doğmuşlardır. Hepsi de Avrupa'ya karşı "Yıkılmadık, ayakta!" mesajı verme telâşının elemli mahsulâtıdır.

Ama Avrupa bu gösteriye aldanmamış, Osmanlı ihtişamının manadan maddeye, muhtevadan şekle intikalini dudaklarında müstehzi bir tebessümle seyretmiş, hatta borç para vermek suretiyle bu gösteriyi tuhaf bir intikam hissi içinde desteklemiştir.

Bir insanın yetişmesinde çevrenin önemini inkâr kabil değildir.

En azından üzerine titrenen kişinin çevre tarafından ifsat edilmemesi gerekir. Sultan Mehmed'in yetiştiği çevre olgun insanların olgunlaştır-

dığı bir çevredir.

Mahalle şuuruyla oluşmuş gözetim mekanizması, çocuğu hem gözlelemede, hem de doğru örneklerle doğruya yönlendirmektedir.

Çocuklara "adam" muamelesi yapılmaktadır. Onlara selâm verilmekte, selâmlan alınmaktadır. Böylece çocuk kendine güveni ve kişiliğine saygıyı öğrenmektedir.

En önemlisi herkes helâlinden kazanmakta, helâlinden yaşamakta, "Kalan alış-verişinizi komşu dükkândan yapın, o da nasiplensin" diyebilecek kadar tok gözlü davranmaktadır.

Gerçi büyük insan, sırf muhitin, çevrenin itelemesiyle değil, Allah vergisi kabiliyetlerini sonuna kadar seferber ederek geceli, gündüzlü çalışmak suretiyle yetişir... Ve büyük insanlar kendi muhitlerini, çevrelerini yetiştirirler.

İyi ya, Fatih'e gelene kadar Osmanlı padişahlarının hepsi, büyük oldukları için muhiti bu ölçüde teşekkül ettirmişler ve geleceğin fatihine sapa sağlam, dip diri, dinamik bir muhit intikal ettirmişlerdir.

Fatih biraz da bu muazzam mirasın eseridir.

FATİHİN HOCALARI

FATİH'İN HOCALARI" DERKEN, beşikten

mezara uzanan ilim, takva ve terbiye zincirinin halkalarını bütün olarak düşünmek lâzımdır.

Önce Ebe Hatun: Ebeyi nine ile eşdeğer sayan, böylece bebeği dünyaya getiren emeği mükâfatlandıran töremize uygun olarak, Şehzade Mehmed, ebesini yarı anne saymış, ne ölçüde belirsiz, fakat mutlak surette ondan istifade etmiştir. İhtimal fetih menkıbelerini efsunkâr bir sır gibi kulağına fısıldayan odur. Ebe Hatun bugün Bursa'da Muradiye'de ebedî dünyasını yaşarken, bir büyük Fatih'in ebesi olmakla taçlanan şerefi hakkıyla taşımakta ve umarız cennete doğru kıyamet yürüyüşü yapmaktadır.

Yine fetih ruhunu Fatih'e aşlayanlar arasında dadısı Cemaleddin Beyzâde Ahmet Beyin kızı Hând Hatun'u zikretmek lâzım gelir. Bu muhterem kadının Edirne'de kendi adıyla, bir milletin ebedî minnet duygusunu dile getirircesine anılan bir mahallesi, bir camii, ayrıca İstanbul'da da iki camii mevcuttur.

Mütevazi gelirini şahsına sarf etmeyip camilere hasretmesiyle dinî seciyesi müseccel hâle gelen Hând Hatun'un, bakıcısı ve kısmen terbiyecisi durumunda olduğu şehzadeye cami yaptırmanın ya da kiliseleri camie tahvil etmenin faziletleri hakkında telkinatta bulunduğunu tahmin etmek zor değildir.

Ayrıca Fatih'in, fethi müteakip Ayasofya'yı derhal camiye çevirmesinde bu telkinlerin ne kadar rolü olmuştur? Bunu bilmiyoruz. Fakat çocukluk çağında yapılan telkinlerin katiyen boşa çıkmadığını biliyoruz. Ve bunun ışığında, fetihten hemen sonra Ayasofya'yı camiye çevirip ilk cuma namazını, iki gün sonra bu camide kılma aceleciliğinin kaynağını tahmin edebiliyoruz. Bu kaynak, kanaatimizce, cami yapma hasretlisi Hând Hatun'dur.

Lalası Vezir Zağanos Paşa: Fatih'e devlet idaresinin bütün inceliklerini öğreten, babasının Manisa'ya çekilmesiyle açılan taht yolunda genç hükümdarın kolundan tutup yürüten, sürekli şekilde kendisine güvenmesini, ama bu güveni asla kötüye kullanmamasını telkin edip karakterine padişahlık kıvamını veren müstesna insan...

Fatih'in Bizanslı ve İtalyan hocaları da olmuştur. İtalyanca hocası Ciriaco Anconitano ile meşhur İtalyan tarihçisi Giovanni Maria Angiello yabancı hocalarının başında gelir.

Diğer hocalarının başında ise Molla Yegan ve Şemsüddin Ahmed Molla Gürani vardır. Derslerinde tembellik etmesi hâlinde talebesini dövmek üzere bir sopayla derse giren meşhur molla, geleceğin fatihinin tâlim ve terbiyesiyle yakından meşgul olmuş, ecnebi hocaların, talebesinin ahlâkına tesir edebilecek telkinlerini kırmak için, hemen daima derslerinde hazır bulunmuştur. Fatih'in son oğlu Sultan II. Bayezid'in ise ilk şeyhülislâmı olma şerefini taşıyan bu muhterem hoca, İstanbul Taşkasap'ta kendi adını taşıyan mahallesindeki camiinde gömülüdür.

İstanbul'un manevî fatihi olarak hâlâ selâmladığımız Molla Gürani'nin yanı sıra, minnet duygusuyla andığımız diğer hocalar da geleceğin fatihine kâh edebiyat, kâh din ilimleri, kâh fen ilimleri, kâh askerlik öğretmişler; onu her bakımdan mükemmel bir insan, cihangir bir padişah, kısacası bir "Fatih" olarak yetiştirmek için ellerinden gelen bütün gayreti göstermişlerdir.

Yalnız aralarında bir tanesi var ki, talebesi kadar dikkat çekicidir. Bu ruh insan, bu vecd ve duyguyu realizmle bağdaştırabilmiş, birine öbürünü ezdirmemiş, yedirmemiş mütefekkir zat, gerektiğinde askerleşip büyük fetihle müritleriyle ön safa geçerken, gerektiğinde padişahına ve talebesine dünyanın bütün nimetlerini, lezzetlerini, kıymetlerini, kısacası padişahlığı el tersiyle ittirip alelâde bir derviş olmayı özletecek derecede engin bir ahiret duygusu aşılatabilecek kadar mükemmel bir ummandır.

“Adam gibi adam” yetiştirebilmek için, evvelâ “hoca gibi hoca” yetiştirmek gerekiyor. Örnek isterseniz Ak Hoca (Şemsüddin) yeter. Fatih’i dünyada benzerlerine rastlanabilen bir cihangir olmaktan çıkarıp benzersiz bir hükümdar yapan sâikin baş mimarı, Molla Ak Şemsüddin’dir.

Talebesinin ruhunu gergef gibi işlemiş, kozasını örmüş, nihayet ipekböceği kozasından çıkıp uçmaya başlayınca, kendisi için önünde tek bir rota bulmuştur.

Şehzade bu rotayı takiple fethi gerçekleştirmiştir. Fethin sırasında karşılaştığı muazzam güçlüklerle ümidi tökezler gibi olduğu bocalayış anlarında hep Ak Hocasını yanında bulmuş, Peygamber tebşirini onun sesinden her duyuşta âdeta yeniden dirilmiş, nice ümitsizliklerin, tersliklerin üstesinden gele gele yürüyüp Bizans kördüğümünü parçalamıştır.

Hoca, talebesinden kırk iki yaş büyüktür. Bu bakımdan münasebetleri hoca-talebe münasebetlerini çok çok aşmış, aynı mefkûreye, aynı ideale, aynı hasrete yürüyen bir baba-oğul münasebeti hâlinde kutsileştirmiştir.

Köklü baba-oğul münasebetlerinden, iman ve tasavvuf dünyasından, nihayet llâhî vecd ve mürşit-mürüt bütünlüğünden habersiz olup, o günlere günümüzün dejenere kalıplarından, hele bir de geçmişin bütününe düşmanlık noktasından bakanlar, tabiatıyla o hâlet-i ruhiyeyi anlayamayacaklar, anlamak istemeyecekler, talebenin hocasının kapısında el bağlayıp boyun bükerek, “Sana bir hacet için geldim, beni halvete koyup irşat eyle” sözünü kötü niyetlerine, cehaletlerine, düşmanlıklarına ve saplantılarına bulayıp aşağılık iftiralarına güya delil yapacaklardır.

Bu kerih iftirayı Fatih’e ve mürşidine atanların

seciyesi, özel hayatlarındaki davranış bozukluklarıyla sabittir. İhtimal hayatlarında normal saydıkları ve belki de müptelâsi oldukları gayri-meşru münasebetleri, Fatih’ten referans gösterip meşrulaştırmak emelindedirler.

Ne sanıyorlar? Büyük emeklerle vücuda getirdiği üniversiteye (Sahn-ı Semân) talebe olmayı padişahlıktan bile üstün görüp kayıt için müracaat eden, ama kendi tayin ettiği müderrisler tarafından “Padişahım, buraya imtihansız girilemez” ikazı üzerine “Fatih” unvanına rağmen sıradan bir yetim talebe gibi müderrislerin önüne diz çöküp soruları tek tek cevaplandırılan ve ancak ondan sonra talebeliğe kabul edilen, yani ebedî medrese talebeliğini padişahlığa yeğ tutan Sultan II. Mehmed’i birkaç iftira çamuruyla gözden mi düşürecekler?

Ak Şemsüddin’i ne sanıyorlar? O sıradan bir cami imamı, sıradan bir âlim, sıradan bir mü’min mi ki sahte bir fiskeyle devrilsin?

O, yalnız Müslümanlar tarafından değil, Hıristiyanlar tarafından da hürmetle anılan bir “cevher insan”dır.

İstanbul’un mânevi fatihidir. Ve harap hâlde ele geçirilen şehri yeniden inşa eden aksiyonun merkezidir. Ayrıca Eyüb Sultan’ın kayıp kabrini keşfeden bir büyük velidir.

O kadar büyüktür ki, huzurunda Fatih bile erimekte, tiril tiril titremektedir. Fatih’in, Veziri Âzami Mahmud Paşa’ya şikayeti meşhurdur: “Bu pîre (Ak Şemsüddin’e) hürmetim ihtiyarsızdır. Yanında heyecanlanırım, ellerim titrer.”

O kadar büyüktür ki, İstanbul fethinden hemen sonra yapılan ilk divan toplantısında, Fatih komutanlarının huzurunda, fethiyle değil, Ak Şemsüddin’le övünmüştür:

“Bu ferah ki bende görürsünüz; yalnız bir kal’a fethünden değildir. Ak Şemsüddin gibi bir pîr-i azizin, benum zamanımda olduğuna övünürüm.”

Ya mürşidin gözünde, müridin vaziyeti nedir?

Ak Şemsüddin için II. Sultan Mehmed bir şahıs değil, bir semboldü. Zira Hoca, cihanın, yeni çağa, talebesinin yüreğinden geçilebileceğini biliyordu. Hoca öyle olunca, elbette ki öğrencisi böyle olur.

Görüldüğü gibi, Fatih'i yetiştiren şartların çoğu, günümüzde de geçerli. Onlar "cevher insan" yetiştirme metodunun ipuçlarını veriyor. Biraz şartlara ve ihtiyaçlara uygun şekle getirilebilse, çocuklarımızı yetiştirmekle mükellef anne, baba ve öğretmenlerin sık düşündüğü "Adam gibi adam nasıl yetişir?" sorusunun cevabı bulunmuş olur.

HEDEF YADA MENZİL

HEDEFLERİMİZ KISA... O kadar kısa ki, uf-kumuzu daraltıyor. Oysa hedeflerimiz uzun olmalı... Ne kendi hayatımızla sınırlanmak, ne fani dünya ile... Bunun ne anlama geldiğini, dilerse Sâre Hatunla, Fatih Sultan Mehmed arasında geçen bir konuşmanın ışığında çözmeye çalışalım

Bu konuşma Pontus (şimdiki Trabzon'un bulunduğu topraklardaki eski Bizans İmparatorluğu) Seferi sırasında, Karadeniz'in amansız dağlarında geçer.

Fatih ordusunda Sâre Hatun isimli çok muhterem bir kadın da bulunmaktadır. Bu kadın Akkoyunlu Hükümdarı Uzun Hasan'ın annesidir. Fatih'e, oğlu tarafından ricacı gönderilmiştir. Uzun Hasan, Fatih'i bu seferinden vazgeçirmek istemektedir. Çünkü Uzun Hasan, Pontus İmparatoru David Komnenos'un yeğeniyle evlidir. Aralarında akrabalık vardır.

Pontus İmparatoru David, Uzun Hasan'dan yardım istemiş, bunun üzerine Uzun Hasan, Fatih'e annesini ricacı göndermiştir.

Sâre Hatun, Fatih'le uzun uzun görüşmüş, Fatih öylesine etkilenmiş, Sâre Hatun'un faziletine, dürüstlüğüne, yiğitliğine öylesine hayran olmuştur ki, kısa bir süre sonra ona "Sâre Ana" demeye başlamış ve isteği üzerine de yanına almıştır.

Sâre Ana iki arada bir derede kalmıştır. Kâh oğlunun ricalarını tekrarlamakta, Fatih'i Pontus Seferinden vazgeçirmeye çalışmakta, kâh dinî inançları evlât sevgisine galip gelmekte, Fatih'i "küffar üzre sefere" teşvik etmektedir.

Pontus Seferi çok çetin şartlarda geçer. Karadeniz'in geçit vermez sarp kayalıkları, özellikle de Zigana Dağları'nın karlı yamaçları dize gelmez. Padişah bile sık sık atından inip yürümek, tırmanmak, hatta sürünerek gitmek zorunda

kalır.

Böyle çetin bir mücadelenin sonunda mola verildiği bir sırada Sâre Hâtun, genç padişaha sokulur. Padişah ter içindedir. Tırmanırken dizi kanamış, gömleğinin yakası yırtılmış, hafif olsun diye başına sardığı ak tülbent tozdan ve terden kararmıştır. Cihan Padişahı sıradan, gayretli bir yeniçeriye benzemiştir. Sâre Hatun'un ana yüreği bu görüntüye dayanamaz:

"Şevketlü oğlum," der, "bu Trabzon'a bunca zahmet nedendür? Bunca zahmete, meşakkate değer mi? Gelinime başışlayiver gitsin."

Elinin tersiyle alınıdaki teri silen Fatih, şu cihana bedel cevabı verir:

"Ey Ana, bu zahmet din yolundadır. Zira bizim elumuzda İslâm kılıcı vardır, eğer bu zahmeti ihtiyar itmez isek bize gazi demek yalan olur!"

Güzel olan ne biliyor musunuz? Fatih Sultan Mehmed gibi bir "Veli Padişah", hedefini sadece ahirete dönük tutmuyor, öyle bir hedef belirliyor ki kendine, hem dünyayı kucaklıyor, hem de ebediyete (ahirete) geçiyor. Yani dünyadan taşıp ebedileşiyor.

İşte gençlerimizi hedef sahibi olma konusunda teşvik ederken, Fatih'in sahip olduğu "hedef gibi hedeften söz ediyorum. İstanbul fatihi sağlam bir Müslüman, çok iyi bir mü'min, halis bir dindar, İllâhî hükümlere mana ve madde plânında sıkı sıkıya bağlı bir kul, nihayet iyi bir devlet adamı, hukukçu ve askerdi.

Müslümanların sekiz yüz küsur senelik fetih hasretini ancak böyle biri dindirebilir, fetih rüyasını böyle biri gerçekleştirebilir, Peygamber övgüsüne böyle biri mazhar olabilirdi.

Ne zaman mürit, ne zaman mürşit, ne zaman derviş, ne zaman padişah olacağını çok iyi bilen bu komple şahsiyet Ak Şemsüddin gibi bir ruh deryasının içinde yıkanmasaydı (demek hoca önemli), acaba bu kemale erişebilir, bu dengeyi kurabilir miydi? Sultan II. Murad gibi fedakârlık timsali bir babanın olgun ellerinden namluya sürülmeseydi (demek babanın babalık görevi yapması önemli), Konstantiniyye'nin tepesine gülle misal düşebilir miydi? Hümâ Hatun gibi bir annenin telkinleri, tavsiyeleri, ahlâk ve fazilet aşısı olmasaydı (demek anne de önemli) devrinin zirvesine çıkabilir, zirvede kalabilir miydi?

Dünün şevketi, izzeti, gayreti nasıl bu unsurların ihyasında yatıyorsa, bugünün sefaleti, hezimet, gafleti de aynı unsurların ihmalinde yatıyor.

Kısaca, bu unsurların mükemmelliği ölçüsünde fert ve toplum mükemmelleşir.

İNSAN+HEDEF+GAYRET=ZAFER

SULTAN II. MEHMED henüz yedi yaşlarındayken hocası Molla Ak Şemsüddin kulağına eğildi ve başarının en önemli kuralını fısıldadı: "Hedefini tespit et!"

Önce hedef belirlendi: "Konstantiniyye mutlaka fethedilecektir."

Ak Şemsüddin hedef tespitinden sonrasını da söyledi:

"Dağ ne kadar yüksek olursa olsun, yol onun üzerinden geçer. Sen dağ olmaya heveslenme, asla gururlanma; yol ol ki, herkes senin üzerinden geçerken, sen dağların bile üzerinden geçsin."

"Hocam, ya şartlar elverişli olmazsa?" diye sordu. Ak Şemsüddin hiç duraksamadan cevap verdi:

"Şartlara teslim olmazsan şartlar değişir, sana teslim olurlar. Çok çalışır, çok dua eder ve çok istersen Allah'ın rahmeti tecelli eder, rahmet tecelli ettiğinde nice olmazlar olur."

Ve Sultan II. Mehmed, günü gelince, çocuk yaşına bakmadan öncelikle Bizans'ın fethini düşleyip sonrasında konuşmaya başladı.

Çandarlı Halil Paşa, gencecik padişahın niyetini duyar duymaz telaşlandı. Sadrazamdı. Sadrazam olarak genç padişaha yol göstermek gibi bir sorumluluğu vardı. Bu çocuk (padişah) bir çocukluk edip Bizans'ın üzerine yürümeye kalkarsa, alimallah Osmanlı mülkü pay-mal olabilir, hatta elden gidebilirdi. Ümmet-i Muhammed'i bir aceminin acemiliğine kurban etmeyecekti. İkaz görevini yapacak, kelle pahasına olsa bile padişahı bu maceradan vazgeçirecekti.

Bir gün hışımla genç padişahın huzuruna girdi ve selâmı bile unutup sordu:

"Sen ümmet-i Muhammed'i hisar önünde telef etmek mi istersün?"

Genç Hünkâr, baba yadigârı sadrazamının öfkelenmesinin sebebini az çok tahmin etmişti. Fakat ağzından duymak istiyordu:

"Hangi sebepten ümmet telef olubdur koca vezirum?"

"Bizans'ı feth itmeğe and virmişsün. Ümmetun telefatine başkaca sebep ne lâzım?"

"Beli, and virdük. Ya biz Bizans'ı, ya Bizans bizi alacak dedük! Bir mahzuru mu var?"

"Elbette!" diye cevap verdi sadrazam, konuşurken uzunca sakalı titriyordu: "Elbette ki mahzuru var, Bizans fethi şu sıralar olmayacak duadır ki, aklı selim olmayacak duaya hiçbir vakit amin dimez."

Sultan II. Mehmed gülümsedi:

"Hangi duayı kabul edeceğini ancak Hak Teâlâ bilür. Biz sadece arzımızı yapar hükmi ilâhiyi râm olub bekleriz."

Kalktı, sadrazamına doğru birkaç küçük adım attı. Gözlerine baktı:

"Her daim dimez misin ki, kul kısmı gaza yolunda elinden geleni yapmakla mükellefdür. Biz dahi muştunun (fetih müjdesinin) tahakkuku cihetinde say edeceğiz. İnşallah-u Teâlâ fetih mukarrerdir."

"Nereden belli ki?"

"Doğru, henüz belli değil. Zaten teşebbüs olmadan tahakkuk olmaz. Biz dahi teşebbüs üze-reyiz."

Koca sadrazamın aklı bu işe bir türlü yatmıyordu. İkna olmamıştı.

"Baban alamadı, ondan öncekiler de alamamıştı, sen nasıl alacaksın?" dedi hafiften alaycı...

Bunu kendisi de Ak Hoca'sına sormuştu:

"Ben benden öncekilerden daha iyi hükümdar, daha dirayetli kumandan değilim, üstelik de tecrübe mahrumuyum, bıyığını balta kesmez koca yeniçeri ağalarının nazarında çocuk bile sayılırım; böyle iken benden önceki padişahların alamadığı Konstantiniyye'yi ben nasıl

alacağım?”

Ak Şemsüddin bıyıkaltı gülümsemiş, ama müthiş bir imanla cevap vermişti:

“Endişe etme, feth-i mübin, bunca yıldır seni bekler. Sen Peygamber’inin adaşısın: Konstantiniyye Peygamber müjdesidir. Hazret-i Muhammed’in müjdesi Sultan Muhammed tarafından gerçekleştirilecek. Bundan imanım gibi eminim.”

Genç hükümdar, Hoca’sıyla aralarında geçen konuşmayı hatırlayınca dirildi. Pencereye döndü. Bir süre yeniçerilerin koşuşturmalarını seyretti. Onlar fethi inanıyordu. Ama yaşlı sadrazamını henüz inandıramamıştı.

Yüreğine ince bir sızı girdi. Bir an için endişelendi. Ne de olsa yaşlı sadrazamın müthiş bir tecrübe birikimi vardı. On beş yaşından beri devlet hizmetindeydi. Kendisi ise on beş yaşını geçeli ancak birkaç yıl olmuştu. Bu açıdan şartlar aleyhine görünüyordu.

Fakat şartlara teslim olmayacaktı. Çandarlı’ya döndü:

“Bak a vezirim,” diye söze başladı, öfkesini tereddüdüne sarıp yutkunarak; “ben ne babama benzerim, ne babamdan öncekilere. Şimdi ki zaman başkaca zamandır. Çaresi yok fetih olacak.”

İhtiyar sadrazam, tezini savunma kararlılığı içinde tek geri adım atmadı:

“O zaman bil ki, bunun mes’uliyeti tamamıyla sana aittir, çünkü akıbeti hayır görmüyorum. Bizans İmparatoru unvanını alayım derken, koruyum padişahlıktan da olacaksın. Bu ne hırs!”

Padişah ilk defa öfkelenmişti:

“Hırs değil iman!” diye bağırdı, “dedik a, ya biz onu, ya o bizi! Hakikatli hükümdar olmanın başkaca çaresi yoktur.”

“Elinde olanla yetinsene.”

“Elimdekiyle yetinirsem elimde olan da gider Çandarlı, ne belledin! Zirvede durulmaz, ya devamlı tırmanırınız ya da aşağı kayarsınız. Ben gencim, tırmanacağım!”

Çandarlı çıkmak için toparlanırken:

“Ben söylemiş olayım, Hak Tealâ ve kulu nez-

dinde mes’uliyetten kurtulayım da, sen yine ne ki istersen yap, padişah sensin.”

“Şükrolsun biz padişah-ı cihanız ve Konstantiniyye’yi fethedeceğiz.”

“İmkânsız” diye dudak büzdü Çandarlı Halil Paşa.

“Neden koca vezir?”

“Çünkü surlar çok muhkemdir, muhkem surları yıkacak cesamette (büyüklükte) topumuz yoktur.”

Genç hükümdarın karşısına yine şartlar ve sebepler çıkmıştı. Ak Şemsüddin Hoca’nın sözlerini hatırladı. Gülümseyerek sordu:

“Surları yıkacak toplar günün birinde yapılacak mı?”

“Evet,” dedi sadrazam, “günün birinde herhal yapılır.”

Genç hükümdar kükredi:

“İşte bu gün o gündür vezirim! Toplar dökülecek. Surlar yıkılacak. Bizans fethedilecek. Bunu yapacak Padişah karşında duruyor.”

Ne demişti Ak Hoca:

“Şartlara teslim olmazsan şartlar değişir, sana teslim olurlar. Çok çalışır, çok dua eder ve çok istersen Allah’ın rahmeti tecelli eder, rahmet tecelli ettiğinde nice olmazlar tahakkuk eder (gerçekleşir).”

Şartlar değişti, Bizans teslim oldu, çünkü rahmet inmişti. Bakın nasıl?

Bizans İmparatoru Konstantin Dragazes’in hizmetinde Macar asıllı bir top dökümcüsü (mühendis diyebiliriz) vardı: Urban Usta. Tam o sırada, imparatorla arasında küçük bir ücret anlaşmazlığı oldu. Bu yüzden Urban Usta pilisini pırtısını topladı ve Edirne’ye gitti. Padişahla görüşmek istedi. Topçu olduğunu söyleyince, padişahın bu işle çok ilgilendiği bilindiğinden, hemen huzuruna çıkardılar. Urban Usta yanında getirdiği plânları padişahın önüne koydu:

“Bunlar,” dedi. “Bizans’ı koruyan surların plânıdır, tarafımdan en zayıf noktalar tespit edilmiş ve işaretlenmiştir.”

Ardından başka bir deri heybe açtı.

"Bunlar da işaretlenmiş yerleri yıkacak kuvvete gülleler atabilen topların plânlarıdır. Bana imkân ve fırsat verirsiniz sizin için bu topları dökerim. Siz de surları yerle bir edersiniz."

Rahmet tecelli etmişti. Geriye şükür ve gayret kalıyordu.

Müverrih Tursun Bey, kendi adını taşıyan tarihinde derki:

"Çün erkân-ı devlet vü mülâzımân-ı hazret kal'anun kapularun açdılar, Sultan Mehmemed-i Gazî, Hazret-i Muhammed-i Arabî aleyhi efdalü's-salavât, Burâka binüp seyr-i cennetider gibi, ulema ve ümerâsî ile kal'ayı teşrif buyurdu."

Öncelikle belirtmeliyim ki, Sultan II. Mehmed'in doğduğu dünyada, bir fatihin yetişmesi için gerekli maddi-manevi tüm şartlar hazır. Osmanoğlu'nun elinde, Malazgirt zaferinden itibaren oluşan aynı kible eksenli, Kur'an orijinli insan kaynakları vardı. Mesela tarih, Molla Gürani gibi, Ak Şemsüddin gibi, Molla Hüsrev gibi cevherlerin aynı dönemi paylaşmalarına pek nadir şahit olmuştur. Bu bilim ve yürek adamları ise sadece aynı dönemi paylaşmakla kalmamış, aynı çocuğu, aynı anda beslemek gibi İlâhî bir tavafukun unsuru olmuşlardır.

Dikkat! "Fetih eksenli" birbirini tamamlayan üç "âbide insan"dan oluşuyor. Biri Fatih Sultan Mehmed, ikincisi Ak Şemsüddin, üçüncüsü Ulubatlı Hasan...

Ulubatlı Hasan toplumsal terbiyenin cihad ruhunu, Ak Hoca Kur'an ve Sünnet gibi dinin temel kaynaklarını, Sultan Mehmed ise adaletli, kifayetli ve liyakatli yönetimi temsil ediyor.

Millet bu üçlüyü yetiştirdiği zaman başarı yoluna tekrar önünde açılacaktır.

Sihirli formül şudur: İnsan+Hedef+Gayret=Zafer

Fatih Sultan Mehmed Han, iki tarafında hocaları, hocalarının yanında vezirleri, beyleri, komutanları, arkasında peygamber müjdesine mazhar bir cennet ordusu ile Roma'nın yüreğine girdi. Atını doğruca Ayasofya'ya sürdü ve o tarihte Ayasofya'nın içi henüz resim dolu olduğu için avlusunda iki rekat "şükür namazı" kıldı.

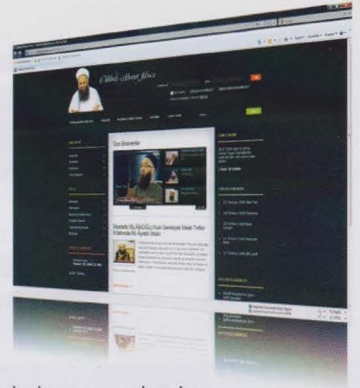
Hemen sonra Hıristiyan halka hitaben bir "Amannâme/Hak ve Özgürlükler Belgesi" yayınladı. Altında sadrazam olarak Zağanos Paşa'nın "el-fakir Zağanos" şeklinde imzası (kendisini tüm beşerî unvanlardan soyutlayıp fakrında aczini rütbe yapması o günkü insanın karakteri hakkında temel bir fikir verir sanıyorum), üstünde ise Fatih'in tuğrası bulunan "Amannâme", "Biz ki, emir-i âzam sultan-ı muazzam Murad Han oğlu padişah-ı muazzam ve emir-i âzam Sultan Muhammed Han'ız! Yerleri ve gökleri yaratan Allah adına, büyük Peygamberimiz Muhammed Mustafa Aleyhisselâm adına, yüce kitabımız Kur'ân-ı Azimüşşan adına, Allah'ın yüz yirmi dört bin peygamberi adına, büyük babamız, babamız ve oğullarımız adına, kuşandığımız kılıç adına yemin ederiz ki..." diye başlıyor.

Fatih Sultan Mehmed, inanmayan, ayrı dinden, ayrı dilden, ayrı kılık kıyafetten, üstelik birkaç gün öncesine kadar kılıç kılıca savaştığı bir halka, bugün bile ulaşmaya çalıştığımız bazı temel hak ve özgürlükler bahşediyor.

Sadece kendi çağını değil, bugün "demokratik" geçinen bazı ülkelerdeki insan hakları uygulamalarını bile çok çok aşan meşhur "Amannâme"siyle, Fatih'in, Hıristiyan halka verdiği hak ve özgürlükler beş ana maddeden oluşuyor:

1. İnanç özgürlüğü
2. İbadet özgürlüğü
3. Kıyafet özgürlüğü
4. Seyahat özgürlüğü
5. Ticaret özgürlüğü

Bu muhteşem insan hakları belgesine, tüm insanlığın ihtiyacı var. Her şeyi kendi inanç, itikat, siyaset, kıyafet ve ideolojik tercihleri çerçevesinde şekillendirip herkese dayatan "güç odakları"nın, yüzlerce yıl öncesinden kalmış bu "insan hakları belgesi"nden, "insanlık onuru" adına almaları gereken çok büyük dersler var.

SORU

Zaruri durumlarda mezhep değiştirebilir mi? Değiştirilebiliyorsa bu nasıl olmalı?

CEVAP: Öncelikle şunu söyleyelim ki, Mezhebe bağlı ve sadık kalınmalıdır. İmam-ı Rab-bânî Hazretleri: "Keyfi olarak Mezhep değiştirmek ilhattır yani meyildir. Haktan sapmadır" buyuruyor. Ancak zaruretlerde bunlara müsaade ediliyor. Mesela Şafiler ne yapıyor? Kabe'yi tavaf ederken, kadın eline değmek tehlikesinden dolayı Hanefi Mezhebine niyetle tavaf yapıyorlar. Neden? Çünkü orası çok kalabalık, izdiham sebebiyle gayri ihtiyari bir el değebilir, ayak değebilir, orada muhafaza zordur.

Şafi Mezhebine bağlı olan bir zat Kabe'ye gitmiş ve demiş ki: "Ben tavaf ederken de kendi mezhebimde kalarak başka Mezhebi taklit etmeyeceğim ve çok dikkatli hareket edip hiçbir kadına değmeden bu şekilde tavaf etmeyi becereceğim." demiş. Ve gayet dikkatli, mesafeli hareket ederek tavaf yaparken, Mısırlı bir kadın geliyor karşısına geçip, "yahu sen ne mübarek, ne nurlu adamsın böyle" diyerek iki eliyle o zatın yüzüne sürüyor. Ee o zat ne yapacak şimdi? Ne Şafisi kaldı ne bir şeyi... Orada titiz olmak, tedbirli davranmak filan sökmez. Yani sen dikkatli davranıyorsun, çatmıyorsun ama biri geliyor sana çatıyor. Hani eline değmek gibi de değil, Mısırlı kadın elleriyle o zatın yüzünü olduğu gibi sıvamış, mesh eder gibi. O zatı çok nurlu görünce güya Allah için yapıyor. Ha o ka-

dının yaptığı doğru mu? Elbette doğru değil, kesinlikle caiz değil ama geldi yaptı bir cahillik. Şimdi sen ne yapacaksın? Kadın eli değdiği için abdest bozulmuş oldu, abdestsiz tavaf edilemeyeceğine göre Metaf alanından çıkacaksın, abdest alacaksın, tekrar gelip tavafı bitireceksin. Tabi bu arada başka bir kadına da yanlışlıkla el teması olabilir, yine abdest bozulacak vb. Yani sıkıntı ve meşakkat olur, dolayısıyla böyle bir zaruret durumunda Hanefiye göre niyet edebilir, bunu da kalbinden geçirmesi yetiyor.

Mesela Hanefî Mezhebine bağlı birini düşünelim. Adamın bir yeri kanadı ve kan bir türlü durmuyor, namaz vakti de geçti geçecek. İşte böyle bir durumda bu kişi Şafiye niyet edebilir. Çünkü Şafi Mezhebi'ne göre kan abdesti bozmuyor. O kişi kalkar abdest alır ve Şafi'ye göre niyet eder. Ama burada biraz ilim lazımdır. Çünkü kişi taklit ettiği meseleyle alâkalı hükümleri bilmesi lazım. Mesela abdesti Şafiye göre aldı mı, namazı da Şafi'ye göre kılacak. Yani namazını cemaatle imamın arkasında kılıyorsa Fatihâ Süresini okuyacak. Hanefi Mezhebine göre imamın arkasındaki cemaat Fatihâ Süresini okumaz ama Şafiye göre okumak gerekiyor.

Tabi şunu da ifade eldim. Yine abdestle ilgili olarak, Şafi Mezhebine göre eli çıplak olarak tenasül uzvuna değenin abdesti bozuluyor. Hanefi'ye göre ise, tenasül uzvu da senin bir parçandır, ha eline değdin, ha tenasül uzvuna değdin onun

için abdest gerekmiyor.

Şimdi Hanefî olan bir kimse, kanı durmadığı için zaruret olduğundan Şafiye niyet edip Şafi mezhebini taklit etti, fakat diğer taraftan tenasül uzvunu tuttu ve burada da "Hanefiyi taklit ediyorum" dedi, bu olmaz. Madem o konuda Şafi'yi taklit ediyorsun, o halde bir ihtiyat lazımdır.

Gerçi bazı alimler; "sadece o meselede taklit edebilirsin" diyorlar. Yani abdest bozulması için kan meselesinde Şafiye taklit ettiği noktada hanımına da eli değse (Hanefî'de abdesti bozmuyor, Şafi'de bozuyor) abdesti yine gitmez. Neden? Çünkü genel manada Hanefi olduğundan, sadece kan meselesinde Şafiye taklit ettiği için abdest bozulmaz, diyen alimler vardır.

Demek ki bir zaruret olduğu zaman buna müsaade ediliyor. Başka bir misal verelim. Mesela adam üç talak vermiş, hanımını boşamış. Nikahtaki üç bağın hepsi gittiğinden bunların tekrar birleşmeleri için Hanefi Mezhebinde pek kurtuluş tarafı yok. Sonra adam pişman oldu, tekrar birleşmek istiyorlar ne olacak? İşte böyle bir durumda Şafi mezhebini taklid etme yoluna gidilebilir.

Çünkü evlenirken Şafi mezhebinde "evlendim, evlenmeyi kabul ettim." demesi lazım yani orada evlenme lafı geçecek, yoksa nikah geçerli olmuyor. Oysa Hanefi Mezhebinde "aldım, kabul etim" demekle nikah geçerli oluyor. Mesela Şafi Mez-

hebinde, nikah geçerli olması için ana babanın rızası şarttır. Şahidlerin, fasık olmayan salih kimseler olması lazımdır. Ama bunlar Hanefî’de şart değildir.

Dolayısıyla böyle bir durumda, şayet Şafîye göre nikahta olması gereken şartlar yoksa, o zaman Şafî Mezhebi taklid edilebilir. Mesela evlenirken hangi tabirler kullanıldığına bakılır. Diyelim ki nikahta “evlenmeyi kabul ettim” ifadesi kullanılmamış da “aldım kabul ettim” denmişse, bu durumda ne oluyor, Şafî’ye göre o nikah zaten kıyılmamış sayılıyor. Yani araları nikah bağıyla bağlanmamış ki, üç talak verince bu bağlar çözülmüş olsun.

Toparlayacak olursak, Hanefî bir adam hanımını üç talakla bırakmış ama çocuğu var, pişmanlık var. Bu durumda Hanefî mezhebi bile diyor ki; “burada bir yuva sorunu var. Bize göre hanımıyla arasındaki bağlar kopmuştur ama Şafî’ye göre yeni bir nikah yapılması mümkünse Şafî’de bir fetva ara ve bul diyor. Bir çıkış yolu...

Eğer ilk nikahlarını kıyarlarken Şafîye göre nikah şartları oluşmamış, akit sahih olmamış ise, tekrar yapacakları bu nikah Şafî’ye göre ilk nikah oluyor. Ama bu nikahı da kıyarken Şafî Mezhebini esas alarak hareket etmeleri gerekir.

İşte zaruri durumlarda başka mezhepler taklit edilir derken, bizim kastettiğimiz bu gibi konulardır. Yoksa öyle asfaltta şerit değiştirir gibi, bir sağa, bir sola geçer gibi devamlı bir o mezhebi bir bu mezhebi taklid etmek uygun değildir. Zaten halkımız bunun kurallarını bilmediği için çok yanlış yapar. Bu sefer **tefrik** olur ve dört mezhebin dışına çıkma tehlikesi söz konusu olur. Onun için insan bağı bu-

lunduğu mezhebin şartlarını iyi bilip ona devam etmelidir. Ama özel zaruretler olduğunda işin ehli olan hocaefendilere danışmalı, “bunun bir mezhebe göre kurtarır yönü var mı, ben nasıl hareket edeyim?” diye sorulup ona göre hareket edilmelidir.

Gençlik dönemlerinde çalıştığım iş yerinde cahillik edip el uzunluğu yaptım. Şimdi her sene ziyarete gidiyorum ama utandığım için bu konuyu açıp helallik isteyemiyorum. Bunun yerine muhtaç bir kardeşimize her ay maddi yardım yapıyorum. Bu onun yerine geçer mi?

CEVAP: Bir başkasına yapılan maddi yardım sadaka sayılır. Yani yapılan yardım miktarı borcundan düşmez, hayır yapmış olur, Allah hayrını kabul etsin. Ama böyle bir borcu varken de o hayrı yapmamalıdır. Aslında o kendi kafasına göre bir yorum yapmış, hal böyle olunca öyle “utaniyorum sıkılıyorum” demekle olmaz. Bu, kul hakkıdır ve mutlaka verilmelidir. Evvelce gasbedilen, çalınan para veya mal kimden çalındıysa, bu para mutlaka onun mülküne, zimmetine dahil olmalıdır. Burada anladığımız hak sahibi muayyendir, belirlidir. Her sene gittiğine göre demek bildiği biridir. Bu durumda hak sahibi belirliken mutlaka ona ödenmelidir. Şayet o öldüyse varisleri bulunup ödenmelidir. Varisleri de bütün aramalara rağmen bulunamayacak, ulaşılamayacak şekilde dağılmışsa, nerede oldukları belli değilse o zaman bu miktar, onların adına sadaka sevabına niyet edilerek fakirlere verilebilir.

“Utandığım için bu konuyu açıp helallik isteyemiyorum” meselesine de çözüm olarak şöyle yapılabilir. Şayet kendi adına bir şey diyemiyorsa o zaman; “eskiden burada biri çalışıyormuş, cahillik edip böyle bir takım yanlış şeyler yapmış, şimdi de sana gelip söylemeyi utanıyor” diyerek bir başkası adına o miktarı verebilir. Veya bir başkasıyla bu parayı gönderip, kişi ismi zikretmeden genel bir ifade kullanarak bu parayı hak sahibine ulaştırabilir. Yani kendi adını vermeden bu işi halledebiliyorsa, isim vermeden karşı taraf bunu kabul ediyorsa problem yoktur. Yani mesele; hangi yolla olursa olsun alınan miktarın, o kişinin zimmetine geri iade edilmesidir.

Ama kimin yaptığını öğrenmeden de kabul etmiyorsa, o zaman birinin aracılığıyla o parayı onlara ulaştırır ve mahcubiyet yaşamamak için onları ziyaret etmeyi de bırakır. Çünkü bu, sıla-i rahim olmadığından görülmek zaruri değildir.

Bir ilahiyatçı, bir tv programında, İmamı Azam’ın: “Arapça bilseniz bile başka dillerde namaz kılınabilir” dediğini, söyledi. Bu doğru mudur açıklar mısınız?

CEVAP: Bu, İmam-ı Azam Efendimize kesinlikle itiradır. Zira İmam-ı Azam Efendimizin görüşü şudur: Farsça bilen ve Arapça hiç bilmeyen bir insan yeni Müslüman olsa, Müslüman olduğu zaman namaz ona farz oluyor. Namaz farz olduğu gibi de hemen diğer namaz vakti girecek olsa, o arada Allahu Ekber diyecek kadar, Fatıha Süresi okuyacak kadar hiç Arapça ezber de bilmiyor. Namazı kılar-ken kitaba bakarak da okuya-

mıyor. İşte böyle bir durumda -namaz caiz olacak şekilde bir süre öğrenisiye kadar- Farsça veya başka bir dilde olur demektir. Tabii diğer taraftan, acil olarak her işi bırakıp ilk iş olarak namaz caiz olacak kadar Arapça sûre ezberlemek zorundadır. Yoksa Arapça bilen veya bilme-ye, öğrenmeye imkanı olan başka bir dilde okuyamaz.

Mevla Teala: "(Namazda) **Kur'an'dan kolayınıza geleni okuyun.**" (Müzzemmil: 20) buyuruyor. Ayeti kerimede "**Kur'an'dan okuyun**" deniyor. Türkçe'ye Kur'an denmez ki. Meal denir, çeviri denir, tercüme denir ama Kur'an denmez. Mesela; "bütün alemlerin rabbine hamd olsun" sözü, Kur'an mıdır? Hayır, bu bir çeviridir. Çeviriye abdestsiz bir şekilde insan el tutabilir. Hayızlı kadın bunu okuyabilir. "Hamdolsun Alemlerin Rabbine" diyebilir. Bütün surenin manasını, mealini okuyabilir. Niçin? Çünkü Kur'an değildir de ondan. Eğer Kur'an olsaydı bunların hepsi yasak olacaktı. Kur'an-ı kerimi cünüb olanın, hayızlının, abdestsiz olanın okuması da tutması da yasaktır.

"Kur'an'dan kolayınıza geleni okuyun." Ayeti kerimesi namaz da kıraatın farz olduğuna delalet eder. Namazın bir şartı da kıraattir. Kıraat ne demektir? Kur'an okumak demektir. Önüne gelen rastgele sözler Kur'an olabilir mi? Kur'an olmalarıyla namaz olur mu?

Yani "Arapça bilseniz bile başka dillerde namaz kılınabilir" sözü, İmam-ı Azam'a büyük bir iftiradır. İmam-ı Azam'ın hiç böyle bir görüşü yoktur. Az önce ifade ettiğimiz gibi yeni Müslüman olmuş, Arapça öğrenmeye hiç vakti yok ve namaz da geçiyorsa bu müstesna... Müslüman olur olmaz o kişiye namaz farz oldu. Diyelim ki saat 11'de Müs-

lüman oldu, saat 13'de öğle namazı vakti girdi, ikindiye kadar bir şey öğrenmeye fırsatı yok. İşte o zaman kendi diliyle, çeviri mahiyetinde amelde bir şeyler söyleyecek ama ilk işi de namaz kılacak kadar süre öğrenecek, bunu da geciktiremez, çünkü bu da farzdır.

**SORU: Yakınlarımdan te-
settürlü ama vücut hatlarını
belli eden kıyafet giyenler
var. Bunun doğru olmadığını
biliyorum ama onları nasıl
uyaracağımı bilmiyorum: Bu
konuda hadisi şerif var mı?**

CEVAP: Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) bir hadisi şeriflerinde: "**Kıyamete yakın giyinmiş çıplaklar türeyecek.**" buyurdu. Yani vücut hatlarını belli eden kıyafetler, etinin rengini, teninin şeklini belli eden çoraplar var, işte hadisi şerifte geçen "giyinmiş ama çıplak" olanlar bunlardır. Böyle giyinilenler hakkında tehdit ve lanet ifade eden epeyce hadisi şerifler var. Ayrıca buna razı olan kocaları hakkında, yine zem ve tenkit ifade eden hadisi şerifler var.

Avret yerleri bellidir. Bacak, diz bunlar kadında avrettir, dizden aşağısı da avrettir. Tenini belli eden çorap giyildiğinde bunu hiç örtmemiş gibidir, çıplak hükmündedir. Dolayısıyla bu şekilde giyinmek hiç giyinmemekle eş değerdir. Haramdır.

Nasıl uyaracak? İşte ahiret var, bak başımıza neler geleceğini Kur'an ve sünnet söylüyor. Haramlara yanaşmayalım. Etimizi, tenimizi göstermemizden ne kârımız var ama ahirette bu kadar azab tehdidi var. Allah ve Rasûlü'nün çıplaklığa laneti var, hele giyinmiş çıplaklar ahir zamanda laneti mucib olacaklar. Bir de bunlar kıyamet alametlerinden sayılmış. Yani ben niçin kıyametin kopmasına sebep olanlardan olayım?" şeklinde birbirine nasihat edilebilir. Ama kırıcı, yıkıcı sözler kullanmamalıdır. Hele "sen cehenneme gideceksin" gibi sözler çok yanlıştır. Kimsenin sonunun ne olacağını kimse bilemez. Belki o günahından tövbe eder, istiğfar eder affolunur, belki bir iyiliği vardır günahına kefarete olur ve onu kapatır. Yani bu gibi durumlarda şahıslara karşı kırıcı hitaplar yapılmamalıdır. "Sen şöylesin, sen böylesin, bu vaziyette sen cehennemdesin." gibi sözler İslâm'da yasaktır. Ama "şöyle yapanlara ayeti kerime ve hadisi şeriflerde tehditler var" şeklinde özele inmeden genel ifadeler kullanılırsa daha uygun olur. Bir de; "seni seviyorum, onun için senin de kârını istiyorum, zararını istemiyorum. Bak kabirde azap var, cehennemde yanmak var. Yani bu tehditlere muhatap olmanın, bu sıkıntılara girip azaba düşer olmanın ne gereği var" gibi nasihatlar edilmelidir.

MUHAMMED BAHÂUDDÎN

ŞÂH-I NAKŞİBEND -5- (Kuddise Sîruhu)

Şâh-ı Nakşibend Hazretleri müridlerinden birini, bir işi için bir yere göndermişti. O mürid kendisine verilen görevi yerine getirip geri dönerken, havanın çok sıcak olması ve yorgunluğun da etkisiyle, dinlenmek için yoldaki bir ağacın gölgesine oturdu. Orada istirahat ederken uyuya kaldı. Rüyasında Şâh-ı Nakşibend Hazretlerini gördü. Elinde bir asâ ile yanına yaklaşır onu dürterek; "Evladım hadi uyan! Burası emniyetli bir yer değildir." dedi. O mürid rüyanın etkisiyle hemen uyandı ve kalktı. Birde baktı ki, bulunduğu yere doğru dağdan kurtlar iniyor. Derhal oradan uzaklaşıp aç kurtların saldırısından böylece kurtulmuş oldu. Kasr-ı Ârifân'a varınca, Nakşibend Hazretleri onu karşılamak üzere yola çıkmıştı. Yaklaştığında buyurdu ki:

- Evladım, hiç tehlikeli ve emniyetsiz yerlerde istirahat edilir mi?

Yine müridlerinden biri şöyle anlatmıştır:

"Şâh-ı Nakşibend Hazretleri bir gün bu fakirin hânesini şereflendirdi. Çok sevindim. Fakat evimde ona ikram edecek bir şeyim yoktu. Hemen gidip biraz un alıp getirdim. Nakşibend Hazretleri bana buyurdu ki:

- Bu unu pişir ekmek yap. Fakat azlığından çokluğundan kimseye bahsetme!

Nakşibend Hazretleri o zaman evimde uzun bir süre misafir oldu. Müridleri sevenleri ve pek çok kimseler sürekli evime gelip Nakşibend Hazretlerini ziyaret ettiler. Bizde o undan gelen misafirlere ekmek yapıp ikram ettik. O un hiç azalmayıp ilk aldığım miktarda kaldı. Hatta Nakşibend Hazretleri gittikten sonra, çoluk çocuk o undan çok zaman yedik. Fakat daha sonra Şeyhimin mübârek sözünü unutup o sırrı ve kerameti etrafıma anlattım. Bunun üzerine, ziyafetler verdiğim halde bitmeyen o unun bereket kesildi ve un tükendi."

Müridlerinden biri başından geçen şu olayı anlatır:

"Nakşibend Hazretlerini tanıyıp Onun sohbetleriyle şereflendiğim ilk zamanlarımda, ihvanın ileri gelenlerinden olan Şeyh Sâdî, bana nasihatlerde bulunur ve tarikat edeplerine riayetinin öneminden bahsederdi. Özellikle de nerede olursak olalım, şeyhimiz Şâh-ı Nakşibend Hazretleri'nin bulunduğu tarafa doğru ayaklarımızı uzatmamamız gerektiğini söylerdi. Bir keresinde havanın gayet sıcak olduğu bir günde, Kasr-ı Ârifân'a doğru yola çıkmış Şâh-ı Nakşibend Hazretlerini ziyârete geliyordum. Epeyce yorulmuştum. Dinlenmek için yolda bir ağacın gölgesinde uzanıp yattım. Çok zaman geçmemişti ki bir hayvan gelip ayaklarımı tekmeledi. "Ne oluyor?" diye fırladım kalktım. O hayvan yanımdan uzaklaşıp gitti. Sonra tekrar uzanıp yattım. Yatar yatmaz yine o hayvan nereden geldiyse geldi, benim ayağımı kuvvetlice tekmeledi ve yine kaçıp gitti. Öylesine sert vurmuştu ki, ayaklarım bu darbelerin etkisiyle şiddetle ağrımaya başladı. Kalkıp oturdum ve "bunun mutlaka bir sebebi olmalı" diye düşünmeğe başladım. Derken o anda Şeyh Sâdî'nin nasihatını hatırladım. Baktım ki gerçekten de farkında olmadan ayaklarımı, Şâh-ı Nakşibend Hazretleri'nin o anda bulunduğu Kasr-ı Ârifân'a doğru uzatarak yatmışım. Buna çok taccüp ettim, daha sonra dikkatli davranarak ayaklarımı başka tarafa doğru uzatıp istirahati mi yaptım ve yoluma devam ettim.

Şâh-ı Nakşibend Hazretleri nafakasını çalışarak temin ederdi. Bunun için eker, biçerdi. Bir miktar arpa, biraz da hayvan yemi eker, sonra bu ürünü tarladan alır ve onunla geçinirdi. İşinde bizzat kendisi çalışır, bütün işlerini görürdü. Fakir olmasına rağmen lütuf ve keremleri bol olup çok cömert idi. Bir kimse kendisine bir hediye getirdiği zaman, mümkünse getirilen hediyenin iki misli kıymetinde bir hediye verirlerdi. Tanısın veya tanımasın bir kimse evine ziyârete geldiğinde güler yüzle karşılar, nezâketle yol gösterir, evde ne varsa ikrâm ederdi. Misâfirlerine bizzat kendisi hizmet ederdi.

Zamanın ulemâ ve sülehâsı, helâl yemek yiyelim diye ziyâretlerine gelir ve onun yemeklerini yerlerdi. Çoğu zaman ekmeği kendi pişirir ve sofraya hizmetini kendi yapardı. Gelenlere sofrada da nasihat eder:

- Yemek yerken de kendinizi Allah-ü Teâlâ'nın huzurunda bilin ve yediğimiz nimetleri

O'nun verdiğini unutmayın, buyururdu.

Şayet bir yemek gafletle veya öfkeyle pişirilse, o yemekten kendisi yemez ve müridlerine de yedirmezdi.

Rivâyet edilir ki: Bir keresinde Şâh-ı Nakşibend Hazretleri "Gazyut" denilen bir yere gitti. Orada müridlerinden birisi onlara yemek ikram etti. Nakşibend Hazretleri buyurdular ki:

- Bu yemekleri pişiren kimse, gadab hâlinde pişirmiş. Onun için Biz bu yemeği yiyemeyiz.

Şâh-ı Nakşibend Hazretleri şöyle buyurdular:

- Bir yiyecek şayet gaflet içinde, öfkeyle veya kerâhatle hazırlansa, onda hayır ve

bereket yoktur. Zîrâ ona nefis ve şeytan karışmıştır. Böyle bir yemeği yiyen kimsede mutlaka bunun tesiri meydana gelir.

İnsanların hâlis ve sâlih ameller işlemeye muvaffak olamamalarının sebebi; yemek ve içmek husûsunda dikkat etmemeleridir. Özellikle namazda huşû' ve hudû' hâlinde bulunmak, lezzetle göz yaşsı dökerek ibadet edebilmek, helâl lokma yemeye ve yemeği Allah-ü Teâlâ'nın huzurunda imiş gibi yemeğe bağlıdır. Vücûduna haram lokma karışmış bir kimse, namazından ve ibadetinden tad alamaz.

Müridlerinden bir tanesi, manevi hâllerinin kaybolduğundan şikayette bulundu. Şâh-ı Nakşibend Hazretleri ona:

- Yediğin lokmaların helâlden olup olmadığını araştırdın, buyurdu.

Bu mürid, Şâh-ı Nakşibend Hazretleri'in bu sözü üzerine yaptığı küçük bir araştırma sonunda, yemeğini pişirirken ocakta helâl olup olmadığı şüpheli bir odun yakmış olduğunu tesbit etti ve derhal istiğfar edip tekrar ibadetine yöneldi, böylece o manevi hallere tekrar kavuştu.

Şâh-ı Nakşibend Hazretleri Serahs'ta bulunduğu günlerde, Herat Meliki Hüseyin, kendisine bir mektup gönderdi. Mektupta kısaca şöyle diyordu:

"Sizlerin mübarek sohbetlerinde bulunmaya son derece arzu ve iştiağımız vardır. Bu konuda bize ne işaret buyurursunuz?"

Demek istiyordu ki: "Biz mi oraya gelelim, yoksa siz mi buraya teşrif edersiniz."

Aslında Şâh-ı Nakşibend Hazretleri'nin, devlet ricalinin yanına gitme adetleri yoktu. Fakat Melik'in etrafıyla birlikte Serahs'a gelmesi çok zahmetli bir iş olacaktı. Çünkü bu bölgenin halkı çok fakirdi. Melik o bölgeye geldiği zaman onu ve avanesini üst düzeyde ağırlamak gerekirdi. Dolayısıyla bölge halkı Melik'i ağırlamakta çok zorlanıp sıkıntıya düşebilir endişesiyle, ayrıca bölge halkına da yük olmasın diye kendisinin Herat'a gitmesini uygun gördü ve yola çıktı.

Herat'a varınca baktı ki Melik, saray erkanı, hizmetçiler, âlimler ve o yörenin ileri gelenleri toplanıp Kendisini karşılamaya çıkmışlar. Gerçekten de Şâh-ı Nakşibend Hazretleri'ni çok güzel karşıladılar. Sofralar donatılmış, envai çeşit yemekler hazırlanmış, kuş sütü-kuru üzüm ne varsa noksansız bir ziyafet tertip edilmişti. Mecliste bulunanlar sofranın başına oturup büyük bir iştahla yemeğe başladılar. Şâh-ı Nakşibend Hazretleri de sofraya oturmuştu fakat elini yemeğe uzatmamıştı. Bir ara sofraya tabaklar içinde av eti getirildi. Ondan da yemeyince, orada bulunan ulemâdan bazıları:

- Av eti helaldir onda şüphe yoktur, niçin yemezsiniz? Dediler.

Şâh-ı Nakşibend Hazretleri şu cevabı verdi:

- Sultan sofrasında yeyip içmek bana layık değildir. Zira Ben büyük bir cemaatin

inandığı ve bağlandığı bir kimseyim. Ve müridlerimden burada hazır olanlar var. Beni sultan sofrasında yemek yer görünce şüpheye düşerler, bu sofrada yenilen yemek şüphelimi yoksa helal mi bilmezler. Böyle bir şüphe, onların bana olan inançlarını zayıflatır da, feyiz alıp Cenâb-ı Hakk'ın yoluna sülûk edemezler.

Bu cevaptan mecliste bulunanların cümlesi istifade etti ve bu ince anlayışa çok memnun kaldılar.

Şâh-ı Nakşibend Hazretleri Melikin davetine icabet etmekle beraber Melike pek de öyle fazla iltifat etmemişti. Ama bu mecliste Melikin huzurunda, tasavvuf anlayışını ve Nakşî Tarikatının usul ve esaslarını anlatmıştı.

Nitekim sofralar kalktıktan sonra, Herat Meliki, Şâh-ı Nakşibend Hazretlerine sordu:

- Bu dervişlik ve bu fakr hali, size babadan atadan mı miras kaldı?

- Hayır! Miras değildir. Rabbimin bir ikramıdır. Bana ilahi bir cezbe geldi ve onunla

Allah beni saadete ulaştırdı.

Melik yine sordu:

- Sizin yolunuzda cehrîf zikir, halvet, sema var mıdır?

- Hayır, yoktur.

- Öyleyse sizin tarikatınızın esası nedir?

- Bizim yolumuzun esası, tarikatımızın büyüklerinden Abdulhâlik Gucdüvânî Hazretleri'nin söylediği gibi "Halvet der-Encümen" dir.

- Halvet der-Encümen'in manası nedir?

- Zahirde halk ile, batında Hak ile olmak, "El kârda, gönül yârda" olmak demektir.

- Bu hal insanoğluna müyesser mi, bunun

imkanı var mı?

- Eğer mümkün olmasaydı Mevla Teala Hazretleri Kuran-ı Kerimde: **"Öyle erler**

vardır ki; onları ne ticaret, ne alışveriş, ne de dünya cazibesi Allahı anmaktan alıkoymamaz..." (Nur: 37) buyurmazdı.

Melik Hüseyin tekrar sordu:

- Meşâyıhtan bazısı: 'Velâyet, Nübüvvetten daha üstündür' demişler. Bu hangi

velâyet ki, nübüvvetten efdal ola?

- Nübüvvetten efdal olan, yine Enbiyâ'nın velâyetidir. Zira bir peygamberin velâyeti

Nübüvvetten efdaldır.

Şâh-ı Nakşibend Hazretleri daha sonra meclisten ayrılıp o civarda bulunan, Herat halkının çok hürmet ve tazim ettiği büyük Sûfi Şeyh Abdullah Ensarî'nin evine teşrif buyurdu. Orada konaklarken, Melik pek çok kıymetli hediyeler hazırlayıp sarayın ileri gelen adamlarıyla gönderdi ve bu hediyelerin kabulü için ısrar ettiler. Fakat Nakşibend Hazretleri o hediyeleri kabul etmeyip buyurdu ki:

- Yüce Allahın bana inayetinden beri, elimin tersi yere bakmadı. Rabbimin lütfuyla

yıllardır dervişlik meydanındayım, Beni bu meydandan atmaya da kimsenin gücü yetmedi. Melik'e varıp söyleyin, gönüllerini böyle şeylerle meşgul etmesinler.

Hediyeleri kabul etmesi hususunda adeta yalvarmalarına rağmen Şâh-ı Nakşibend Hazretleri kabul etmedi. Halbuki o esnada sırtında eski bir abadan gömlek vardı, başındaki sarığı ve ayağındaki çarığı eskiydi. Böylesine zaruret içindeyken bile sultanların hediyelerine iltifat etmeyişi, hem Melikin hem de Herat halkının derin muhabbetini kazandı ve gönüllerin sultanı, sultanların da Şâh-ı oldu.

BESMELE'NİN ÖNEMİ

Zamanın birinde dinine bağlı, eli tesbihli, ağız dualı ehli zikir bir hanım vardı. Ağız duaya ve zikre alışkın olduğu gibi, her işin başında da mutlaka "Besmele" çekerti. Besmelesiz hiçbir işe başlamaz ve buna çok dikkat ederdi.

Fakat bu kadının kocası ise maalesef manevi hassasiyeti olmayan, ibadet konusunda gevşek bir adamdı. Hanımının bir şeyi alırken veya verirken besmele çekmesine bir anlam vermez, hatta bunu gereksiz görürdü. Öyle ki bazen bu duruma içerleyip "her zaman her işte 'bismillah' demenin ne gereği var?" diyerek kızdığı olurdu. Ama hanımı buna hiç aldırış etmez, besmele çekmeden hiçbir iş yapmazdı.

Bu duruma git gide bozulan gafil adam, hanımına bir oyun oynayıp onu mahcup etmeyi ve özellikle de her işin başında çektiği besmelenin bir işe yaramadığını güya hanımına ispat etmek için kendi kendine bir plan kurarak uygulamaya geçti. Daha önce hazırladığı bir kese altını hanımına vererek:

- Bunu al da, sağlam bir yere sakla. Sakın kaybolmasın çünkü bu bize çok

lazım olacak, istediğim zaman bana verirsin, diye sıkı sıkıya tenbihledi.

Kadın her zamanki alışkanlığı üzere keseyi alırken yine Besmele çekerek aldı ve onu götürüp yine Besmeleyle sandığa koyup ağızını da bir güzel kapattı.

Tabi fesat kocası gizlice hanımını takip ediyordu. Hanımı keseyi sandığa koyup oradan ayrıldıktan sonra, gidip o sandığı açtı ve keseyi oradan alarak götürüp evin bahçesindeki su kuyusuna attı.

Güya bir zaman sonra hanımına verdiği keseyi isteyecek, hanımı da sandığı açıp keseyi bulamayınca "besmelenin hiçbir faydası olmadığını, şayet faydası olsaydı kesenin kaybolmaması gerektiğini" hanımına söyleyecekti. Böylece kendisinin bu konuda ne kadar haklı olduğunu hanımına ispat edecekti.

Bir zaman sonra yaptığı plan gereği hanımı-

na; "kesenin çok lazım olduğunu ve hemen onu getirmesini" söyledi. Kadın hemen sandığın yanına gidip kapağını açtı. Ve her zaman yaptığı gibi yine Besmele çekerek sandığın içine elini uzattı ve keseyi çıkarttı. Fakat oda ne? Kese su içindeydi, ıslak bir haldeydi. Kadıncağz bu işe son derece şaşırıldı, hayret etti. Ne olmuştu da bu kese böylesine ıslanmıştı. Acaba su buraya nereden girmişti? Mahcup bir tavırla keseyi kocasına uzatırken, diğer taraftan da kesenin ıslak olması hususunda kocasına vereceği cevabı düşünüyordu.

Kadın ıslak keseyi kocasına uzatınca, adam hanımından daha fazla şaşırıldı, hayretler içinde kaldı. Bu keseyi bizzat kendi elleriyle sandıktan çıkarıp bahçedeki kuyuya atmamış mıydı? Öyleyse bu kese sandıktan nasıl çıkıyordu?

Adam son derece mahcup oldu, üzüldü. Güya hanımına bir ders vermek için kurduğu bu tuzaktan dolayı çok pişman oldu. Ve bu olayı gözleriyle gördükten sonra hanımının ne kadar ihlâslı ve ibadetlerinde ne kadar samimi olduğunu çok iyi anladı. Yaptığı bu çirkin planını ve bunu ne sebeple, nasıl yaptığını hanımına anlattı. Ondandır özür dileyip af etmesini ve kendisine de dua etmesini istedi. Bundan böyle adam da artık her işinin başında Besmele çekiyor, Besmelesiz adım bile atmıyordu.

Inanarak ve itikad edilerek çekilen Besmele ile gerçekten her iş kolaylaşır ve insan manevi bir yardım görür. Merhum Süleyman Çelebi'nin de dediği gibi:

Allah adın zikredelim evvela, vacip oldu cümle işte her kula

Allah adın her kim ol evvel ana, her işi âsan eder Allah ona.

BEN SENİN GİBİ İTİKAD EDEMEMİŞİM

Hocaefendinin bir tanesi caminin kürsüsünden vaaz ediyordu. Hitabeti çok tesirli ve et-

kileyiciydi. Cemaat pür dikkat onun vaazını dinliyorlardı.

Vaazın konusu Basmelenin önemi ve faziletine dair idi. Hocaefendi Basmelenin faziletini ve önemini ayetlerle, hadislerle, misalleriyle beraber öylesine güzel anlatıyordu ki, bu vaazı dinleyen Besmeleyi "İsmi Azam" duası zannedebilirdi.

Vaaz öyle bir yere geldi, öyle bir hava ve feyiz içinde devam ediyordu ki, Hocaefendi o atmosfer içinde: "Bir kimse şayet Besmeleyi Şerifi, inanarak ve itikat ederek çekse, havada da uçar, suyun üzerinde de yürür. Besmele işte böylesine büyük bir duadır." deyiverdi.

Bu hocaefendi herkesin hürmet ettiği, gerçekten ilim ve irfan sahibi bir zat idi. Her hafta Cuma vaazlarını o camide yapar ve kalabalık bir cemaat tarafından da sohbetleri ilgiyle takip edilirdi. Bir gün vaazlarına her hafta iştirak eden, hatta hiç kaçırmayan bir cemaati, hoca efendiyi yemeğe davet etmek istedi. Bir vaaz sonrası edep ve hürmetle yanına yaklaştı ve: "Hocam şayet lütfedip kabul buyurursanız, sizi yemeğe davet etmek istiyorum." dedi. Hocaefendinin pek vakti olmamasına rağmen böylesine içten ve arzuyla yapılan daveti geri çevirmek uygun olmaz düşüncesiyle bu daveti kabul etti.

Yemeğe davet eden kişinin, kıyının öbür tarafında bir balıkçı lokantası vardı. Karşı kıyından gelip vaazlara iştirak ediyordu. İşte bu mütevazı balıkçı lokantasında, çok sevdiği hocaefendiye taptaze balık ikram edecekti. Davetinin kabul görmesi onu öylesine mutlu etmişti ki.

Belirli bir gün ve vakit için hocaefendiyle sözleştiler. O gün ve saat gelince buluşup yola çıktılar, gele gele denizin kenarına vardılar. Tabi etrafta ne bir balıkçı motoru, ne de bir sandal yoktu. Hocaefendi kendi kendine; "bir kayık veya motor olmadan karşıya nasıl geçeceğiz?" diye düşündü. Ve "herhalde şimdi bir balıkçı motoru gelir, ona biner ve karşıya geçeriz" diye bekliyordu.

İşte bu esnada hocayı davet eden balıkçı seslendi:

- Hocam burada ne bekliyoruz, hadi bir an önce karşıya geçelim!

Tabi hoca efendi şaşırılmıştı. Balıkçıya dönerek:

- İyi ama nasıl geçeceğiz! Ne bir kayık, ne de bir motor var, deyince, balıkçı

da son derece şaşkın bir vaziyette:

- Hocam sandala, motora ne gerek var. İhlas ile Besmelemizi çeker biiznillah

denizin üzerinde yürüyerek karşı sahile ulaşırız, dedi.

Hoca efendi bunu duyunca balıkçının şaka yaptığını zannetti. Denizin üstünde köprü

yoktu ki, nasıl yürüyüp geçeceklerdi.? Ama adam hiç şaka yapar gibi görünmüyordu, gayet ciddi bir vaziyette hocaefendiye dedi ki:

- Hocam ben gerçekten çok ciddiyim. Hani siz vaazlarınızda demiyor

muydunuz ki; "Bir kimse şayet Besmeleyi Şerifi, inanarak ve itikat ederek çekse havada da uçar, suyun üzerinde de yürür." diye. Allah'a yemin ederim ki, işte ben o vaazınızdan sonra lokantamı açmak için bir daha sandal kullanmadım. İhlas ile Besmeleyi çekiyor, Rabbime tevekkül ediyor ve denizi yürüyerek geçiyordum.

Hocaefendi bu yaşlı balıkçının son derece samimi olan bu sözlerini dinleyince, çok

duygulandı, etkilendi ve gözleri doldu. Kendini toparlayıp balıkçıya dedi ki:

- Sen gerçekten son derece saf ve tertemiz bir kalbe sahipsin. O kürsüden

anlattıklarına senin inandığın ve itikat ettiğin kadar, maalesef ben itikat edememişim.

BÖBREK YETMEZLİĞİ

Dr. Ömer Coşkun

Böbreklerimiz en önemli görevi vücudumuzdaki zararlı ve atık maddeleri (üre, kreatinin, ürik asit gibi) süzerek vücuttan idrar yolu ile atmaktır.

İkinci görevi ise Kan basıncının düzenlenmesi. Böbreklerimiz çeşitli hormonlar salgılar. Bunların birinin adı RENİN dir. Bu hormon yardımı ile tansiyonumuz düzenlenir.

Üçüncü görevi: Sıvı dengesini ve kandaki pH düzenlenmesini sağlar Vücudumuza gerekli olan bazı minerallerin, (tuz, potasyum, fosfor, magnezyum vb) suyun, glikozun ve proteinlerin dengede tutulmasını sağlarlar.

Dördüncü görevi: Kan yapımını kontrol eder Böbreklerimiz salgıladığı bir hormon olan ERİTROPOETİN ile kemik iliğini uyararak kan yapımına yardımcı olurlar.

Beşinci görevi: Kemik yapımını kontrol eder Vücudumuza alınan D vitamini kullanılarak kandaki kalsiyum – fosfor seviyesini dengeler ve sağlıklı bir kemik yapısının olmasına katkıda

bulunurlar.

Şayet böreğiniz bu görevleri yerine getiremeyecek duruma geldiyse siz bir böbrek hastası-sınız demektir.

ALTINBAŞAK

Böbrek taşı ve benzeri rahatsızlıklara oldukça faydalı bir üründür.

Kullanım Şekli: Bir bardak sıcak suya, 1 tatlı kaşığı konulup 10.dakika demlenip içilir.

AVAKADOLU

Böbrek taşı ve iltihapları, safra kesesi taşı, böbrek ağrıları ve yetmezliği, idrar yolları iltihapları ve yaraları, prostat büyümesi ve iltihapları, mide ülseri, gastrit, onikiparmak bağırsağı ülseri, hazımsızlık, basur kanamaları için yararlıdır. İdrar yolları iltihapları ve yaralarını gidermede faydalıdır.

Kullanım şekli: Sabah akşam bir su bardağı sıcak suya, bir süzen poşet konulup 10 dakika demlenir ve içilir.

YOĞURT OTU TABLET

İdrar söktürücüdür. Sinirleri yatıştırır. Kansere karşı koruyucu-

dur. Böbrek hastalıkları ve gutra karşı etkilidir. Vücudu ve kanı temizler. Epilepsi (Sara), Parkinson gibi sinirsel hastalıklarda tavsiye edilir.

Kullanım Şekli: Sabah - Akşam 1 Adet alınır.

RU-SHEIM

Bir ton buğdaydan yalnızca bir kilogram elde edilen Ru-Sheim doğal vitamin kaynağı, Allah'ın bizlere bahsettiği bir mucizedir. Aynı zamanda bağırsak çalıştırıcı ve düzenleyicidir. Lifli olması nedeniyle de bu ürünü uygun şekliyle kullandığımız zaman hem kilo alma, hem de kilo verme özelliklerine sahip özel bir üründür.

Kullanım şekli: Günde bir kez tatlı kaşığı yenilir. Kesinlikle Ru-Sheim'i çorbanıza ya da yoğurda karıştırmadan tüketin.

SİLİCA

Silisyum, bir binanın ayakta durması için çimento neyse vücudumuz içinde silisyum o demektir. Silica,vücutta ki silisyum eksikliğine, vücut ağrılarına iltihapların tedavisine yardımcı bir üründür.

Kullanım şekli: 1 litre kaynamış suya, 1 yemek kaşığı koyup 5 dakika kaynatın. Kaynattığınız temiz suyun 1 çay bardağını için. Kalan suda ayaklarınızı on beş dakika bekletin. Veya duş aldığınız banyo suyuna ilave edin.

EBEGÜMECLİ

Doğal dengeleyicidir. Tansiyon, şeker, kolesterol, hormon ve salgılar üzerinde dengeleyici özelliği vardır. Migren, felç, moral bozukluğu gibi problemlerde vücudun eksikliğini tamamlar.

Kullanım şekli: Sabah 1 su bardağı sıcak suya bir süzen poşet koyup akşama kadar beklettikten sonra için. Akşam 1 su bardağı suya 1 süzen poşet koyup sabaha kadar bekletip sabah için.

NAFİLE NAMAZLAR

ŞA'BAN AYININ (Ağustos Ayına Denk Gelen) NAMAZLARI

Şa'ban Ayının Yirmi Yedinci Gece (7 ağustos cumartesiye 8 ağustos pazara bağlayan gece) **Namazı:** Bu mübarek ayın yirmi yedinci gecesi de receb-i şerîf ve ramazan-ı şerîfin yirmi yedinci geceleri gibi, ihyası müstehab olan gecelerdendir.

Bu gecede dört rekat kılınır ki, tarifi şöyledir:

Her rekatta, bir Fatiha'dan sonra, bir Zilzâl Sûresi, yirmibeş kere de İhlâs Sûresi okunur. Selamdan sonra secde yapılır ve secdede yedi Fâtiha, birer kere İhlâs ve Mu'avvizeteyn (Felak ve Nas) Sûreleri okunur.

Yüzer kere de istiğfar, salevât-ı şerîfe, ve havkale (Lâ havle velâ kuvvete illâ billâh) okunur. (Muhammed Hakkî en-Nâzilî, *Hazînetü'l-esrâr*, sh:68)

RAMAZAN AYININ (Ağustos Ayına Denk Gelen) NAMAZLARI

Ramazân-ı Şerîfin İlk Gece ve Gün (10 ağustos salıyı 11 ağustos çarşamba-ya bağlayan gece ve gün) **Namazları:** **Mes'ûdî** (*Radıyallahu Anh*) şöyle buyurmuştur: Bana ulaştıran rivayete göre;

“Ramazan ayının ilk gecesinde nafile bir namazda İnnâ Fetahnâ Sûresini okuyan kişi, o sene (tüm âfetlerden) korunur.” (Ebû Abdillâh el-Hubeşî, *el-Berake fî fazli's-sa'yi ve'l-harake*, no:856, sh:265, Abdülkâdir-i Geylânî, *el-Ğunye*, 2/14, Abdurrahman es-Sâfûrî, *Nüzhetü'l-me-câlis*, 1/146, İsmâ'il Hakkî, *Rûhu'l-beyân*, 9/61, el-Üchûrî, *Fedâil-ü şehri ramazân*, sh:66, Muhammed Hakkî en-Nâzilî, *Hazînetü'l-esrâr*, sh:38)

Rivayet olduğuna göre: “Ramazân-ı şerîfin ilk gününde dört rekat kılar. Her rekatta bir Fâtiha ve beş kere Âyetü'l-Kürsî okur. Namazdan sonra da bir kere Âyete'l-Kürsî okur.” (Muhammed Hakkî en-Nâzilî, *Hazînetü'l-esrâr*, sh:38)

Onuncu Gece ve Onuncu Gün (19 ağustos perşembeyi 20 ağustos cumaya bağlayan gece ve gün) **Namazları:** Rivayet olduğuna göre:

“Onuncu gece, gecenin ortasında kılacağı iki rekatin her birinde, bir Fâtiha, yedi Âyete'l-Kürsî, beşer kere de İhlâs ve Mu'avvizeteyn (Felak-Nâs) sûrelerini okur. Selam vermesinin ardından yedi kere Âyete'l-Kürsî, yedi kere de **Rasûlüllâh** (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*)e salavât okur.” (Muhammed Hakkî en-Nâzilî, *Hazînetü'l-esrâr*, sh:38)

Rivayet olduğuna göre: “Onuncu gündeki namaz dört rekattır. Her bir rekatta bir Fâtiha, on kere de Kâfirûn ve İhlâs sûrelerini okur.” (Muhammed Hakkî en-Nâzilî, *Hazînetü'l-esrâr*, sh:38)

On Beşinci Gece ve On Beşinci Gün (24 ağustos salıyı 25 ağustos çarşambaya bağlayan gece ve gün) **Namazları:** Muhammed ibni Mervân, Ebû Yahya'nın, babasından (*Radiyallahu Anhum*) şöyle rivayet ettiğini nakletmiştir.

Kendisine güvenilen otuz kişinin şöyle buyurdıklarını işittim: “Her kim ramazânın yarısında (on beşinci gecesinde) kılacağı yüz rekatta bin kere Kul hüval-lâhü ehad okursa, rüyasında yüz melek görmedikçe ölmez.

Onlardan otuzu kendisini cennetle müjdelerler, diğer otuzu kabir azabından güvence verirler, öbür otuzu da onu hata yapmasından korurlar, geri kalan on ise kendisine düşmanlık edenlere karşı tuzak kurarlar.” (Taberânî, *Kitâbu'd-duâ*:140, no:917, 2/1228-1229)

Muhammed ibni Alî (*Radiyallahu Anhuma*)dan, merfû'an (isnâdını Rasûlüllâh (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*)e ulaştırarak), şöyle buyurduğu rivayet olunmuştur: “Her kim ramazânın yarı gecesinde ve şa'bânın yarı gecesinde yüz rekât kılar da, onlarda bin kere Kul hüvallâhü ehad okursa, cennetle müjdelenedikçe ölmez.” (İbnü Ebi'd-dünya, *Fedâil-ü şehri-ramazân*, no:9, sh:40)

Rivayet olduğuna göre: “Ramazân-ı şerîfin yarı gecesinde kılınacak dört rekâtın her birinde bir Fâtiha, on kere de İhlâs okur.” (Muhammed Hakkı en-Nâzilî, *Hazînetü'l-esrâr*, sh:38)

Rivayet olduğuna göre: “Ramazân-ı şerîf ayının yarı gününde on iki rekât kılar ki, her rekatta bir Fâtiha, bir Âyete'l-Kürsî, üç kere de İnnâ Enzelnâ okur. Namazdan sonra ise Âyete'l-Kürsî okur.” (Muhammed Hakkı en-Nâzilî, *Hazînetü'l-esrâr*, sh:38)

Yirminci Gece ve Yirminci Gün (29 ağustos pazarı 30 ağustos pazartesiye bağlayan gece ve gün) **Namazları:** Rivayet olduğuna göre:

“Ramazân-ı şerîfin yirminci gecesinde iki rekât vardır ki, her rekatta bir Fâtiha, bir kere de Yâsîn Sûresini okur. Namazdan sonra üç kere Âyete'l-Kürsî okur, üç kere de Rasûlüllâh (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*)e salavât getirir.” (Muhammed Hakkı en-Nâzilî, *Hazînetü'l-esrâr*, sh:38)

Salavât sîğalarının en kısa ve câmiiyetli olanı şu lafızdır:

«اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ وَسَلَّمَ.»

Rivayet olduğuna göre:

“Ramazân-ı şerîfin yirminci gününde iki rekât kılar. Her bir rekatta bir Fâtiha, bir Âyete'l-Kürsî, bir Kul yâ Eyyühe'l-kâfirûn ve bir İhlâs okur. Namazdan sonra ise on kere ihlâs okur, on kere de Rasûlüllâh (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*)e salavât getirir.” (Muhammed Hakkı en-Nâzilî, *Hazînetü'l-esrâr*, sh:39)

BİR İNSANI DELİRTME SİHRİNİN İPTALİ

Büyü insanın aklını zayıflatmaya hatta gidermeye sebep olabilir ki bunun netîcesi olarak meshûr (büyülü) kişi her işte tereddüde kapılır, kesin karar almaya güç bulamaz, etrafındaki her şeye şüpheli bakar, korkuya dâçar olur, dostlarını düşman görür, bazen elbiselerini parçalayacak, kendini bir yerden aşağı atmaya ve intihar etmeye dahi kalkışacak hâle gelir.

Bunun ilacı olarak şunlar yapılabilir:

a) Aklın artmasına yarayan, gaflete ve unutkanlığa devâ olan:

﴿وَإِذْ كُرَّ رَبُّكَ إِذَا نَسِيتَ﴾، ﴿وَإِذْ كُرَّ رَبُّكَ فِي نَفْسِكَ تَضَرُّعًا وَخِيفَةً﴾، ﴿وَإِذْ كُرَّ عَبْدَنَا أَيُّوبَ إِذْ نَادَى رَبَّهُ أَنِّي مَسَّنِيَ الشَّيْطَانُ بِنُصْبٍ وَعَذَابٍ﴾، ﴿أُرْ كُضُّ بِرِجْلِكَ هَذَا مُغْتَسَلٌ بَارِدٌ وَشَرَابٌ﴾، ﴿إِنَّمَا يَتَذَكَّرُ أُولُو الْأَلْبَابِ﴾، ﴿رَحْمَةً مِنْ عِنْدِنَا وَإِذْ كُرَّى لِلْعَابِدِينَ﴾، ﴿إِنَّ هَذِهِ تَذَكُّرَةٌ فَمَنْ شَاءَ اتَّخَذْ إِلَىٰ رَبِّهِ سَبِيلًا﴾، ﴿ذَلِكَ ذِكْرٌ لِلَّذِينَ كَرِهُوا﴾.

âyet-i kerîmeleri safranla temiz bir kaba yazılıp suyla bozulur, o suyun üzerine Âyete'l-kürsî, mu'avvizeteyen (Felak-Nas sûreleri) yedi kere okunur ve büyümlü kişi o sudan içer, üç kere de onunla gusül yapar.

Yıkandıktan sonra o su ekinlere dökülür. Tabî ki bunun için yazılan bu âyetlerin yeterli gelecek miktardaki bir suyla çoğaltılması îcab eder.

b) Ezan vakti olmasa da (şeytanları kovmak için) ezan okumak veya dinlemek, böylece hastanın kulağına her gün ezan okunulabilir.

c) Aşağıda zikredilecek âyet-i kerîmeler okunur:

﴿الْم﴾، ﴿ذَلِكَ الْكِتَابُ لَا رَيْبَ فِيهِ هُدًى لِّلْمُتَّقِينَ﴾، ﴿الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِالْغَيْبِ وَيُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ﴾، ﴿وَالَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِمَا أُنزِلَ إِلَيْكَ وَمَا أُنزِلَ مِنْ قَبْلِكَ وَبِالْآخِرَةِ هُمْ يُوقِنُونَ﴾، ﴿أُولَٰئِكَ عَلَىٰ هُدًى مِنْ رَبِّهِمْ وَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ﴾.

﴿لِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَإِنْ تُبَدُّوا مَا فِي أَنْفُسِكُمْ أَوْ تُخْفُوهُ يُحَاسِبِكُمْ بِهِ اللَّهُ فَيَغْفِرُ لِمَنْ يَشَاءُ وَيُعَذِّبُ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿١٠٠﴾ أَمَّنَ الرَّسُولُ بِمَا أُنزِلَ إِلَيْهِ مِنْ رَبِّهِ وَالْمُؤْمِنُونَ كُلٌّ آمَنَ بِاللَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَكُتُبِهِ وَرُسُلِهِ لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِنْ رُسُلِهِ وَقَالُوا سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا غُفْرَانَكَ رَبَّنَا وَإِلَيْكَ الْمَصِيرُ ﴿١٠١﴾ لَا يُكَلِّفُ اللَّهُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا لَهَا مَا كَسَبَتْ وَعَلَيْهَا مَا اكْتَسَبَتْ رَبَّنَا لَا تُؤَاخِذْنَا إِنْ نَسِينَا أَوْ أَخْطَأْنَا رَبَّنَا وَلَا تَحْمِلْ عَلَيْنَا إِصْرًا كَمَا حَمَلْتَهُ عَلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِنَا رَبَّنَا وَلَا تُحَمِّلْنَا مَا لَا طَاقَةَ لَنَا بِهِ وَاعْفُ عَنَّا وَاعْفِرْ لَنَا وَارْحَمْنَا أَنْتَ مَوْلَانَا فَانصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ ﴿١٠٢﴾﴾

﴿اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ لَا تَأْخُذُهُ سِنَّةٌ وَلَا نَوْمٌ لَهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ مَنْ ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِنْدَهُ إِلَّا بِإِذْنِهِ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا يُحِيطُونَ بِشَيْءٍ مِنْ عِلْمِهِ إِلَّا بِمَا شَاءَ وَسِعَ كُرْسِيُّهُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ وَلَا يَئُودُهُ حِفْظُهُمَا وَهُوَ الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ ﴿١٠٣﴾﴾

﴿وَإِلَهُكُمْ إِلَهٌ وَاحِدٌ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ ﴿١٠٤﴾ إِنْ فِي خَلْقِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَاخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَالْفُلْكِ الَّتِي تَجْرِي فِي الْبَحْرِ بِمَا يَنْفَعُ النَّاسَ وَمَا أَنْزَلَ اللَّهُ مِنَ السَّمَاءِ مِنْ مَاءٍ فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا وَبَثَّ فِيهَا مِنْ كُلِّ دَابَّةٍ وَتَصْرِيفِ الرِّيَّاحِ وَالسَّحَابِ الْمُسَخَّرِ بَيْنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿١٠٥﴾﴾

﴿وَالصَّافَّاتِ صَفًّا ﴿١٠٦﴾ فَالزَّاجِرَاتِ زَجْرًا ﴿١٠٧﴾ فَالتَّالِيَاتِ ذِكْرًا ﴿١٠٨﴾ إِنَّ إِلَهُكُمْ لَوَاحِدٌ ﴿١٠٩﴾ رَبُّ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا وَرَبُّ الْمَشَارِقِ ﴿١١٠﴾ إِنَّا زَيْنَا السَّمَاءِ الدُّنْيَا بِزِينَةِ الْكَوَاكِبِ ﴿١١١﴾ وَحِفْظًا مِنْ كُلِّ شَيْطَانٍ مَارِدٍ ﴿١١٢﴾ لَا يَسْمَعُونَ إِلَى الْمَلَأِ الْأَعْلَى وَيُقَذَّفُونَ مِنْ كُلِّ جَانِبٍ ﴿١١٣﴾ دُحُورًا ﴿١١٤﴾ وَلَهُمْ عَذَابٌ وَاصِبٌ ﴿١١٥﴾ إِلَّا مَنْ خَطِفَ الْخَطْفَةَ فَأَتْبَعَهُ شِهَابٌ ثَاقِبٌ ﴿١١٦﴾﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

﴿قُلْ أَوْحَىٰ إِلَيَّ أَنَّهُ اسْتَمَعَ نَفَرٌ مِّنَ الْجِنِّ فَقَالُوا إِنَّا سَمِعْنَا قُرْآنًا عَجَبًا ﴿١﴾ يَهْدِي
إِلَى الرُّشْدِ فَأَمَّنَّا بِهِ وَلَنْ نُشْرِكَ بِرَبِّنَا أَحَدًا ﴿٢﴾ وَأَنَّهُ تَعَالَى جَدُّ رَبِّنَا مَا اتَّخَذَ
صَاحِبَةً وَلَا وَلَدًا ﴿٣﴾ وَأَنَّهُ كَانَ يَقُولُ سَفِيهُنَا عَلَى اللَّهِ شَطَطًا ﴿٤﴾ وَأَنَا ظَنَنَّا أَن لَّن
تَقُولَ الْإِنسُ وَالْجِنُّ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا ﴿٥﴾ وَأَنَّهُ كَانَ رِجَالٌ مِّنَ الْإِنسِ يَعُوذُونَ
بِرِجَالٍ مِّنَ الْجِنِّ فَزَادُوهُمْ رَهَقًا ﴿٦﴾ وَأَنَّهُمْ ظَنُّوا كَمَا ظَنَنْتُمْ أَن لَّن يَبْعَثَ اللَّهُ أَحَدًا ﴿٧﴾
﴿وَأَنَا لَمَسْنَا السَّمَاءَ فَوَجَدْنَاَهَا مِلْعَثَ حَرَسًا شَدِيدًا وَشُهُبًا ﴿٨﴾ وَأَنَا كُنَّا نَقْعُدُ
مِنْهَا مَقَاعِدَ لِلسَّمْعِ فَمَنْ يَسْتَمِعِ الْآنَ يَجِدْ لَهُ شِهَابًا رَّصَدًا ﴿٩﴾ وَأَنَا لَا نَدْرِي أَشَرٌّ
أُرِيدَ بِمَنْ فِي الْأَرْضِ أَمْ أَرَادَ بِهِمْ رَبُّهُمْ رَشَدًا ﴿١٠﴾ وَأَنَا مِنَّا الصَّالِحُونَ وَمِنَّا دُونَ
ذَلِكَ كُنَّا طَرَائِقَ قَدَدًا ﴿١١﴾ وَأَنَا ظَنَنَّا أَن لَّن نُعْجِزَ اللَّهَ فِي الْأَرْضِ وَلَنْ نُعْجِزَهُ هَرَبًا ﴿١٢﴾
﴿وَأَنَا لَمَّا سَمِعْنَا الْهُدَىٰ أَمَّنَّا بِهِ فَمَنْ يُؤْمِنُ بِرَبِّهِ فَلَا يَخَافُ بَخْسًا وَلَا رَهَقًا ﴿١٣﴾
﴿وَأَنَا مِنَّا الْمُسْلِمُونَ وَمِنَّا الْقَاسِطُونَ فَمَنْ أَسْلَمَ فَأُولَئِكَ تَحَرَّوْا رَشَدًا ﴿١٤﴾ وَأَمَّا
الْقَاسِطُونَ فَكَانُوا لِجَهَنَّمَ حَطَبًا ﴿١٥﴾ وَأَنْ لَّوِ اسْتَقَامُوا عَلَى الطَّرِيقَةِ لَأَسْقَيْنَاهُم
مَاءً غَدَقًا ﴿١٦﴾ لِنَفْتِنَهُمْ فِيهِ وَمَنْ يُعْرِضْ عَن ذِكْرِ رَبِّهِ يَسْلُكْهُ عَذَابًا صَعَدًا ﴿١٧﴾ وَأَنَّ
الْمَسَاجِدَ لِلَّهِ فَلَا تَدْعُوا مَعَ اللَّهِ أَحَدًا ﴿١٨﴾ وَأَنَّهُ لَمَّا قَامَ عَبْدُ اللَّهِ يَدْعُوهُ كَادُوا يَكُونُونَ
عَلَيْهِ لِبَدًا ﴿١٩﴾ قُلْ إِنَّمَا أَدْعُو رَبِّي وَلَا أُشْرِكُ بِهِ أَحَدًا ﴿٢٠﴾ قُلْ إِنِّي لَا أَمْلِكُ لَكُمْ
ضَرًّا وَلَا رَشَدًا ﴿٢١﴾ قُلْ إِنِّي لَنْ يُجِيرَنِي مِنَ اللَّهِ أَحَدٌ وَلَنْ أَجِدَ مِنْ دُونِهِ مُلْتَحَدًا ﴿٢٢﴾

إِلَّا بَلَاغًا مِنَ اللَّهِ وَرِسَالَاتِهِ وَمَنْ يَعِصِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَأِنَّ لَهُ نَارَ جَهَنَّمَ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا ﴿١﴾ حَتَّىٰ إِذَا رَأَوْا مَا يُوعَدُونَ فَسَيَعْلَمُونَ مَنْ أَضْعَفُ نَاصِرًا وَأَقْلُ عَدَدًا ﴿٢﴾ قُلْ إِنِّي أَدْرِي أَقْرَبُ مَا تُوعَدُونَ أَمْ يَجْعَلُ لَهُ رَبِّي أَمَدًا ﴿٣﴾ عَالِمِ الْغَيْبِ فَلَا يُظْهِرُ عَلَىٰ غَيْبِهِ أَحَدًا ﴿٤﴾ إِلَّا مَنْ ارْتَضَىٰ مِنْ رَسُولٍ فَإِنَّهُ يَسْلُكُ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَمِنْ خَلْفِهِ رَصَدًا ﴿٥﴾ لِيَعْلَمَ أَنْ قَدْ أَبْلَغُوا رَسُولَاتِ رَبِّهِمْ وَأَحَاطَ بِمَا لَدَيْهِمْ وَأَحْصَىٰ كُلَّ شَيْءٍ عَدَدًا ﴿٦﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

﴿١﴾ إِذَا زُلْزِلَتِ الْأَرْضُ زِلْزَالَهَا ﴿٢﴾ وَأَخْرَجَتِ الْأَرْضُ أَثْقَالَهَا ﴿٣﴾ وَقَالَ الْإِنْسَانُ مَا لَهَا ﴿٤﴾ يَوْمَئِذٍ تُحَدِّثُ أَخْبَارَهَا ﴿٥﴾ بِأَنَّ رَبَّكَ أَوْحَىٰ لَهَا ﴿٦﴾ يَوْمَئِذٍ يَصْدُرُ النَّاسُ أَشْتَاتًا لِيُرَوْا أَعْمَالَهُمْ ﴿٧﴾ فَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ خَيْرًا يَرَهُ ﴿٨﴾ وَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ شَرًّا يَرَهُ ﴿٩﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

﴿١﴾ قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ الْفَلَقِ ﴿٢﴾ مِنْ شَرِّ مَا خَلَقَ ﴿٣﴾ وَمِنْ شَرِّ غَاسِقٍ إِذَا وَقَبَ ﴿٤﴾ وَمِنْ شَرِّ النَّفَّاثَاتِ فِي الْعُقَدِ ﴿٥﴾ وَمِنْ شَرِّ حَاسِدٍ إِذَا حَسَدَ،

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

﴿١﴾ قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ النَّاسِ ﴿٢﴾ مَلِكِ النَّاسِ ﴿٣﴾ إِلَهِ النَّاسِ ﴿٤﴾ مِنْ شَرِّ الْوَسْوَاسِ الْخَنَّاسِ ﴿٥﴾ الَّذِي يُوَسْوِسُ فِي صُدُورِ النَّاسِ ﴿٦﴾ مِنَ الْجِنَّةِ وَالنَّاسِ ﴿٧﴾

Bütün bu âyet-i kerîmeler büyüülü kişinin üzerine 3 kere okunur, büyüülü kişi kendi okuyamazsa dinler, kasetten de dinlese olur.

Bu âyetleri bir su üzerine okuyup içmesi, kalanıyla da gusletmesi faydalı olur. Bunları yapan kişi biiznillâhi Te'âlâ iyileşir.

Ayrıca büyüülü kimseye zikre devam etmesi için nasihat edilir. (Abdülhâdî Muhammed Harse, el-Edviyetü 'l-İlâhiyye ve 'l-ed'iyetü 'n-nebeviyye li cemî' i 'l-emrâzi 'n-nefsiyyeti ve 'l-cesediyye, sh:150-151)

ESMÂULLÂHÎ'L-HÜSNÂ

SEKİZİNCİ İSM-İ ŞERİF «المُهَيِّمِ» İSM-İ CELÎLİ

İmâm-ı Zerrûk, **Mâu'l-Ayneyn** ve **İmâm-ı Şebrâvî** (*Rahimehumellâh*)'ın beyanları vechile; «المُهَيِّمِ» ism-i şerîfi lugat itibariyle “Şâhit” demektir.

Bu ism-i şerîf manasının yüceliği hasebiyle kökü ve kökeni araştırılmayacak kadar âlî (yüce) isimlerdendir ve nihayeti itibariyle manası ilim ve kelam sıfatlarına râcîdir.

İmâm-ı Gazâlî (*Rahimehullâh*)'ın beyânı vechile; bu isim ancak üç sıfata sahip olan Zat hakkında kullanılabilir ki birincisi eşyanın tüm hallerini hakkıyla bilmek, ikincisi her şeyin menfaatlerini temine tam manasıyla gücü yetmek, üçüncüsü ise her şeyin maslahatlarını temin hususunda devamlı bir gözetime sahip olmaktır, işte bu üç sıfat kâmil manada ancak **Allâh-u Te'âlâ**'da toplanmıştır.

İmâm-ı Râzî (*Rahimehullâh*)'ın beyânı vechile; Müheymin, sırlara rakîb (gözcü), ruhlara ise garîb (mânen çok yakın) olandır. Yine denilmiştir ki Müheymin; sırrı ve necvâyı (fısıltılı konuşmaları) bilen, şükürü ve şekvâyı (şikayeti) duyan, zararı ve belvâyı (belayı) savuşturandır.

Allâh-u Te'âlâ'nın Müheymin olduğunu bilen kimse onun celâli ve heybeti altında boyun bükerek ve her türlü ahvâlinde O'nu murâkebe eder (gözler).

Bu ism-i şerîfle **Allâh-u Te'âlâ**'ya takarrubta (mânen yaklaşımda) bulunmak isteyen daima kendi nefsi üzerinde gözcü olmalı, her işinde onu hesaba çekmeli ve Kendisine hiçbir şey gizli kalmayan **Allâh-u Te'âlâ**'nın gözetimi altında olduğunu bilmelidir.

Bu ismin hâssası; kendisine devam eden kişinin iç âleminin şeref ve izzete kavuşması ve himmetinin âlî (yüksek) olmasıdır. (İmâm-ı Zerrûk, *Şerhu Esmâillâhi'l-hüsnâ*, sh:37-38, Muhammed Şebrâvî, *Fevâidü'l'izzî'l-esnâ fi şerhi esmâillâhi'l-hüsnâ*, sh:15-16)

«المُهَيِّمِ» İSM-İ CELÎLİNİN HAVÂSSI

1) Her kim gusül alıp تنها bir yerde namaz kıldıktan sonra aklını huzur üzere cem ederek bu ism-i şerîfi yüz kere okursa muradına nail olur, kalbinde nur sabit olur, göğsü münşerih (açık) olur ve ne iş yapsa o iş kendisine müyesser olur (kolay getirilir).

2) Bu ism-i şerîfi yatsıdan sonra ebced hesabındaki adedince yani yüz yetmiş altı kere okumaya devam eden kişi âlemde olacak hadîseleri olmadan önce müşâhede eder.

3) Bu ism-i şerîfin zikrine devam eden kişinin bîatını (iç âlemi) tetahhur eder (ter temiz olur). (İmâm-ı Zerrûk, *Şerhu Esmâillâhi'l-hüsnâ*, sh:34, Yûsuf ibni İbrâhîm, *Kazâu'l-hâcât*, sh:21, Şeyh Mâu'l-Ayneyn, *Fâtiku'r-râtk alâ Râtiku'l-fetk*, sh:321, Seyyid Süleyman el-Hüseynî, *Kenzü'l-havâs*, sh:56-57)

ERBA'İN-İ İDRÎSİYYE**SEKİZİNCİ İSM-İ ŞERÎF**

«يَا دَائِمُ فَلَا فَنَاءَ وَلَا زَوَالَ لِمُلْكِهِ وَبَقَائِهِ، يَا دَائِمُ.»

“Ey Dâim olan Zat!

Mülkü ve bekâsı için hiçbir yokluk ve zeval söz konusu olmayan Zat. Ey Dâim!”

BU İSM-İ ŞERÎFİN BÂZİ HAVÂSSİ

1) Bu ism-i şerîf cemâlî bir isim olup, dinde ayağın sâbit olması için çok faydalıdır.

Bu ism-i şerifi üç bin kırk dört kere bir rivayet üç yüz kere okuyup sonra **Allâh-u Te'âlâ** için iki rekat namaz kılıp, akabinde secdeye kapanarak **Allâh-u Te'âlâ**'dan mağfîret dileyen, **Allâh-u Te'âlâ**'yı tesbih ve tazimde bulunan, namazı bitince **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)e salevât getirip sahabe-i kiramdan **Allâh-u Te'âlâ**'nın razı olmasını isteyen, en sonunda da **Allâh-u Te'âlâ**'dan muradını dileyen kişiyi **Allâh-u Te'âlâ** maksadına nâil kılar. Fakat bu zikir esnâsında kalbinde **Hakk Te'âlâ**'dan gayri bir şey bulunmamalıdır ve hatırına O'ndan gayrisini getirmemelidir.

2) Zâhirî ve batınî amellerinde bir hâlel (bozukluk) vakî olmayıp sırât-ı müstakîm (dosdoğru yol) üzere istikâmet etmek isteyen kişi üç gün oruç tutup tam bir temizlik yaptıktan sonra sabah namazının evrâdını bitirmesini müteâkiben bu ism-i şerifi üç yüz kere okursa **Allâh-u Te'âlâ** o kişiye bütün amellerinde yardımcı olur ve bu kişinin ne sözlerinde ne de işlerinde şeytanın nasîbi olmaz. Bulunduğu bir işte sâbit kalmak ve o işten ayrılmamak isteyen kişi bu maddeyi tatbik ederse bulunduğu vazifeden asla ayrılmaz.

3) Bir kimse çalışma zamanlarında kendisine bir tembellik ve gevşeklik gelmesin, kendisi yakînî iman yolunda müstakîm olsun ve kendisi için dualardan tam bir istifade hâsıl olsun istiyorsa bu duayı yirmi yedi gün her yirmi dört saatte on iki bin kere okusun.

Bir sultanın mülkü veya bir vezirin vezareti yâhut bir hâkimin hükmü yerden veya gökten gelen her hangi bir nedenle elinden çıkarsa, o da bu ism-i şerîfi bu şekilde okumalıdır fakat bunu yaparken bir gösteriş ve menfaat derdi taşımayıp sadece insanların işlerini düzeltmek ve onların kırık döküklerini tamir etmek niyetinde olmalıdır. Zira yöneticinin işinin düzelmesi âlemin düzelmesi anlamına gelir.

4) Yüksek bir mertebede ve rütbede bulunan kişi kendisini o rütbeden kimsenin indirememesi için bu ism-i şerîfi çokça zikretmelidir, böyle yaptığı takdirde **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle bulunduğu mevkîden ve makamdan hiç kimse onu azledemez.

5) Her kimin çok sevdiği bir zevcesi olur da, kendisinden ölüm dışında bir nedenle ayrılmamak isterse; ayın suyla alâkalı bir burçta konaklamasını gözlesin, sonra bir kurşun parçası üzerine bu ism-i şerîfi demir bir iğneyle nakşetsin, yanına da hanımının ismiyle annesinin ismini “Felan kızı felan” şeklinde kaydetsin, sonra bu kurşun parçasını yanında taşınsın.

İşte böyle yapan kişiyle eşinin arasını **Allâh-u Te’âlâ** o kadar ülfetli kılar ki, artık o kadın ne kocasının hayatında ne de ölümünün ardından biiznillâhi Te’âlâ kocasından başkasını aramaz.

Şeyh Ebu’l-Kâsım el-Mağribî Hazretleri çok sevdiği hanımı için bu işlemi yapmıştı. Kendisi vefat ettikten sonra hanımı evlenmek istedi ve ardı ardına beş kişi kendisini nikahladığı halde her biri bir gece kalıp ertesi gün boşamak zorunda kaldı. Çünkü onu gören kadınlar en güzel kadın olduğunu takdir ederlerken onunla evlenenler kendisinde hiçbir kadınlık bulamadılar. İşte bu olay bu ism-i şerîfin bereketiyle hâsıl oldu, zira güzel niyet ölümünden sonra da sahibine fayda verir.

6) Her kim bu ism-i şerîfi çok zikrederse **Allâh-u Te’âlâ** daima onun yardımında olur, onun bütün hâcetlerini yerine getirir ve her zor işi ona âsân eder.

7) Bu ism-i şerîfin hâssalarından biri de izzet ve sevinci sürekli kılmasıdır. Her kim bu ism-i şerîfi her gün sabah akşam üç yüz altmış kere okursa, onun bütün istekleri kendisine kolayca ulaşır, yalnız bu sırrı ifşâ etmemelidir.

8) Bu ism-i şerîf evtâd (yeryüzünün mânevî direkleri olan büyük zatlar)ın zikridir. İsmi Abdüddâim olan kişilere çok uygun düşer, **Allâh-u Te’âlâ** bu ism-i şerîfi **Şîs** (*Aleyhisselâm*)a indirmiştir ve onun bereketiyle kendisine mülk, izzet, uzun ömür ve çok zürriyet bahşetmiştir.

9) Bu ism-i şerîfi okumaya devam eden hükümdarların hayatları boyunca mülkleri dâim ve dereceleri âlî (yüksek) olur. Bu ism-i şerîfi çokça okumaya devam eden kişiyi **Allâh-u Te’âlâ** değişikliğe uğramaktan muhafaza eder.

10) Ay sabit burçların birindeyken bu ism-i şerîfi yüzüğüne nakşedip taşıyan kişiyi **Allâh-u Te’âlâ** Kendi taatı üzere sâbit kılar ve nimetlerinin elinden çıkmasından onu korur. Bu husus çok iyi düşünülmelidir çünkü bu, rabbânî sırlardandır.

11) Kendisine mânevî bir hal gâlip gelinceye kadar bu ism-i şerîfi zikretmeye devam eden kişi düşmanlarından sonraya kalarak huzura erer.

12) Her kim bu ism-i şerîfi ramazân-ı şerîfin yirmi yedisinde bir kâğıda yazıp taşırsa, bir yandan da zikrine devam ederse mülkü dâim olur ve bu kâğıt yanında olduğu sürece hiçbir düşmanın ona gücü yetmez. (Şihâbüddîn es-Sühreverdî, *Şerhu’l-esmâi’l-erba’in*, Yazma Nüsha, Ayasofya, no:377, verak:112, Ayasofya, no:3358, verak:143, Yazma Bağışlar, no:2773, verak:3, Beyazıd Devlet, no:1256, verak:23-24, Muhammed ibni Hatîrüddîn, *el-Cevâhiru’l-hams*, sh:216-217, Allâme Şeyh Muhammed et-Tûnusî, *er-Ravzatü’s-sündüsiyye fi’l-esmâi’l-İdrîsiyyeti’s-Sühreverdîyye*, sh:13-14)